İradə Əlili
İrade Alili

VƏ BİR GÜN
VE BİR GÜN

” küləklərə qoşulub gedəcəyəm”
” rüzgârlara karışıp gideceğim”

Bakı-2021
Bakü-2021

İradə Əlili. “Və Bir Gün.”

Bakı, “Ləman nəşriyyat poliqrafiya MMC”,
2021

© “Ləman nəşriyyat poliqrafiya MMC”, 2021

KÖVRƏK DUYĞULAR

(Ön söz əvəzi)

Qarşımda hələ kitab olmamış vərəqlər var. Bu vərəqlərdə bir ürəyin hərarəti – sevinci, kədəri, həsrəti, nisgili əks olunub. Mənsur şeirlərdir bunlar. Qafiyələnməmiş poetik nümunələr... Ən çox xoşuma gələnlərin adlarını deyim: "Sən olmasaydın", "Külək", "Anama bənzəyən bir ana gördüm", "Sən gələn yollara"...

Əslində yazıçı İradə Əlilinin qələmindən çıxan bu mənsur şeirlərin hamısı ürəyəyatandır, ədəbiyyat aləmində tanınan bir söz adamının ürək sözləridir.

Müəllifin "Qarabağın Tutusu", "Döyüşçü qadının səngər xatirələri", "Vətənin igid döyüşçüləri", "Mənim sevgi dünyam", "Dünya sevənlərindir" və başqa kitabları oxucular tərəfindən rəğbətlə qarşılanmış, bu əsərlərin təqdimat mərasimləri təkcə respublikamızda deyil, onun hüdudlarından kənarda da, xüsusən Türkiyədə də keçirilmiş, bu haqda mətbuat səhifələrində maraqlı ya-

zılar işıq üzü görmüşdür. Yeri gəlmişkən deyim ki, İradə Əlilinin "Mənim sevgi dünyam" kitabı 2015-ci ildə Türkiyədə çap olunmuş və bu toplunun təqdimat mərasimi də qardaş ölkədə keçirilmişdir.

Yaxşı xatirimdədir. Bakıda Yunus Əmrə İnstitutununda İ. Əlilinin növbəti kitabının təqdimat mərasimində iştirak edirdim. İradə xanımın yeni kitabına şeirləri və bədii nəsr parçaları daxil edilmişdi. Mərasimə respublikanın tanınmış qələm sahibləri, ziyalıları gəlmişdilər. Yığıncaqda Türkiyənin Azərbaycandakı səfiri də iştirak edirdi. Bu məclisdə mənə də söz verdilər. Qələm dostumu yeni kitabı münasibətilə təbrik etdim və bir məqamı xüsusilə vurğuladım ki, İradə Əlili ədəbiyyatın müxtəlif janrlarına müraciət etsə də, onun yaradıcılığında mənsur şeirlər xüsusi yer tutur. Bununla əlaqədar bir neçə misal da gətirib dedim ki, mən İradə Əlilinin ayrıca mənsur şeirlər kitabını da görmək istərdim. Budur, bu oxucu istəyim yerinə yetdi.

İradə Əlilinin mənsur şeirlərində bəyəndiyim nədir? Hər şeydən əvvəl Vətənə, Anaya, insanlara olan böyük sevginin saf duyğularla tərənnümü və bu hisslərin tərcümanı olan bədii dil, üslub və ifadə tərzi...

Nümunələrə müraciət edək:

"Gözlərimdə qal və orada gizlən. Sənə sevdalı olan gözlərimi səndən başqa duyan olmasın". ("Sən olmasaydın")

"Tənha bitən ağac və bu ağacın bir budağında baharın izi qalan tənha yarpaq. Tənha külək, qıyma o tənha yarpağa, qoy payız nəfəsində baharını yaşasın". ("Külək")

"Anama bənzəyən bir ana gördüm. Lap yaxınımda idi, bir addımlığımda... Qəhər boğazımda düyünləndi. Yağmağa hər an hazır olan bulud kimi tutuldum". ("Anama bənzəyən bir ana gördüm")

"Hördüm hicranımı sən gedən yolların dönüşünə. Hördüm saçlarıma titrək həsrətini. Düyün etdim ürəyimə kabusa dönmüş bu sevgini... Sənə vida edə bilməyən əllərimin kölgəsi o yollara uzandı... " ("Sən gələn yollara")

Mən qələm dostuma yaradıcılıq yollarında böyük uğurlar arzulayıram. İnanıram ki, İradə Əlilinin mənsur şeirlər kitabı oxucular tərəfindən maraqla qarşılanacaq və müəllifin kövrək duyğuları ürəklərə yol tapacaqdır.

Aqşin Babayev
Filologiya elmləri doktoru, professor

“*küləklərə qoşulub gedəcəyəm*”

DÖNMƏK OLARMI!

Keçən ömrə səpələnmiş xatirələri səbrlə ruhuma köklədikcə, yığdıqca dünya ağırlığında kədər çökür gözlərimə. Nədən, niyə sualları illərin sınağından yorğun düşmüş, andan-ana tərəddüdlə dolan və hər zaman nigarançılıq çəkmiş ürəyimi sınağa çəkir. O ötən illərə, xatirələrin yaddaşı olan o çağlara qayıtmaq, bir daha dönmək olarmı? Kaşki, dönmək olardı... Təəssüf və Kaşki sözünü kaşki həyatımın xatirələr vərəqində silə biləydim... Silə biləydim!!!

OVUTSUN GÜLÜM

Özün çox-çox uzaqlardasan nazlı sonam, ömrümgünüm, heç olmasa xəyalın yaxın olsun. Həzin, kövrək hüzn dolu notlara köklənmiş duyğularımdasan, gülüm. Heç olmasa həsrətin məni ovutsun... Həsrətim məni ovutsun, ovutsun gülüm!

VƏTƏN VƏ HƏSRƏT...

Göygöl rayonunun Toğana kəndinə gedən yolun kənarında bir dəmir tablo diqqətimi çəkdi. KƏLBƏCƏR- 80 km. Bizi müşayiət edən dostlardan so-

ruşdum: “Kəlbəcər bura çox yaxındırmı? Bu yol hara gedir?”. “Yaxındır”, – dedilər. “Bu kəndin axırıncı cığırı təmas nöqtəsidir və bu yolun sonu Kəlbəcərə gedir çıxır”. Ruhum bir anlıq elə bil məni tərk etdi. Narahat, həsrət dolu baxışlarım Murovdağa tərəf tuşlandı. Elə dərindən ah çəkdim ki… Vətən torpağının yaxınlığında ola-ola o torpaqlara getmək iqtidarında olmayasan.Vətən torpağında dəmir məftillər – “Dayan! Dur! Buradan o yana, əziz torpağına gedə bilməzsən” – deyə yolunu kəsəcəklər. Heç zaman görmədiyim, gəzmədiyim Vətənimin bu yaralı hissəsini görmək istəyi keçdi ürəyimdən. Ancaq, xəyalən Qarabağ torpağını gəzib dolaşmışdım. O yerlərdə qonaq olmuş, dünyasını dəyişən anamın danışdığı xatirələr canlanmışdı fikirlərimdə: “Gözəl təbiət, istiqanlı insanlar, ecazkar məkan, uca dağlar, sıldırım qayalar, şəfalı İstisu, gözəl bulaqlar, səsi insanın ruhunu oxşayan çaylar – bir sözlə, gözəl Vətən torpağı”. Quştək qanad çalıb, bir addım belə uça bilməyəcəyim torpağıma mehman olmaq istədim... Gözlərim dolmuşdu, özümü ağlamaqdan zorla saxlayırdım. Bu andaca, diqqətimi, yağı tapdağında olan, ürəyinə həsrət damğası vurulmuş, bağrı yaralı Kəlbəcər istiqamətindən gələn Kürəkçay çəkdi və sanki Kürəkçayı kədərinə layla çala-çala, ağlaya-ağlaya axırdı və axdıqca torpaq həsrətini anladırdı. O yanda, o biri tərəfdə acı

çəkən qərib Vətən torpağının ağısını deyə-deyə axıb gedirdi. Kürəkçayın kədərinə qoşulub, qovuşub göz yaşlarımı saxlaya bilməyib, hönkürüb, ağlaya-ağlaya "Tanrım, sən özün Vətənimi azad et!" deyə yanan ürəyimlə haray çəkdim.

Tanrım, Vətənimi qoru!

DOSTUM

Bu səhər şəfəqindən nur tökülür. Sevincim damla-damla selə dönür. Gözlərimdən axan sevinc dolu damlalar yuyur gözlərimdəki neçə illərin yığılıb qalmış ağrısını, acısını. Boylanıram sənli günlərimin anlarına, dəqiqələrinə. Səni çoxdan gözləyirdim dost, çoxdan. Ömrümün bu çağına gəlişinlə bahar gətirdin. Dostum xoş gəldin ömrümə, səfa gətirdin. Nəcib ümidim oldun, çağlayan təsəlli bulağım oldun, ən dəhşətli anlarda məni ovunduran həqiqətim oldun, həqiqətim... Nigarançılıqdan tükənən cəsarətimə təsəllim, güman yerim, ümid işığım oldun. Əzabkeşim oldun dostum, əzabkeşim... Pak duyğulum, şərafətim, bahar ədalım, xoş sədalım dostum xoş gəldin ömrümə, səfa gətirdin.

KÜLƏK

Sənə bənzədirəm duyğularımındakı təlatümü, titrəyişi. Sənə bənzədirəm ürəyimlə deyil, dəlisov şıltaq düşüncəmlə verdiyim son qərarımla onlu günlərimə bir daha qayıtmamağı, necə ki, bir anlıq göz qırpımındaca hər şeyi bitirib yerlə-yeksan edəcəyin kimi. Necə ki, bir göz qırpımında günəşin üzünü buludlarla örtüb gizlətdiyin kimi. Əsirsən - coşusran ürəyini buludlara boşaldırsan, qovursan onları, qovursan, yenə də hirsin soyumur. Hirsini dənizə, torpağa, ağaclara tökürsən, yenə də sakitləşmirsən. Dəlisov külək səndəmi tənhasan, səndəmi?! Sənindəmi sinən ümman, gözələrin göl oldu! Sənindəmi!... Tənha külək, tənha ürək... Tənha bitən ağac və bu ağacın budağında payızın izi qalan saralmış tənha yarpaq. Tənha külək qıyma o tənha yarpağa qoy payız nəfəsində baharını yaşasın…

SOYUQ ÜRƏKLƏR...

Soyuq ürəklər - payızda çıxan günəşin soyuq hərarətinə bənzəyər. Heç zaman istiliyi duyulmaz, hərarəti bilinməz sadəcə mövcud olar, görünər, sadəcə işığı gələr... Və o zaman gözlərə də, düşüncələrə də sükunət dolu qaranlıq çökər... Soyuq ürəklər, yaşaya bilirsinizmi?!...

DOST BİLDİKLƏRİM

Çiskinli bir havadır. Gecədən xeyli keçib.Artıq yollardan maşınların təkərlərinin səsi belə kəsilib.Yavaş-yavaş sükunətin fərqinə varıram. Narahat anlarla düşüncələrimin girdabında boğula – boğula qalıram. Birdən-birə hər bir şey bozlaşır, adiləşir.Yeknəsək olur.“Nədən?!”, “Niyə?!” sualları dinclik vermir. Yorur məni. Bəlkə, bəlkə də mən özüməm sualların cavabı deyə əllərimi sıxılan ürəyimin başına qoyaraq gözlərimi yumub Tanrıma dua edə-edə “Allahım haqqımızda hər bir işin, olacağın xeyirlisini et! Məni heç kimsənin qəlbini qırmağa izn vermə, səbr əta elə” dedim. Və harada olduğumu, nə etdiyimi, nə düşündüyümü unutdum. Mürgülü halımla fikirlərimin məni hara götürdüyünü anlaya bilmədim. Bu səksəkəli halım ilə donub hərəkətsiz vəziyyətdə nə qədər qaldığımı hiss etmədim. Birdən yanaqlarımı qarsan bir alov məni bu sakitlikdən qopardı. Gözlərimdən axan sinəmə süzülən göz yaşlarımın istiliyi məni bu narahat xəyallardan ayırdı və bu axşamın ağırlığı sanki üzərimə çökdü. Mənə elə gəldi ki, ruhum artıq mənlə deyil, hər bir şeyin sonudur və mən bu sonluqda dünyamı duya bilmirəm. Özümü tənha hiss etdim.

Beləcə sakitlik hökm sürməyə davam edir. Mətbəxdə balaca masanın üzərində qum saatına baxa-

baxa düşüncələrə daldım”. - Bax beləcə ömür-gün gedir, səninlə bərabər addımlayan illərin də, ayların da və etibarına güvəndiyin dostların da.” Çox həyacanlandım deyəsən özüm-özümə söylənirəm və öz səsimi özüm duyub diskinib ayılıram. Başımda küt ağrıların olduğunu, ürəyimin sürətlə döyündüyünü hiss edirəm. Daha bu mövzuya qayıtamaycağam deyə ürəyimdə çək-çevir edərək saatın hərəkət edən əqrəbinə diqqət edirəm. Saat dörd. Yuxum ərşə çəkilib. Sanki gecə olduğunu unutmuşdum. İnsan inamını itirən zaman o itkini qəbul etmək necə də ağır imiş, İlahi!

Şəhər gecə yuxusuna dalmışdı. Mənə elə gəlirdi ki, bir tək mən oyağam gözümdə, könlümdə özü ilə yuva salmış axşamlayan kədərimlə, pərişanlığımla. Son gücümü toplayıb özüm-özümü danlamağa başladım:- Bu qədər üzmə özünü, ürəyini yemə bəsdir daha. Hər şey yolunda olacaq, anlayacaqlar sonda. Bəlkə sənin də özündə hiss edə bilmədiyin, görmədiyin səhvlərin, atdığın yalnış addımların olmuşdur. Bir az sakitləş!!! Hər bir şey yolunda olacaq. Bir az səbr et...

Bu dəm nəfəsimin daraldığını hiss edib, evin eyvanına çıxdım. Hər zamankı kimi ulduzları bərq vuran, sayrışan səmanı seyr etməyə başladım. Amma hər zamankı kimi yox. Bu zaman tam fərqli, gözümdən ələnən fəryadımla, təəssüfümlə. Mənə

elə gəldi ki, onlarla söhbət edirəm, dərdləşirəm. İçimdə məni didib-parçalayan, acılı-ağrılı ürəyimin göynəyini onlarla bölüşürəm. Bəlkə, bəlkə də mən?! Bəlkə yanlışlıq məndə?! Bəlkə də səhv mənəm?! Suallarım nə bitirdi, nə də tükənirdi. Özümdə özümü axtarırdım.

Yorulduğumu, halsızlığımı hiss edib eyvanda balaca kətilə əyləşdim. Baxışlarım özümdən ixtiyarsız qarşı tərəfdəki binanın işığı yanan evlərə tərəf dikildi. Asta –asta saymağa başladım bir, iki, üç. Düşündüm yatmayıblar... Yəqin narahat düşüncələri onları da bu gecə vaxtında yuxusuz qoyub. Demək ki mən tək deyiləm, gecələr insanlarla dərd bölüşürlər... Bir xeyli müddət keçdi. Evlərdən birinin işiğı söndü. Bir azacıq zaman da keçdi, ikinci evin işığı söndü. Ürəyimdə sevindim, yəqın hər bir şey qaydasına düşdü. Başımdakı məni sıxan fikirlərimi bir tərəfə qoyub, həsrətlə üçüncü evin işığının sönməsini gözləyirdim. Üçüncü evin işığı sönmədi ki, sönmədi. Ah, yəqin o zavalılarda mənim kimi düşüncələrinin girdabında çabalayırlar - deyə fikirləşdim. Bu dəm ürəyimdən nələr dolanıb, nələr keçdi. Göynəyən ürəyimin döyüntüsü qulaqlarımda əks səda verirdi. Gözlərim yol çəkdi. Özüm özümə astadan söylənməyə başladım və sanki pərişanlığımı, günahsızlığımı kiməsə anlatmağa çalışırdım: - Axı, mən neyləmişəm, niyə belə! Niyə !Niyə dost

bildiklərim, inandıqlarım, ürəyimin bir parçasında sonsuza qədər yeri olanlarım sonda nə dost, nə tanış, nə düşmən kimi qalır niyə!? Biixtiyar niyə kəlməsini bağıraraq elə ucadan dedim ki, öz səsimə özüm ayıldım sanki yuxuda idim. Qərar tuta bilməyib otağa, ordan da mətbəxə keçərkən gözüm radioya sataşdı. Bəlkə bir həzin musiqi dinləyim ruhum dinlənsin, sakitləşim deyə düşündüm. Elə də etdim. Amma həzin musiqi məni sıxan düşüncələrimin məngənəsindən qopara bilmədi.

Düşüncələrim tüğyan edir, məni sakit buraxmırdılar. Özümü ələ ala bilmirdim. Musiqi məni yaman kövrəltmişdi. Bu dəfə ucadan ağlaya-ağalaya "Axı, niyə dost dediklərim etibarsız oldu? Niyə Allahım?!.. Niyə dünya malını dost ürəyindən ucada tutdular, kiçik gördülər. Niyə!?

Gözlərimin yaşı leysan kimi əllərimə tökülürdü, o əllərə ki, ehtibarsız dostların soyuq əllərini sıxıb dostum demişdir. O əllərə ki, tanrı dərgahına açılaraq dostuna dualar etmişdir. O əllərə ki, dostun göz yaşını silmişdir, o əllərə ki, dosta bağlı qapılar açmışdı. O əllərə...

Özüm eşidəcəyim bir səslə astadan söyləndimsəhv özündədir, günah ürəyinindir, ruhunundur, səninindir çünki dost dediyin bir insanın ancaq yaxşı tərəflərini görürsən və gördüyün bu mənzərədə səhvləri aydın seçə bilmirsən. Lakin, yenə də fikir-

ləşdim qoy olsun. Axı, bu dünyanın elə bütün müdriklərinin dediyi kimi dünya sınaq dünyasıdır. Və beləcə hər kəsin öz yolu, öz misiyası... Kim bilir?

Pəncərənin qarşısına keçib uzaqlara çox uzaqlara zilləndi baxışlarım. Düşüncələrim məni acılı - şirinli xatirələrimə qaçırdı. Orada olanlar, nələr, daha nələr film kimi şüurumda canlandı.Bu dəm rəhmətlik anamın sözləri qulaqlarımda əks səda verdi: ”Qızım səhvi olanı bağışlamağı bacar, amma təkrar zərbə almamaq üçün sənə ehtibarsızlıq edəni bir daha yaxınına buraxma”. Mənə elə gəldiki anam mənim yanımdadır. O iztirabımı görüb bu sözləri demək üçün özü gəlib mənə. Axı o mənim həyatımın, varlığımın ən böyük müdriki idi. Düşüncələrimdən ayrıldım. Sanki yuxuda idim. Dan yeri yava-yavaş açılırdı. Gözüm qarşıdakı binada işığı gələn evi axtardı. Elə həmin andaca o pəncərədə görünən işıq söndü... Beləcə bütün zülmətlərə son qoyan böyük Nur-Günəş aləmi nura boyadı. Yaşamağa dəyər.

NÖQTƏLƏR...

Nöqtələr çox zaman qərar verə bilməyəcəyin düşüncələrin cizgisidir. Bir, iki, üç... Və düşüncələrinə yazırsan, yadına yazırsan bu nöqtələri. Nöqtələrdən çəkilmiş ağlı-qaralı bir tablo yaranır gözlərinin önündə. İllərdən yığılmış bu qərarsızlığını sözlə

ifadə edə bilmirsən!!! Bəlkə də ifadə edəcək sözü tapmaq sənə çətin olur, bəlkə də tapa bilmirsən, bəlkə də bilərsən, amma yazmaq istəmirsən... Və, bu nöqtələr sənə pianonun ağ və qara dillərini xatırladır. Toxunsan layla dolu bir həzin nəğməyə çevriləcək... İntizar dolu həzin nəğməyə...

GÜLÜŞLƏRİMDƏ GİZLƏNDİM

İçimi yandıran qüssə ilə bəzən göz yaşlarımda, bəzən gülüşlərimdə gizləndim. Amma səndən gizlənə bilmədim. Hara getdimsə, harda oldumsa gözlərini gördüm. Kölgəni hiss etdim. Bilirsənmi, sənin yoxluğunu mənə ilk xatırladan göz yaşlarım oldu. O göz yaşları ki gözlərimdən bir başa qəlbimə yol aldı dolanbac çığırlar ilə. Alnımın qırışında oxunan və oxunmayan izlər, gözlərimin giləsindən boylanan qürur dolu iradəm, ürəyimin başını göynədən kövrək həsrət, leysan göz yaşlarına dönüb buzlaşadılar, daşlaşdılar... Gözlərdən axan yaş qəlbə axır deyirlər, amma çox zaman o göz yaşları göz bulağından qəlb evinə gedənə kimi quruyar... Bunu unutma...

BİR MƏN YOX İDİM

O, mənə yalançı gözləri ilə, sevirmiş kimi göstərdi özünü. Və ilğım kimi görünüb, duman kimi çəkildi. Amma mən ona və bizim sevdamızı duyanlara özümü unutmuş kimi göstərməyi bacarmadım və bəlkə də onu etməyə pərişanlıqdan, həyadan doğan hisslərimin seli mane oldu. Gözlərim ürəyimin səsini və sözünü baxışlarından eşitdirirdi. Qırıq ümidlərimlə yüklənmiş incik baxışlarımla uzaqdan-uzağa onun gözlərinin qərar tutduğu məkanı oğrun-oğrun izlədim.

O məkanda bir mən yox idim... Bir mən!!!

YARIDA QALDI

Qaranlıq otaq, divarların kölgəsi, bir qələmim bir də yarası qaysaq bağlamayan ürəyim.Bir anlıq nə yazacağımı unutdum. Düşüncələrin girdabında çək-çevir edirdi fikirlərim. Nədən başlayım, hisslərimi necə ağ vərəqlərə təslim edim, necə! Sanki unutmuşdum varlığımı. Necə nəfəs aldığımı da hiss etmirdim. Bir ürəyimin çox sürətlə döyündüyünü, tələsdiyini hiss edirdim. Ancaq yazmaq istəyirdim içimi yandıran pərişanlığımdan və daha nələrdən, nələrdən... Gözlərim yazı masamın üzərində bir parça kağıza, tələsik yazdığım yarımçıq qalmış bir yazıma sataşdı və nəzərlə-

rim o, yazıya dikildi.Və fikirlərim tezliklə cümlələrə çevrildi. Hər bir şey yarımçıq oldu, yenə yarıda qaldı, bütöv olan bir ürəyim,.. bir adım oldu. Bənövşə ömrünə bənzətdim ömrümü, boynu bükük bənövşə ömürünə... Xoşbəxtliyə gedən yollarda azıb qaldım deməkki... Demə o yolların yolçusu olmaq Tanrı hədiyyəsi imiş. Bəlkə bu hədiyyəyə gec qaldım və, ya da heç nəsibim olmadı... Bir sükunət məni alıb dünyadan aparır.Qaranlıq otaq, divarların kölgəsi, bir də yarası qaysaq bağlamayan, titrək ürəyim və mən.

SƏHVLƏRİMLƏ SEV

Səhvlərimlə sev məni.Sən gözlərində gizlətdiyin istiliyi, mənsə ürəyimdə gizlətdiyim alovu sevdamızın ömrünə pay edək. Bu sevda, həyatımızın sonunadək bələdçimiz olsun. Bu istilik, bu alov ömrümüzə bahar nəfəsi gətirsin, ruhumuza səpələnsin. Səhvlərimlə sev məni. Qovuşan yollarımız mələklərin könlündən keçsin. Sevdamızı mələklər qorusun. Səhvlərimlə sev... Sev məni!

YORĞUN DÜŞMÜŞ

Yorğun düşmüş gecələrin zil qarasına bənzəyən gözlərimdən damla-damla son sahili olan yanaqlarıma axan göz yaşlarım bir-birini qova-qova, incik-

incik gileyləndilər. O zaman o an qayıtmaz. Duyğularını bu acı həqiqətə, olanlara, olacağa inandır və alışdır. Gözləmə, gözlərində axşamlayan, gözlərinə köçən o, ömürlük intizar payın gəlməyəcək... Gözləmə...

SƏNDƏN BAŞQA

Sarıldım sənlı xəyallara. Nələr dolandı inildəyən ürəyimdən, nələr keçdi olub keçənlərə sirdaş olmuş düşüncələrimdən bir-bir... Könlümdə, ürəyimdə bir görüş yeri göynədi. Bir görüş yeri... !Bu dəm Bahar dumanına, çəninə bənzər bir pərdə çəkildi gözlərimin önünə və o bozluqda kölgən göründü gözlərimə və yavaş-yavaş. O dumanlıqda yaş gilələnmiş gözlərimdən rəsmin asta-asta itdi və rəngsizliyə qovuşdu. Gözlərimin nigaran solğun, sönük baxışları sən gedən yollara süründü... O yolları keçdik biz, bir daha keçə bilmərik... Ah.! O zamanı, o anı qaytarmaq olmaz. Bunu sən də bilirsən!. Qayıtmaz o illər, dolanmaz o aylar... Sən adlı, özün boyda bir həsrət oldun içimdə. Sevdansız kimsəsiz oldum, qərib oldum qəribliyə qovuşdum. Gözlərimə köçdün ömürlük, amma sənsiz oldum. Nə deyimki, məni sənin gözündən kim saldı? Bəlkədə ayrılıq yağan gözlərində mən adlı bir sevdan olmamışam, mən yüklü həsrətin olmamışam. Nə deyim ki...

Həsrətinə, həsrətimə gileylənirəm. Ancaq ürəyimin duyacağı boğunuq bir səslə özümün eşidə biləcəyim, özümü yandıra biləcək bir kəlməni, özüm - özümdəki sənə deyirəm - “Ay etibarsızım, səndən başqa kimim var idi, kimim var...”

GƏRƏK BU SEVGİNİ

Gərək bu sevgini heç başlamayaydıq. Gözümdən könlümə bir həsrət ələndi. Gör necə bir həsrət! Necə bir həsrət! Göynədi ürəyim, alışdı ürəyim, gör nəyim qaldı hisslərimdə, gör nəyim... Çatmadı sənə ünüm, harayım, hayım. Mənə elə gəldi ki. sənsizlikdə tənha olanda üstümə qar, yağış yağır, buz ələnir. Üşüdüm sənsizliyin atəşindən, çox üşüdüm... Bir ömürlük intizar payım oldun. Nigaran dolu baxışlarımı çəkə bilmədim sən gedən yollardan. Ürəyimin məzəmmətindən həya etdi gizlin – gizlin, incik-incik o yollara qədər hey süründü, süründü baxışlarım. Könlüm rübabıaxı, ömrüm boyunca mən səni gözləmişdim? Tək səni! Gözlərində alov gəzmişdim... Bilirsənmi? Sənli yuxularım da məndən küsüb qaçıb. Onlar da məni sənin kimi özünə alışdırmaq, öyrətmək istəmədilər. Gərək bu sevgini heç başlamayaydıq! Könlünü, duyğularını coşduran tufanı gözlərində görə bilmədim, görə bilmədim. Bəlkə də mən görə bilmədim. Bəlkədə mən yuban-

mışam bu sevgiyə, bəlkə də sən tələsmisən bu sevgidə! Bəlkədə... Bilmirəm...

BU GECƏ HİCRANDAN DANIŞMAYACAĞAM

Özümsüz olduğum gecələrdə, həsrətimin hökm sürdüyü, hökm etdiyi gecələrdə hicrandan danışmayacağam... Dərdlərimə daşınmayacağam... Dərd çəkən ürəkdən dərd qaçaq olmadığı gecədə hicrandan danışmayacağam... Hicranıma gedən yollara yan almayacağam. Taleyimdən həyat yollarına yağmur yağan bu gecədə, özüm- öz içimdə gizləndiyim, saxlandığım bu gecəmdə hicranıma xəyalımdan-xəyalıma qaçan yol alan duyğulardan danışmayacağam... Nə qədər ah çəksəm də qəlbim, acılarına, dərdlərinə sirrini verməyəcək, boşalmayacaq... Könlüm nə bu sevdadan, nə də bu sövdadan keçə bilməyəcək. Bəlkələrlə dolu gümanlar asılacaq sinəmdən bu gecə. Düşüncələrimin qəm talasında qəlbim çək – çevir edəcək hicranımla, danlayacaq onu məzəmmət edəcək, aman edəcək, coşacaq, susacaq bu gecə... Yavaşca titrəyən göy otlar kimi titrəyəcək ürəyim, titrəyəcək bu gecə... Sirrini bilə bilmədim bu gecənin... Sakitliyi qucaqlayan bu gecədə hicrandan heç danışmayacağam...

ƏMİN İDİM

Əminliyim məni illər, aylar ayrıcında yaddaşımın ağuşunda təmkinsiz buraxsada, yalqızlığın görünməyən tərəfini görmək və onun təsvirinin rənglər ahəngi ilə ağ kətana bənzər ömür yollarına necə çəkildiyini hiss etdirirdi… Bilirdim və əmin idim - yalqızlığın bir nəfəs, can qədər yaxın olduğunu… Bilirdim! Əminidim ki, məni evimdə yalnız, yarımçıq qalan yazılarım, ağ vərəqlər və hənirtimə ehtiyacı olan dörd divar gözləyirdi. Biliridm, xəyallara` sarılan yalqızlığım da məni həsrətlə, səbrisliklə, gözləri yol çəkə-çəkə gözləyirdi. Bilirdim illərin ayların yükünü daşıyan xatirələrin mənə qucaq açacağı saatları, dəqiqələrı gözləyirdı yorulub heydən düşənə kimi gözləyirdi. Əmin idim məni tək buraxmayacaq, dözüm dolu özüm gözləyirdi evimdə, özüm gözləyirdi…!

POZULMADI

Taleyimdən ömür bağıma yağmur yağdığı zaman, özüm -öz içimdə gizləndiyim an yandırdı ürəyimi həsrət dolu nigaranlıqlar. Bu nigaranlıqlar göz yaşına dönüb yanaqlarımda həsrət sözünü yazdı və bu yazı heç pozulmadı.

KEÇƏN ÖMRÜN ƏLİNDƏN TUTDUM

Dəniz kənarı, sahil bağı, sakitlik... Diqqətimi, bayaqdan seyr etdiyim dənizdə, bir-birini qovan ləpələr sehrləyib sanki. Gözlərimi çəkə bilmirəm bu mənzərədən, könül oxşayan bu, əsrarəngiz tablodan. Çox bənzərlik gördüm həyatımın təlatümlü illəri, ayları, günləri ilə sahilə çırpılıb mirvarı kimi dağılan ləpələr arasında. Baxdım ötən ömrümün xəyal qovluğuna, xatirələrimə, düşüncələrimə nələri isə axtardım, nələri isə tapdım nələri isə də sildim. Dərdləşdim içimdəki arzularımla, həsrətimlə

olanlarla, olub keçmişlərlə, xəyallarımla. Ötən illəri aradım. Bir anlıq gülümsədim keçən həyatımın uşaqlıq illərinə, bir az da kədərləndim, heyf, uzaqda qaldı, deyə o, günlər! Uca dağların zirvəsindən ruzigarlar nə aldısa, mənim də ömürün illərindən otuzunu, apardı... Yel qayadan nə alar misalı. Demək, ömrün rəngli fəsillərində yaşamaq taleyimə yazılıbmış. Bu yazını oxumaq necə də xoşdur, amma çox ağrılı. Axı, bu yazı ilə birlikdə bu ömür yolunu bərabər keçmişik. Enişi-yoxuşu, çək – çevirlə, özüdə dostcasına!... "Küsməmişəm bu yazının, bu dünyamın bol dərdindən, ahu – zar etməmişəm, sabah şəfəqlərinin rənginə boyamışam hər zaman könlümü…" Ümidimə bağlanmışam, fərəhə bol demişəm. Xoş gəldin demişəm Tanrıdan ömrü-

mə əmanət gələn, pənahım olan illərimə… Dəniz kənarı, sahil, sakitlik …Keçən ömrün əllindən tuturam, düşünürəm, bir yaş da belə ömrümün tablosuna çəkildi. Bir yaş da….

YADIMA DÜŞÜRSƏN

Ən çox səmanın gözlərinin doluxsunub ağlamağa hazır olduğu zaman yadıma düşürsən. Süzən damlalar asta – asta yerə düşdükcə, xatirələr biribirinin ardınca düşüncələrimdə sıralandıqca yadıma düşürsən, düşürsən yadıma... Bu yağmurlu havada, könlüm sinəmdə qərar tutmur, xəyallarda uçur, ruhum canımı sıxır və içimdəki dillənəsi lal suallar nə dinir, nə tükənir... Özüm-özümlə dolanıram cavabsız sualların içində, və, sonda yoruluram... Yağmurlu günlərin birində “Bu mənəm, sənin üçün gəlmişəm, səni heç kimsəyə vermərəm” demişdin. O yağmurlu gündə də gözlərimizdən axan bir damla yaşla kirpiklərimiz yuyundu və bu vüsal yaşıyla sevdamız paklandı, ülviləşdi... Və, illər keçdi, belə yağmurlu günlərin birində də “Nə olar, danlama məni, sus, ürəyimi eşidə bilmirəm bəlkə də bu sevgi ömrümüzə çox gecikib” - söyləmişdin. Göyüzü dolumsunub həzin-həzin yağış yağır. Buludlar göydə öz kədərinə ağlayır, yerdə mən öz taleyimə... Özüm də yağışa dönürəm, yağış yağanda. Sönük-

lük verir, hüzn verir mənə xatirə dolu hər damla. Yanaqlarımı döyəcləyən hər damla göz yaşımın yanaqlarımda açdığı cığıra qarışıb ürəyimə yol alır. Və, görən hər kəs yanaqlarımdan süzülən yağmur selini yağış damlaları bilir... Qoy elə də bilsinlər! Bu göz yaşları o yağışlı gündə axan bir damla göz yaşından çox fərqlidir. Biri vüsal dolu göz yaşları, o birisi isə hicranı üşüdən...! Yağışlar mənə nisgili sevdiridi, mənsə sən yüklü həsrəti sevdim, səni sevdim, arzuladım hər zaman. Sənsəməni tərk etməmişdin ki...

BU GECƏ ANAM QONAQ GƏLMİŞDİ!

Bu gecə yuxuma anam qonaq gəlmişdi. Eyni ilə neçə illər oncə, gerçəkdə olduğu kimi gəlmişdi mənə, yanıma gəlmişdi. Gəlmişdi yuxuma anam səhərin-sabahın toranlığında. Elə bil heç yuxu deyildi, həyat idi, gerçək idi... Əyninə hər zaman sevdiyi füruzə rəngli paltarı, başında isə qara bənzər ağ ipək saçlarını örtüyü sürməyi rəngli ləyçəyi. Hər zamanki kimi saçlarını alnından arxaya edib, görünməz edirdi. Bənizi Bahar günəşı kimi nurlu idi, gözlərində sevgi axırdı. Amma susurdu, danışmırdı, sevdiyim dizlərinə qoyduğum saçlarıma sakit – sakit tumar çəkirdi, gözləri danışırdı, ... ancaq gözləri. Danışmaq istəyirdim anamla olanlardan, ola-

caqlardan, taleyimin fəsillərə bölünməsindən, haçalanmış arzulardan, uğurumdan, sevincimdən, paylaşdığım və barışdığım hər şeydən, hər şeydən. Susan dodaqlarında, baxıbbaxıb unutdum özümü, sonsuz xəyala daldım. Könlüm yarpaq kimi əsdi. Yuxudan oyanmaq qorxusu həyacana saldı məni... Ömrümün sonuna kimi qalmaq istəyirdim bu yuxumda. Oyanmaq istəmirdim! Mən də anama bir söz söyləmək istəyirdim, içimdə qışqırırdım, haray qoparırdım amma səsimi ona duyura bilmirdim ki, bilmirdim... Səsim anama çatmırdı... Nəhayət, anamın sevgi ilə gülümsəyən dodaqlarına baxıb gücümü toplayıb çox astadan, yavaşcadan söylədim: Ana, sənsiz çox darıxmışam, lap çox darıxmışam!!! Mənə elə gəldi ki, anam da mənə həmin o andaca "balam sənsiz çox darıxmışam" söylədi. Bu dəm yastığıma süzülən, bahar selinə dönən göz yaşları məni bu şirin röyamdan oyatdı...

Saxlaya bilmədim əziz qonağı.

ƏGƏR SƏN OLMASAYDIN

Neyləyərdim əgər sən olmasaydın?! Bir həzin nəğmə kimi həyatıma gəldin, ömrümə gəldin, nə yaxşı ki, gəldin... nə yaxşıki, sən gəldin! Qəlbə sığışmayan dəli həsrətin hökm etdiyi özümsüz anlarımda, nə yaxşı ki, vardın, nə yaxşı ki, gəldin. Ürə-

yimdən keçənləri, gözlərimə baxıb ruhunu oxşayan həvəsinlə oxuyursan – "Kaş ki, bir çiçək olardın, meh olub ləçəklərinə hey sığal çəkərdim, hey oxşayardım səni. Kaş ki, yarpaqlarının pıçıltısı ilə sənə həzin layla çalan çinar olardım. Gerçəyimsən, yalanımsan, sevinc dolu taleyimsən, ümidlərimə doğan günəşimsən, həyatdan umacağım olan səadətimsən, sən hər şeyimsən, inan. Gözlərimdə qal və, orada gizlən, sənə sevdalı olan gözlərimi səndən başqa duyan olmasın". Bilirsənmi sənin üçün nə qədər qəribsədiyimi?. Neyləyərdim əgər sən olmasaydın? Neyləyərdim sən olmasaydın?

BELƏYMİŞ GÜLÜM

Taleyin qisməti beləymiş gülüm. İxtiyar gəncliyimin payız səhifəsi, bir mehə bənd çiçəklərin ləçəyi kimi, hər zaman xatirələrə səpələnməyə hazırmış gülüm. Qəlbimdə od-ocaq qalasamda sənli dünyamda qış mövsümü, sazaq, şaxta, ayazmış gülüm. Könlümü coşduran dünəndən ötüb bu günlərə gələn yadıma, düşüncələrimə köçürtdüyüm kövrək duyğularım daha nələrim, daha nələrim ömrüm – günüm. Bu azmış gülüm. Gözlərimdən axan bir damla, arxasınca min damlanı səslədi, çağırdı, gülüm. Bu, bir qara sevdaya yazı imiş gülüm. Silinməyən yazı. Taleyin qisməti beləymiş... beləymiş gülüm.

TİTRƏDİ

Kirpiklərimin nəmi, gözlərimin qarasına ağırlıq etdi. Yanaqlarımı yağış damlalarını xatırladan, döyəcləyən göz yaşlarım üşüdü, buza döndərdi odlu üzümü. Kövrək könlümün divarlarına yeni çatlar saldı... Könlümün kövrək könlü üşüdü... Yatmış xatirələrin oyaq yaddaşı, kükrədi, dəniz kimi çağladı, tufan qopartdı bu sabah... Titrədi nəm dolu kirpiklərim vaxtsız gələn ayrılıqlara. Titrədi...

BİR ANA İSTƏMİŞDİN...

("Ümid" uşaq evində balaca Zəhraya həsr edirəm)

Bir qızım olmasını istəmişdim, ...sənin kimi, mələk üzlü. Bir çiçəyim olmasını istəmişdim, sən ətirdə. Körpələri qəlbi sınıq, könlü pərişan görmək iştəməmişdim. Çox istəmişdim sənin kimi, sənə bənzər bir qızım olmasını. Amma şıltaq, qayğısız olmasını iştəmişdim, Sevəcəkdim onu, çox sevəcəkdim. Səhər axşam saçlarına sığal çəkəcəkdim. Qoxlayacaqdım saçlarını, ətrini nəfəsimə çəkəcəkdim. Bağrıma basacaqdım qızınmaq üçün... onu çox sevəcəkdim. Gül nəfəsinə oduna qızınacaqdım, balaca ağ əllərinin hərarətində ürəyimi isidəcəkdim. Qara üzüm giləsinə bənzər gözlərində özümü, uzaqlarda, çox uzaqlarda qalan, xatirəyə dönən uşağlığımı seyr edə-

cəkdim. Sevəcəkdim onu, çox sevəcəkdim. Gözləri nəmli özgə gözlərdən, özgə əllərdən, özgə ürəklərdən sevgi uman balaca mələyim, sən də mənim kimi bir ana istəmişdin, bir ana!!!

BU HƏMİN MƏKAN, BU HƏMİN YER

Bu həmin yer, bu həmin məkan.Bu dərdləşdiyimiz, baş-başa qaldığımız həmin ağacın kölgəsi.Dəyişik olan, zaman və bir də fəsil. O vaxt bahar idi, indi isə payız... Unutdum, birdə sənin nəfəsin var idi o zaman. Bu həmin yer... bu həmin məkan. Fikirlərimdə dağıntı, nigarançılıq... Bilirsənmi, gözlərimə köçmüsən ömürlük, hara baxıramsa səni görürəm. Yalnız səni! Səsin qulaqlarımda, əllərinin hərarəti, isitiliyi ürəyimdə.Baharın hər gəlişi səni mənə daha çox xatırladır.Səni anıram.Gizli–gizli içimdə sənsizliyimlə üşüyürəm, narahat hisslərimlə yanıram. Bu həmin yer... Həmin məkan! Sinəm odlu səhra oldu, gözlərim dərya.Yetişməyən harayım-hayım oldun.Axı niyə həsrətin kövrəyi, könül əzən xatirələr mənim tale payıma düşüb. Axı niyə! Düşüncələrimin girdabında, ürəyimdə sənə heç zaman yetişməyəcək məktub yazarkən, saçlarıma bir toxunuş hiss edirəm, elə bilirəm ki, saçlarıma sığal çəkən sənin soyuq əllərindir.Və həmin andaca məni uzaqlara aparan düçüncələrimdən ayrılıram.Ətrafı-

ma baxıram, bir kimsə yox, yenə də tənhalığımla qol-boyun oluram.Uzaq düşmüş xatirələrlə kövrəlirəm. Saçlarıma düşən gümüşü telləri görürəm. Zəif mehə bənd olan, budağından ayrılmaq istəməyən saralmış yarpaqların enişindən yaranan mehin saçlarıma sığal çəkməsi bu həmin məkanda, həmin bu yerdə məni uzaqlara, çox uzaqlara, ruhumun səbrimlə baş-başa qaldığı məkana aparır. Sənsiz keçən illərim yarpaq-yarpaq, ömrümdən düşür və, o anlarsız zaman, necə də tez ötüşür!Ah! İllər necə ötüşür. Onu sən də bilməyəcəksən və bundan xəbəri olmayacaq heç bir kəsin! Bu həmin yer, bu həmin məkan. Dəyişik olan zaman, fəsil və birdə sənin payız nəfəsin!

HƏR BİR İNSANIN İHTİYACI VARDIR

Hayatında bir kadını olmalı her erkeğin.Bazen saçlarını okşayacağı, bazen dizine yatacağı, bazen de elinden kahve içeceği.Gözlerini gözlerinden ayırmayacağı, el-ele gezeceği gözlerinin bakışlarında rahatını bulacağı, düşüncelerinde beraber gönül dünyasına baş vuracağı bir kadını-arkadaşı olmalı.Yağmurlu günlerde bile birlikte islanacagı, kederine, acısına, hoş günlerine ortak olub, paylaşacak, könül koyacaq bir kadını-dostu olmalı.Bir kadını olmalı her erkeğin. Kesf edecegi zirve, siginacagi

liman... Velhasıl bir kadını olmalı her erkeğin.Anlayabileceği ve anlatabileceği. Her bir kadının da, omuzlarında acısını unutacaq, zor anlarını hafifletecek, dünya kadarsevgi ve sadakat, güvenc verecek, her gün güzel hatıralara imza atacaq, anlayabileceği ve anlatabileceği bir adam gibi adamı – dostu, arkadaşı olmalı. Velhasıl her bir insanın ihtiyacı vardır aslında sevgisini paylaşacaq birine-hayat arkadaşına... Ve her bir insanın bir dostu bir vefalısi sabredeni olmalı...

KOR YAĞIŞLAR

Ürəyimə kor yağışlar yağsada, amma onlar gözümdən kirpiklərimə gedən yola iz sala bilmədilər. Qərarsızlığı kor yağışlara bənzədirəm...

Onu deyim ki, ömrü çox qısa olur bu kor yağışların... Dolmuş buludlardan qoparaq, yerə doğru can atsalarda heç torpağa çatmamış zərrəciklərə dönərək səpələnib, buxarlanırlar. Yağmur olub torpağın üzərində öz cığırlarını aça bilimirlər.Torpağa çatmaq arzusu kor yağışlar üçün üçün hər zaman bir həsrəti ünvanı olub. Qərarsılıqda belədir düşüncələrin girdabında suallarla üz-üzə qalaraq fikirlərin tam yarıda qalır... Kor yağışlar heç sizin yağmanızı arzulamadım çünki, siz yağmur deyilsiniz... deyilsiniz...

DOSTUM

Bu səhər şəfəqindən nur tökülür.Sevincim damladamla selə dönür. Gözlərimdən axan sevinc dolu damlalar yuyur gözlərimdəki neçə illərin yığılıb qalmış ağrısını, acısını. Boylanıram sənli günlərimin anlarına, dəqiqələrinə. Səni çoxdan gözləyirdim dost, çoxdan. Ömrümün bu çağına gəlişinlə bahar gətirdin.Dostum xoş gəldin ömrümə, səfa gətirdin. Nəcib ümidim oldun, çağlayan təsəlli bulağım oldun, ən dəhşətli anlarda məni ovunduran həqiqətim oldun, həqiqətim... Nigarançılıqdan tükənən cəsarətimə təsəllim, güman yerim, ümid işığım oldun. Əzabkeşim oldun dostum, əzabkeşim... Pak duyğulum, şərafətim, bahar ədalım, xoş sədalım dostum xoş gəldin ömrümə, səfa gətirdin.

BİLİRSƏNMİ

Səni sevirəm, eşidirsənmi, çox-çox sevirəm. Bunu sənə deməyə heç də çəkinmirəm – səni sevirəm, lap çox. Nə yaxşı ki, varsan. Nə yaxşı ki, səni tanıdım. Nə yaxşı ki, dünyaya gəlmisən, mənim üçün gəlmisən! Sevdalı könlüm bir səni duydu, bir səni seçdi. Bir bilsən bu könüldən nələr keçdi ömür tablosuna min cür naxış vuranım, səhər şəfəqlərindən

tökülən nurum, işığım, çiçəklərin ləçəklərinə qonan bahar şehim. Səni sevirəm!Uşaqlaşıram, kövrəlirəm, dünyanın ən bəxtəvər sevdalısı oluram adını dilimə gətirdiyim an. Səni sevirəm, bilirsənmi?! Sənə demək istədiklərimi bir kağız parçasına yazıb, sənin yazı masanın üzərinə qoymaq istəyi keçib ürəyimdən. Çiçəkdən də zərif olan duyğularımı istəmişəm sətirlərə, sətirləri isə varaqlara utancaq hisslərlə təslim edib və sənin gözlərinin giləsinə-yaddaşına köçürüm. Ürəyim həsrətimin kilidli qapısıdır, son dayanacağıdır, son sözüdür, son ərkidir, son inadıdır. Yetər ki, ürəyini dinlə, o qapıya doğru addım at, və o zaman səni sevən bir ürəyin çırpıntılarını duyacaqsan, hərarətini hiss edəcəksən. O zaman...

ANAMA BƏNZƏYƏN BİR ANA GÖRDÜM!!!

Bir ana gördüm bu gün.Onun baxışları məni uzaqlara, lap uzaqlara apardı…Baxışlar məni xəyal dünyamın son duracağına götürdü…O baxışlar mərhəmlik, məlhəm dolu birümman idi.Nurlu simasında bir doğmalıq, bir yaxınlıq hiss etdim. Çaşqınlıq içində hiss etdim özümü. Sanki neçə illər idiki, mən onu tanıyırdım…Gözlərimin yaddaşına, xatirəsinə hopdu bu baxışlar. Baxdım! Doyuncahə-

riscəsinə baxdım, hətta istəmədim kirpiklərimi qapadam!!! Həyacan bürüdü məni…Anama bənzəyən bir ana gördüm, lap yaxınımda idi, bir addımlığımda… Anama bənzəyən bir ana gördüm…Qəhər boğazımda düyünləndi, yağmağa hər an hazır olan dolmuş bulud kimi bir şirin sözə bənd olub ağlamağa hazır idi gözlərim. Bir ana gördüm… Gözləri anamın gözlərini, nurlu çöhrəsi anamın çöhrəsini xatırlatdı.Xəfifcə təbəssümü gözlərinə işıq salırdı, eyniylə anamınkı kimi.Çiçək ətirli saçlarının ağ-qarasından yaşanan həyatının ağrı-acısı duyulurdu. Ala gözlərinin dərinliyində sevinc dolu hüzn hiss olunurdu. Utancaq baxışları nurani simasına daha çox gözəllik verirdi- mənim anam kimi. Təmkinlə danışırdı, səbirlə davranırdı… İllərin necə onu yorğun-arğınburaxdığını alnındakı qırışlardan hiss etmək olurdu. Amma gülümsər çöhrəsinə bu heçdə kölgə salmırdı-anamın çöhrəsi kimi… Bir ana gördüm bu gün… Sanki bir yuxu idi bu görüş, sanki qərib bir adadan bir möcüzələr aləminə düşmüşdüm…İstədim anama bənzəyən ananın əllərindən tutum, gözlərindən öpüm. Çox istədim bunu, çox…Yaxınlaşıb bağrıma basıb qucaqlamaq istədim…Amma cürət edə bilmədim. Kim bilir, bəlkə o ana da mənə bənzəyən bir övladını itirmişdir…

SƏNDƏN ÖYRƏNDİM

Bilirsənmi sənə bir şey söyləmək istəyi var içimdə, bir sey…Qəlbimin xatirəsində illərdən-illlərə pənah gətirən, illərdən illəri alıb yaddaşıma hopduran duyğularımdan söz açmaq istəyirəm, sadəcə söz açmaq…. Mənə öyrətdiklərini, səndən öyrəndiklərimi yaddaşıma hərf-hərf yazdığımdan, damla-damla hopdurduğumdan, daha nələrdən, nələrdən… Nəfəsim tükənənə qədər sevməyi, bir dəli sevdanın işığında yandıqca yanmağı öyrəndim səndən…Öyrəndim səndən mehriban ürəyimin həzin pıçıltısının, xəyallarımın səssiz-səmirsiz varlığında inkasına. Səndən öyrəndim kövrək duyğularımın şıltaq, incə hisslərə dönüb ruhuma qonaq olmasını. Səndən öyrəndim acıları keçmişə buraxıb ürəkdən gülməyi, ürəkdən sevinməyi, sevgi dolu zərrəciklər olub yaşanan bir ömrə səpələnməyi... Məni mən qədər sevməyi və bir də bir sevda dolu səbri səndən öyrəndim, yalnız səndən!

YARALANDIM GİZLİNCƏ

Sözlərindən dərdləndim gizlincə. Qəlbim buz baxışlarından yaralandı gizlincə... İçim sızladı, ürəyim yandı, yandı... Elə bil ki, səhər dumanı günəşin ilk şəfəqlərindən dağıldığı və asta-asta çəkildiyi kimi

sən də yavaş-yavaş həyatımdan uzaqlaşamağa qərar verdin. Fikirlərim kələf kimi dolaşdı... Keçdiyimiz, gəzdiyimiz o yerlərdə ətrini duydum. Boynu bükük, köksü dağlı bənövşəyə döndüm görüş yerimizdə. Ürəyim sənsizlikdən qubar bağladı peşman-peşman, gizlin-gizlin. Yaralandım gizlincə! Könlümün gizlin pıçıltılarına qəlbim haray saldı, gözlərim səni aradı, axtardı, ürəyim səni istədi gizlin-gizlin... Səndən küsdüm, səni bağışladım səndən gizlin-gizlin... Sakit hıcqırtılarım yaralı köksümü alovlandırsada gəlməyəcəyini, mənə dönməyəcəyini bilə-bilə gözlədim səni, səndən gizlin-gizlin! Bir onu analdım ki, həyat səhifəmə yazılmış ömürlükkədərimsən, istəsəmdə, istəməsəmdə silinməyəcəksən və silinməzsən!

SƏNDƏN SƏNƏ!

Özüm də hiss etmədən, bilmədən nə zaman könlümü bağladım saçlarının min telinə, səni lap yaxınımda hiss etdim, lap yaxınımda. Boynunu qucaqlayıb içimdən süzülən atəşimlə, odumla, hərarətimlə səni isitmək istədim... Qəlb hıcqırtılarımın zümzüməsini özüm təkcə duydum... Tək özüm! Axan göz yaşlarımda boğuldum ümidlərimlə. Səndən sənəşikayət etmək istədim. Səndən-sənədanışmaq istədim. Səndən-sənə! Bir addım atmaq istədim sənə gedən yolların başlanğıcına bir addım… Bu yolun

sonunu düşünmədən, daşınmadan. Bu yolun sonu bilinməsədə bu yolların dönüşü olmasa da addım atmaq istədim… Xatirəyə dönmək istədim xəyallarında. Lay-lay çaldım kədərimə. Kədərimi tək özüm duydum… Tək özüm! Səndən-sənə şikayət etmək istədim! Səndən sənə danışmaq istədim...

AXI, SƏN MƏNİM BAHARIMSAN!

Qışın son günləri baharı gətirdiyi üçün onu çox sevirəm. Qışın sazağını, soyuğunu, qarını çox sevirəm. Uğuldayan küləkləri ilə, dolan qara buludları ilə, ağlayan yağışları ilə. Çünki bu yağmurların, soyuqların arxasınca gözəl bir yaz gəlir gülü ilə, çiçəyi ilə. Baharı gözləyirəm səbirsizliklə… Axı sən mənim baharımsan! Baharı sənin ipək saçlarının xoş ətrinə bənzədirəm. Günəşim sandığım o ceyran gözlərinə bənzədirəm baharı. Səni Baharım bilirəm. İçimdə kiçik bir dünyam var. Onun sakini sənsən.Səni istəyirəm… Düşündükcə səni içimdə duyğularım qanadlanır. Hey pərvaz etmək istəyir, hey uçmaq istəyir sənin yanına, sən olduğun yerə, nəfəs aldığın o məkana. Sənsə… Fəsillər kimi dəyişirsən, deməyə sözün olmur. Susursan daşa dönürsən. Yol ayırıcında qalan, yolunu itirmiş nabələd insan kimi!!! Görüb sezmirsən bu pərişan halımı. Bəlkə də görmək istəmirsən. Bəlkə də qorxursan sevməkdən. Bəlkə də könlümü almaq üçün addım atmaq qorxu-

su var içində. Bəlkə də çəkinirsən, bəlkə də qorxursan mənə alışmaqdan. Bəlkə də… Bəlkə də…

Mənsə canda ürək kimi təkliyimi hiss edirəm, xısınxısın ağlayıb məni dildən-dilə salan bu sevginin ağırlığını, onun yükünün çiyinlərimi çökdürdüyünü hər an, hər saat duyuram… Duyuram! Amma yenə də səni baharımı gözləyən kimi gözləyirəm.

ƏLİNİN SIĞALINA MÖHTACAM, ANA

Ağlayıram içimdə, için-için yanıram. Gözümün peşman dolu nigaran damlaları, közə dönmüş ürəyimi yandırır. Uğuruma uğursuzluq düçar edənim məni yaman inlətdi. Yaman inlədim ana, qəriblikdə, yaman inlədim!

Dərdlərimin ağır yükünü, çiyinlərimdə tək özüm daşıyıram, tək özüm: sənsizlikdə ana, tənhalıqda! Sonda arzularımın, ümidlərimin sonu olduğunu mənə anlatdı, məni sevən uğursuzum mənim. Gözləmədiklərim uğuruma çıxdı, olacaqlara susuram. Dayaq ol mənə, gözümün nuru, işığı ana! Pərişan saçlarım əlinin sığalına möhtacdır ana, möhtac!

Ağlayan, ağlamaqdan doymayan, pərtliyini hər kəsdən, özümdən də, səndən də gizlədən narahat gözlərim sənin məlhəm baxışının mehrinə möhtacdır ana, möhtac!

Həyatdan küsgün olanda, hisslərimdə aldananda,

sənin nəvazişinə möhtacam ana, tək sənin nəvazişinə möhtacam!

Təkliyimdən qəhərlənəndə, kövrələndə, tənhalığa çəkilib doyunca ağlamaq istəyəndə, fikirlərimdən yorğun düşəndə isti qucağına, doğma sinənə sığınmaq üçün sənə möhtacam ana, möhtac!

İki sevən ürək görəndə, bir körpə qığıltısına qulaq kəsiləndə, xatirələr çalarlarında halıma yananım, gərəyi olanım göz yaşlarına, oxuduğun həzin laylana möhtacam ana, möhtac!

MƏNİM SEVGİ DÜNYAM

Könlüm dolu olan gecələrdə düşüncələrin girdabına yol alıram. Sevən könlümü, qovrulan ürəyimi min duyğu ilə həzinləşdirirəm. Özüm-özümə məsləhət edirəm, özüm-özümdən küsürəm, hərdən sevinirəm, hərdən kədərin ağuşuna atılıram, hərdən də…Hərdən də dünyanın ən xoşbəxt insanı oluram, ən xoşbəxt sevəni oluram, seviləni oluram. Bacarmıram özümlə…Fikirlərim baş alıb gedir toranlıq düşən meşədə yolunu, izini itirmiş nabələd səyyah kimi. Niyə beləyəm axı?! Niyə?! Bihudə yanırammı, əbəs yerəmi inanıram bu sevgiyə?! Hədsiz xəyala dalıram. Gözlərimin önünə gözəl bənizin, baxışlarını oğurladığım zaman dəriniklərində özümü gördüyüm gözlərin gəlir. Gülüşlərini xatırlayıram.

Xatırladığım an mən də xəfifcə gülümsəyirəm, göyərçin əllərinçün darıxıram... Əllərini ovcumun içində hiss edib hərarətini duyuram. Həzin çayın nəğməsinə bənzər səsin üçün darıxıram. Ayrı qaldığımız zamanlarda yoxluğun üçün darıxıram. Çəkə bilmirəm sənsiz o anları, o dəqiqələri. Məndən tez-tez küsməyin yadıma düşür, xatırlayıram. Yorulmuram küsməyindən... Küsdüyündən sonra nazını çox sevirəm…Barışmağın da bir aləmdir əzizim, o xasiyyətini də çox sevirəm…Duyğusallığını da məni heyran edir.

Saatlarla kükrəyən dənizin ləpələrini seyr edirsən, heç gözlərinidə qırpmırsan. Fikirlərinlə uzaqlara baş alıb gedirsən. Bax bu halını çox sevirəm! Sevirəm səni, mehribanım, ayüzlüm. Sevirəm! Qəlbimin bir köşəsində özünə yer etmiş bu sevdamı hər kəsdən qoruyuram, gizlədirəm…Qəlb evimin yeganə qonağı, başımın tacı, könlümün sultanı, həvəsim, vəfalım, çılğın hissim, ürkək baxışlım, ilham qaynağım, sevgi dünyamın əzəli, sevirəm səni! Mənə oğrun-oğrun baxan baxışlarında dünyamı görürəm. Hisslərimdən düşüncələrimə gedən yollar içimdən keçib gedir. Unuduram... Unutdurursan keçmişdə məni əzən, qalaq-qalaq yığılmış nağıl həqiqətlərini… Yanmışdım, kül olmuşdum. Bir daha sevməyəcəyimə ürəyim öz sözünü demişdi... vermişdır. Yalan sevgidən ürəyim də, mən də çox yo-

rulmuşdum… Çox yorulmuşduq!. . Sən demə külümün altında közüm qalıbmış, bir həzin mehə bənd közüm, bir titrəyişə bənd közüm!Sevgilim, ürəyimdən keçəni gözümdən oxu! Muradımda kamımsan, sən vüsal dəmisən, əsən ruzigarımsan, coşan dəryamsan-dənizimsən, yağmurumsan, hər fəsildən nübarımsan, vəfalı dostumsan, günəşin nuru ilə min bir rəngə bürünən səhər şəfəqimsən, mehribanımayüzlüm mənim! Sən özün boyda sevda dolu sevgi dünyamsan, xoş gəldin həyatıma mənim sevgi dünyam. Sevirəm səni!

GÖZLƏRİM YOL ÇƏKDİ!!!

Gözlərim yol çəkdi... Yol çəkdi gözlərim... Çox-çox uzaqlara. Çox-çox uzaqlara dikildi gözlərimin baxışları. O dikildiyi yerə qədər, ora kimi... Ora qaçmaq heyim bitənə kimi, nəfəsim kəsilənə qədər qaçmaq istədim... Gözlərim yol çəkdi... Yol çəkdi gözlərim... Həsrətimdən ürəyimə. Yol çəkdi gözlərim... Uca zirvələri günü-gündən əriyən, ətəklərində çiçəkləri solan, qəribçilikdə ömür payı yaşayan, qovuşmaq həsrəti ilə titrəyən dağlara, yarpaqları həsrət simfoniyası ilə əsən meşələrin küskün ağaclarına. Yol çəkdi gözlərim öz-özünə, kədərinə həzin lay-lay çalaraq axan bulaqlara, nisgilli gözlər kimi hər zaman ağlamağa bənd olan buludlara,

bağrı yaralı torpaqlara... Qarabağıma! Könülsüz-könülsüz əsən, özünə yer, məkan tapmayan küləklərə.

Kədərin bitib sevincin başalayacağı günə gözlərim yol çəkdi... Bu yol çox uzaqda deyil!

GÖZ YAŞLARI

İnsanlarda göz yaşı eyni olsa da, o ayrı-ayrı ürəklərdə hisslərin, duyğuların üsyanıdır, həyacanıdır. O göz yaşları ürəyə yol alıb axdıqca duyğuların süzgəcindən keçər və axan göz yaşları sükunət dolu sarsıntıları, sıxıntıları geridə qoyaraq ardınca gələn xoş ovqata köklənər. Göz yaşları axdıqca keçmişinə, ötən illərə, səyahətə aparar səni və acılı-şirinli xatirələrini yada salarsan. İztirabın, sevincin illərinin fəsillərində necə iz saldığını kənardan, lap uzaqdan seyr edərsən. Damlalar axar bir, iki, üç... Və damlalar dayanmaz, gözü aşılan bulağın suyu kimi...

Sakitləşərsən bu an... Dərdlərinin bitən dayanacağına kimi yol yoldaşın olar sənlə o göz yaşlar. Çevrəndə təklənəndə sənlə baş-başa qalar, təklənməyə qoymaz səni. Ürəyinlə ağlının mübahisəsində, dava-dalaşında səni yalqız buraxmaz, sədaqətli olar sənə. Bəzən sevinc yüklü göz yaşları, bəzən də

ümidsizlik,həsrət, iztirab, itki, dəyərsizlik, etinasızlıq, məkr, yalana etiraz dolu göz yaşları bənizinin qonağı olar. Fəqət büllura bənzər bir ürək bulağının çağlamasına hisslər səbəb olur...

XATİRƏLƏR

"Xatirələrdə olan keçmişin gerçəklikləri insanı dəhşətə sürükləyirsə, yeknəsək düşüncələrə aparırsa artıq o xatirə deyil, iztirabdır!" Xatirələr insan ömrünün yaşanmış günləridir. O günlərə çox uzaqlardan baxmış olsaq da, yaddaşımızda keçmişin müxtəlif boyalarla çəkilmiş peyzajını görürük... İllər kecdikcə xatirələr ömrə qalaq -qalaq yüklənmiş bir yazılmamış, oxunmamış həyat hekayəsidir. Və bu ömrün yaşanmış, keçib-getmiş illərini xatırlamaq istəyinə hər zaman mənən ehtiyac olur. özünü xatirələr burulğanında itirirsən... Uzaqlaşırsan bir anlıq gerçək həyatdan və o bir an içində xatırlayırsan o illəri, düşünərək saf-çürük edirsən, çox-çox uzaqda qalmış keçmiş xatirələrdə həqiqəti bilsən də sadacə peşman olmadan təəssüf hissi keçirirsən...

BU GÜN BİR YAZI YAZMAQ İSTƏDİM...

Bu gün bir yazı yazmaq istədim! Düşüncələrin girdabında bir balaca xatirə parçasını incələdim...

Qəlb evinə oğrun-oğrun, ürkək-ürkək nəzər saldım. Addım atdım o düşüncələrə uzanan yollara... Düşüncələrimi səhifəsi solmuş gülün yarpağına bənzər bir kitabı oxumuş kimi bir-bir, varaq-varaq çevirdim, varaqladım. Yeknəsəqlikdən uzaqlaşmaq istədim... Gözlərimdə ürəyimə gedən yolların nağılına qarışdım... kipriklərimin kölgəsi yanaqlarıma, əllərimin kölgəsi sis duman dolu yollara düşdü. Bu zaman sonu bitməyən, bilinməyən bir nağılı xatırladım... Bir nağılı... Bu gün bir yazı yazmaq istədim...

SƏNİ SEVMƏK…

Səni sevmək şirin bir kəlmə kimi dillənmək deməkdir. Səni sevmək susmuş könül duyğularını dilə gətirmək, bir məsum çöhrəyə gülüş bağışlamaq deməkdir. Kədərdən sevinci, səndən səni almaq mən olmaq deməkdir. Bir dünya, bir nur dolu aləm deməkdir səni sevmək…Canıma incə nəfəs, ruhuma həvəs deməkdir. Sükunətin boz anlarında ətalətli duyğulardan uzaqlaşıb tənhalığa əlvida deməkdir səni sevmək... Yalnızlığın soyuq qucağından səni oğurlayıb bir sevdalı könül yolçuluğunda ilk və son dayanacaq deməkdir səni sevmək... Səngələn yollara uzanan titrək əllərimin çağırışıdır səni sevmək… Sənin mənində mən olmaq deməkdir səni sevmək... Səni sevmək!

BİR ÇİÇƏK İSTƏMİŞDİM...

Bir çiçək istəmişdim o gün. Yalnız bir çiçək. Bəzən coşan, bəzən kövrək olan könlüm bir çiçək istəmişdi... Məni ovunduracaq, bir anlıq da olsa, bir günlük də olsa dərdlərimi könlümdə susduracaq bir çiçək istəmişdım, bir çiçək gözləmişdim... Bəlkə o çiçək, həmin o mən gözlədiyim çiçək də mənim əllərimin hərarətini istəmişdi, o da gözləmişdi onu gözələyən bir titrək əllərdə nə zaman qonaq olacağını, o əlləri sevindirəcəyini.Onu gözləyən o titrək əlləri isitmək üçün, ovundurmaq üçün bəlkə onun da gözləri yolda qalmış, o da həsrət çəkmiş, bəlkə o, özüdə tənhalıqda qalaraq onu gözləyən zərif əlləri düşünmüşdü və ağlamışdı... Bəlkə o da bu titrək əllərin həsrətindən acı çəkmişdı, qəhərlənmişdi. Ləçəkləri solmuş, yarpaqları saralmışdı... Ömrünün payızı vaxtsız gəlmişdi...

Bir çiçək istəmişdim, yalnız bir çiçək...

QAYIDACAQ

İnsan ona əziz olanı itirdikdən sonra, yerinin boş olduğunu hiss etdiyi zaman anlayır onun dəyərini, qiymətini. Və o zaman özünü itirmiş olur... O zaman hər şeyə gec qalmış olur... O itkinin acısı onu

əzir, onu sıxır, hər bir şey gözündə bir rəngə boyanır. Yalnız bir rəngə! Hər bir şey ağ, dümağ rəngində... Zamanı saxlamaq istəyir... Geriyə, o zamanı saxladığı anlara dönmək istəyir. Çabalayır... Çabalayır... Cəhd edir... İçində nəysə bir narahatlıq duyur. Özü qurduğu kiçik dünyasında, gizli aləmində o itkinin boşluğunu hiss edir. Qətrə-qətrə, damla-damla göz bulağından o acını unutmağa çalışır. Ehtiyac duyur təskinliyə, onu ovunduracaq, söylənəcək bir kəlməyə... Yalnız bir kəlməyə "Qayıdacaq!"

ÖZÜ DƏ!!!

Unuduldum deyən bir insan, özü unutmaq istədiyini unuda bilmir və günlərlə, dəqiqələrlə onu unudan həyat və xəyal əkizinə alışır, bağlanır. Ona tərəf can atır... Amma bağlanmağını hiss etmədən. Bu bu alışqanlığı duymadan... hər gün daha da çox... Bir azda bağlanır... Bir az da... Unuduldum deyən bir bir insan, özü də unuda bilmir... Özü də...

HƏR GÜN BİR ADDIM!

Hər gün bir adddım uzaqlaşırsan. Hər gün bir addım yadlaşırsan. Hər gün… Bəlkədə bunu hiss etmirsən… Bəlkə hər şeyi əvvəl gördüyün kimi, olduğu kimi qoyub geriyə dönmək istəyirsən. Arxaya

da baxmadan. Ürəyini də dinləmədən. Hər bir şeyi… Amma mən hər gün bir nəfəs qədər yaxın olmanı istəmişdim!...Fəqət hər gün bir addım xatirələrə yaxınlaşırsan. Bir addım …Hər gün bir addım… Hər gün addım-addım uzaqlaşırsan, yadlaşırsan...

SEVGİMİ İTİRMƏKDƏN

Sevgimi itirməkdən ehtiyat edirəm, qəlb evimin narahat anlarına səpələnirəm.Səpələnirəm ki, çəkdiyim narahatçılıqlar sevgimin qoruyucusu olsun. Səpələnirəm ömrümün illərinə, anlarına bir zərrəcik kimi... O zərəciklərdə sən varsan. Sən...

Yürüdüm arxanca göy qara buludlarla dolub ağlayanda. Mən də ağladım onunla bərabər... Amma yoruldum, dayandım gücüm yetmədi. Hələ sənə deyilməyən çox-çox sözlərim qaldı...

Gücüm artıq yox ümid bəsləməyə... Məni hiss etməməyin dəli küləklərin uğultusu olaraq batırır qulaqlarımı... Sevgimi itirməkdən ehtiyat edirəm... çox, lap çox...

GÖZÜ YOLDA QALAN VAR

Gözü yolda qalan var… tələs həsrətinə, yoxsa xəyallara qovuşacaq… Bir gözü yolda qalan var

ümidi ol, tələs yoxsa gümanlarla külək olib göylərə sovrulacaq… Bir gözü yolda qalan var…

AY ANA

Yenə də sənsizləşmişəm. Yenə də tənha qalmışam... Yenə də hər zamanki kimi Baharın gəlişi ilə sənin də gəlişini gözləmişəm. Yenədə qəhərlənmişəm... Bu gün yaman eynimə dolmusan ana! Sənsiz yenədə gözlərim ağlamağa bəhanə gəzər, bəhanə axtarar mənim gül üzlü anam!!!

QƏLBİMƏ YATMIR

Nə yazsamda qəlbimə yatmır... Elə bil qəlbim mənə yaddan da yad olub biganədir... Nə sözümü dinləyir, nə dünyama gəlir, nə duyĝularıma can verir sadəcə mənlə sakit-sakit addımlayır... Xısın-xısın bir onu xatirladır mənə nə yazsanda qəlbinə yatmır...

ONA DEMƏYİN

Ona deməyin, deməyin ona yol çəkən gözlərimin nigaran baxışları onun həsrətinə dikildi. Ürəyimdə çağırdım onu, gözlədim gizlincə. Ona demə-

yin... Ümüdsiz əllərimin kölgəsi ta o gedən yollara qədər süründü ona yetişmədi, bir sal daş kimi qoynumda bükülərək köksümə bir dünya yükü oldu. Ona deməyin... Deməyin ona!

QAYIT GƏL

Baxırıq yollara, yollar bitmir ki, bitmir! Qayıt gəl gülüm yolçəkən gözləri də, yolları da yormayaq. Yormayaq, qayıt gəl gülüm, qayıt gəl sevgimizin xatirinə..

SƏNİN DAHA ÇOX…

Əllərini titrəyən yanaqlarıma son kəs qoy, qoy göz yaşlarım əllərinə toxunsun ovuclarına dolsun.Dolsun ürəyinə məlhəm olsun. Ovuclarına sığan damlalarda bu sevgi ünvanlı xəyallarımıza əlvida deyək və bu əlvida səni qərarsızlqdan alsın aparsın, ruhun azad olsun.. Və bu əlvidaya sənin daha çox ehtiyacın vardır, sənin daha çox.....

BU SƏHƏR

Bu səhər bir ətir duydum, bu səhər bir həsrət yordu məni, bu səhər gözlərimi yollar yordu, za-

man yordu. O ətir dünyanın ən gözəl ətri anamın saçlarının, əllərinin, nəfəsinin ətri... O həsrətsə.....

ÜRƏYİNLƏ AL

Ürəyinlə ürəyimin dəli könülünü al. Yoxsa bu şıltaq hisslərim, gözlərinə qonan sevdam, kövrək həsrətim ürəyindən küsüb, inciyib gedər...

BİR GÜN

Inadın və bənövşə kirpiklərin xəyallarımın yollarınii bağlamasın, gələcəyəm yuxuna mütləq bir gun qonaq gələcəyəm... Bir gün sənidə yuxularıma inadınla qonaq gətirəcəyəm... Və bir gün sən sevda yükünün nə qədər ağır olduğunu biləcəksən... Və bir gün sən bir damla göz yaşının gözlərinə, yanaqlarına necə ağırlıq etdiyini bütün ruhunla hiss edəcəksən... Və bir gün sən yuxularına ümid edəcəksən axtaracaqsan məni, darıxacaqsan mənimçün. Və o bir gün artıq sənin üçün gec olacaq...

AY ÜZÜ DÖNÜYÜM...

Bu sevdanın son ümidini həsrətin içinə qatdım, düşüncələrimdə min sual cövlan etsədə belə, bölük bölük olsada könlüm, min ağrı-əzabla keçəcək öm-

rü göz önünə alsamda belə başına dolandım bu sevdamın…Tirtir titrədim bu sevdam üçün, ürəyimdən silə bilmədim.Olmayacaq ümidlərlə bu sevdamla çarəsiz qaldım bilirsən, ay üzü dönüyüm. Sənin gözlərinin bir baxışla verəcəyi salamını gözlədim, məni küsdürmüş olan o gözlərinin sadəcə salamını gözlədim... Gözlərim bir salamını gözlədi...

ÖVLADIM

Övladım bu gün neçə vaxtdır ki ürəyimin bir köşəsində boğça kimi bükübsaxladığım sənə söyləmək istədiyim sözlərim vardır. Yaxına gəl! Çox tərəddüd etdim bunları sənə söyləyimmi, söyləməyimmi... Amma ürəyimin əmri belə oldu: söyləməlisən, axı oda yaşlanacaq, oda qocalacaq onun da yolu sən keçdiyin yollar olacaq!

Övladım yaşlandığım qədər keçib getmiş illərin, günlərin şahidi oldum. Yorğun, şən, ağrılı-acılı, sevincli illərin və günlərin xatirəsi gözümün yaddaşındadır hər zaman... Bu illərlə, bu günlərlə cavanlığım, gəncliyim bərabər addımladı... İllərim, günlərim qocaldı, mən də qocaldım. İllərimlə bərabər özüm də yaşlandım... İndi isə bu ahıl yaşımda sənə ehtiyacım çoxdur övladım, çoxdur!...Səndən sevgi mərhəmət adlı bir umacağım var. Gözəl sözlər söylə ürəyim sevinsin, mənə daha cox zaman ayır, ha-

lımı soruş zəyifləyən gözlərimə işıq dolsun, könlüm sevinsin.Titrəyən əllərimdən bərk tut qüvvə gəlsin əllərimə ruhum isinsin, məni qucaqlayıb sinənə sıx ki taqətdən düşmüş ayaqlarıma güc gəlsin. Mənə tez-tez səni sevirəm de yaşam həvəsimə inam gəlsin... Sevgindən, mərhəmətindən ziyada bir şey istəmirəm övladım, çiyinlərimə əlini qoyub saçıma sığal çək sənə gərəkli olduğumu anlat mənə və mən də... Və məndə həyata gərəkli olduğumu anlayım...

SƏN ELƏ BİR GÜNDƏ GƏRƏYİM OLDUN

Həyat yormuşdu məni. Qaçmaq istəyirdim hər şeydən. Bu dünyadan qopub öz kiçiçik dünyamda qalmaq istəyirdim. Nə edim, ürəyimlə bacarmadım, sənin qəlbinin harayı kövrəltdi məni. Harayını duyğularımın səsində axtardım! O duyğularımı imtahan etdim, hisslərimi sınağa çəkdim. Ürəyimdəki əndişəli səsinə qulaq vedim, əzabların ənginliklərində dolaşan gözlərimlə könül evimi nəzərdən keçirtdim, yoxladım, axtardım hey axtardım... Və sənin əksinin nəvazişin izindən başqa, bir də orada şıltaq sevda gördüm, şıltaq sevda... Sən elə bir gündə gərəyim oldun ki, ürəyimin payız çağlarında qış duyğulu fikirlər tüğyan edirdi, ümidlərim qırılıb, arzularım tükənmişdir, könül evim yıxılmışdır. Ya-

naqlarıma, saçlarıma sığal çəkən nəfsinin ətri, istiliyi məni özümə qaytardı, səni isə, mənə bağışladı. Özünə çağrışın, səsləməyin azdığım qatı nifrət dumanlığından aydınlığa çıxartdı məni! Şıltaq, dəlisov dalğalara bənzər məhəbbətinlə həyatıma bahar gətirmısən! Baharına qurban, sevgilim. Sən özündə bilmədən həyat həqiqətim oldun!

Bir bilsən səni nə qədər çox sevirəm!. Hərdən düşünürəm ki, səni bu qədər sevdiyimi duysan bəlkədə qısqanarsan özün- özünü… Gözümün arzusu, istəyi bir səninlə sevindi, səninlə güldü. Sən elə bir gündə gərəyim oldun ki...

Dalğalar dənizə, qürub çağı günəşə yaraşıq verdiyi kimi sənin bahar nəfəsli məhəbbətin mənim ömrümə yaraşığdır. .

SƏNDƏN BAŞQA KİMİM VAR MƏNİM

Sarıldım sənlı xəyallara. Nələr dolandı inildəyən ürəyimdən, nələr keçdi olub keçənlərə sirdaş olmuş düşüncələrimdən bir-bir... Könlümdə, ürəyimdə bir görüş yeri göynədi. Bir görüş yeri... !Bu dəm Bahar dumanına, çəninə bənzər bir pərdə çəkildi gözlərimin önünə və o bozluqda kölgən göründü gözlərimə və yavaş-yavaş. O dumalıqda yaş gilələnmiş gözlərimdən rəsmin asta-asta itdi və rəngsizliyə qovuşdu. Gözlərimin nigaran, solğun, sönük baxışları

sən gedən yollara süründü... O yolları kecdik biz, bir daha keçə bilmərik... Ah! O zamanı, o anı qaytarmaq olmaz. Bunu sən də bilirsən!. Qayıtmaz o illər, dolanmaz o aylar... Sən adlı, özün boyda bir həsrət oldun içimdə. Sevdansız kimsəsiz oldum, qərib oldum qəribliyə qovuşdum. Gözlərimə köçdün ömürlük, amma sənsiz oldum. Nə deyimki, məni sənin gözündən kim saldı? Bəlkədə ayrılıq yağan gözlərində mən adlı bir sevdan olmamışam, mən yüklü həsrətin olmamışam. Nə deyim ki...Həsrətinə, həsrətimə gileylənirəm. Ancaq ürəyimin duyacağı boğunuq bir səslə özümün eşidə biləcəyim, özümün yana bilcəyim bir kəlməni, özüm -özümdəki sənə deyirəm – “Ay etibarsızım səndən başqa kimim var mənim”...

AYRILIQ

İllər əllərini saçlarımıza elə çəkdi ki, dönüb geriyə baxdığımızda gecə zülmətinə bənzər saçlarımızın bəyazlar icində olduğunu gördük. Lal yaddaşa, dinməz xatırlanmayan xatirəyə dönməyə tələsdik. Amma, ürəyimizi dinləməyə qürurumuzun bir kabus olduğunu, bir sədd olduğunu ikimiz də bilirdik.

Amma biri-birimizə bir addımı, o bircəcik addımı atmaq istəmədik yada o addımı atmaq qorxusu oldu icimizdə. Öfkəmiz, eqomuz duyğularımızdan

o qədər bőyűk oldu ki... illərin keşməkeşində, kəsişməsində biri -birimizi ayrılıqla cəzalandırdıq. Ayrılıqla... Qürurumuzun qalib gəldiyi ayrılıqla...

HƏLƏ GEC DEYİL...

Suallar girdabında qovrulan ürəyim söyləyə bilər bütün olanlardan sonra həyatımı necə yaşayacağam və necə olacağam! Axı niyə xoşbəxt olmayaq! Buna haqqımız yoxmu !? Olan oldu, keçən keçdi... Hər şeyi yenidən başlamağa hələ gec deyil, inan ki gec deyil! Bilirsənmi bir bahanə axtarıram səninlə barışmağa, bahanə axtarıaram hər şeyi yenidən başlamağa... hər şeyi... Bir bəhanə axtarıram xoşbəxt günlərimi geri qaytarmağa. Bir kiçicik bəhanə!... Məni bağışla səni çox incitdiyim, çox dərd verib yorduĝum üçün... Bağışla! Söylədiyim bu sözləri mənə deməsəndə, bilirəm ürəyindəki küsüb incik düşdüyünü mənə təkrar-təkrar söyləyirsən! Bilirəm... Bu ayrlığa, bu həsrətə hər ikimiz günahkarıq hər ikimiz ! Ola bilməz ki həyatımızda bərabər paylaşdığımız bu böyük sevgimiz ürəyimizdən birdən-birə silinsin, yoxa çıxsın. Ola bilməz, mən buna inanmıram, bilirəm sən də buna inanmırsan. Hər şeyi yenidən başlamağa hələ gec deyil. Deyil...

YALAN DANIŞMA

Mənə yalan danışma dünənimdən ötübsən bu günümə yalanınla gəlmisən mənə yalan danışma. Yalanların göynədir ürəyimi eh, sən bunu bilməzsen... göynəyə öyrəşmişəm... Göz yaşlarım boşalıb gedir... Düşücələrim baş alıb gedir amma bilmirəm haraya hansi səmtə. Qısılıb xatirələrimin yaddasında sənin doĝru olduĝunu özu-özümdə təsdiq etməyə çalışıram... Niyə! Heç özümdə bilmirəm. Ürəyində keçən xatirələrdən ocaq qalasanda onun istisini yalanlarınla özün duyacaqsan. Dünya aĝırlıĝında bir kədər olub, çökdün gözlərimə. Mənə yalan danışma!

MÖHTƏŞƏM ƏSƏRİM "ANA"

Baharı çox sevərdin. Novruz bayramına daha çox sevgi və dəyər verərdin. Kiçik yaşlarından ata-ananı itirsəndə onların sevgisindən uzaq düşsəndə heç zaman ətrafında olan insanlara incik olmazdın. Sevərdin onları, sevərdin insanlığı. Övladlarını özünə ata, ana bilərdin. Həyatda varım övladlarımdır, deyərdin. Bir onu da deyərdinki, mələk üzlü anam-Allah mənə övlad acısı göstəməsin. Övladlarımın çiyinlərində son mənzilə gedim... Ata, ana həsrətini, yaşamadığın uşaqlığın üçün üzüntünü

ürəyindəcə boğardın, saxlayardın, göstəməzdin bizə... Tək olanda xiffətini Tanrıya dualarında paylaşardın. Anam mənim! Könlümün möhtəşəm əsəri!

SENCE UNUTA BİLİRMİYİM

Unutdum dedim ya sana ama yalan söyledim. Sence unuta bilirmiyim... Her gün bu gün unutdum dedim ya kendi-kendime ve sordum kalbimden, köksümde çırpınan yüreyimden, seni arayan gözlerimden unutdummu ecaba! Ama unutdum seni dediyim halde daha çok hatırlıyorum seni daha çok birtanem benim... Seni sevmiş olan o gözler seni unuturmu. . Sensiz heç br şeyin anlamı yok duyursanmı beni, anlamı yok... Kalp yaşarken hep acı çekiyor ne sevdası bitmiyor, ne acısı, nedeki efkarı. Unutmaq içinmi sevdik biri-birimzi canım... Bilmem ki! Belkide unuturum, ama benden neler götürücek, neleri alacaq bu unutmaq isteyi seni unutana kadar, neleri götürecek bilmem ki!!!

SƏN GƏLƏN YOLARA

Hördüm hicranımı sən gedən yolların dönüşünə. Hördüm saçlarıma titrək həsrətini.Düyün etdim ürəyimə kabusa dönmüş bu sevgini.Gələcəksən de-

yə o yollardan gözlərimi belə cəkə bilmədim.Gələcəksən deyə baxışlarım heydən düşənə kimi o yollara qədər süründü, hey süründü.Sənə vida edə bilməyən əllərimin kölgəsi o yollara kimi uzandı, yandı ürəyimin başı yandı. Neynim başıbəlalı könlümə anlada bilmədim ki, gozləməsin, əbəs yerə gözləməsin... Hördüm hicranımı sən gələn yollara...

SEVMEMİSİN

Bilyormusun, okadar yakınsın bana ama bir okadarda uzaksın... İçimde yüreyimin bir köşesinde sana dair hep güzel şeyler var beni bırakıp gitmiş olmana rağmen... Gelmeyeceksin gelmezsin şunu bilyorum, ama ben seni bekliyorum yazın baharın gelişi gibi.Yorgunum yollara bakmadan, yilları saymaqdan, anıları hatırlamakdan.Anlıyorum ki artıq benim degilsin. Kalbim bana o sana sırtını çevirmiş getmiş diyor dönüpde gelemez, dönemez diyor...

Burakıb getdiyindən bir kere de olsa hiç arayip sormadın da... Şunu böyle kabul etdim sen beni başdan hiç sevmemişin demekki, sevememişsin!

UNUTMAQ

Unutmaq üçün ömrün yetərmi? Bir mücadilə et, gör, bacararsanmı, ona gücün yetərmi! Ürəyinə, gözlərinə sözün keçərmi! Bu hissin kövrək bir adı var – ayrılan yollar, ayrılan tale, ayrılan sevda…

BİLİRSƏNMİ!

Bilirsənmi nə üçün məhz bu an çaşqınlığımda kirpiyimi qırpmadım, gözümü qapatmadım, bilirsənmi nə üçün? Bunu bilməyini istərdim.Gözlərimi qapatsaydım göz bulağında yığılmış sən adlı hicran damlası pərişan yanaqlarıma axacaqdır və sənə ürəksizim o zaman o damlada əlvida deyəcəkdim. Bax, onun üçün sən adlı bir damlanı geriyə, qəlb evinə qaytarmaq üçün qapatmadım gözlərimi, bağlamadım kipriklərimi… Bir kəs, son kəs bağışlayım deyə…

Bəlkə, sonda hər şey gözəl olacaq deyə, bəlkə…

MƏNƏ YUXULARINDAN DANIŞ

Nə ayrılıqdan, qüssədən, nə səni incidən nisgildən, nə qəlbinin iniltisindən, nə yol çəkən gözündən, nə həyatın sənə verdiyi, sonradan səndən aldıqlarından, nədə bahar ömrünə vaxtsız gələn payızından danış, alış mənsizliyə, alış. Çiyinlərində illərin ağırlığını daşıyan boynubüküyüm, nə olar mənə ancaq yuxularından danış, yuxularından danış…

SƏNİ UNUTMAQ İSTƏMƏMİŞDİM

Nə etdimsə, neynədimsə səni unuda bilmədim, əslində səni unutmaq da istəməmişdim və bunu bilməyini də istəmişdim.Ötənlərdə qalan xatirələrimlə yaşamışdım.Bax, bu halım məni daha çox incidirdi, daha çox ağrıdırdı. Amma sən bəlkədə bu halımdan xəbərsiz idin. Bəlkədə görürdün, bəlkədə görməməzlik edirdin. Bəlkədə başqa birisinin qəlbində yaşayırsan onu yaşadırsan… Bilmirəm ki, nə düşünüm, nə deyim! Rahatlığını, gümanını illərdə itirmiş ürəyimdə sənə kinmi bəsləyim, yoxsamı sualların girdabında çaşqınlıqla üz-üzə qalıb gələcəkmi deyim, gözləyimmi?… Bilmirəm ki, bilmirəm… Qasırğa qopmuş təlatümlü dənizdə yolunu itirmiş

yelkənsiz iki qayıq kimiyik. Yollarımız daha qovuşmaz, qovuşmaz əzizim.Əlvida deməyin zamanı gəldi artıq. Əlvida!

HEÇ BEZMƏDİM Kİ...

Heç bezmədim ki, sənsizlikdən, sənsiz keçən hicranımdan, heç bezmədim ki, saatın əqrəblərinə baxmaqdan, günün qaralıb gecə olmasından, fəsillərin sənsiz dəyişməsindən, sənsiz açılan yeni günümdən, günəşin qürubundan heç bezmədimi ki. Sənsiz keçən günlərimi sənli keçən günlərimə boyadım, rənglədim dünyanın ən xoşbəxt sevəni oldum, ən xöşbəxt!...

ÖYRƏNƏCƏYƏM

Kədərimi unutmadım deyə sevincimə heç qollarımı açmadım... Pərişan saçlarım kimi könlüm də pərışan. Nə deyim, nə danışım sənə. Səni necə məzəmmət edim! Bilmirəm... Heç ürəyin sızlamadan ayrılığın cəzasını taleimə, yükünü gözlərimə yük etdin. Bunada sinə gərəcəyəm. Daha üzülməyəcəyəm. Sənsiz yaşamağa öyrənəcəyəm, vallah öyrənəcəyəm.

ƏLLƏRİNİN İSTİSİ YOX

Dəyər dəyərlə ölçülür onu anlamaq zorundayam nə qədər seni sevmiş olsam da belə... Təəssüf etmədim, inan. Sadəcə geriyə dönüb baxma daha səni bağrına basacaq o əllərin istisi yox, çağrışı yox...

Biganəliyinin soyuğunda dondu buza döndü o əllər... Təəssüf etmədim ki, sadəcə yolun açıq olsun dedim, yolun açıq olsun...

TƏNHA ANA...

Bu gün bir Ana ilə görüşdüm.Bu gün ötüb keçən illərin yorduğu ağzı dualı bir qərib baxışlı, nisgil dolu çöhrəli bir anayla görüşdüm.Sanki qonaq kimi idi öz evində.Narahat idi, təşvişli idi.Gözləri dolsada sevinc var idi ovqatında çünki qonağı gəlmişdi. Özündən asılı olmayaq tez-tez Tanrım mənədə qonaq gələrmiş deyib, əllərini ürəyinin başına sıxaraq gözlərini gözlərimə dikmişdi. O gözlər çox söz deyirdi... Çaşqınlıq içində idi, gələn qonağını ürəyi istədiyi kimi qarşılaya bilmirdi. Ayaqları yer tutsaydı oturuduğu masadan özü ayağa qalxa bilsəydi gələn qonağını sevə-sevə qarşılayardı. Amma…! Ürəyini almaq üçün yaxınlaşdım əllərindən tutub ana dedim bu sözü gözləyirmiş kimi məni sinəsinə sıxıb gözlərimdən bərk-bərk öpdü, saçlarıma asta-asta sığal

çəkdi. Bu ana nəvazişi idi... Anamı xatırladım bu dəm, doluxsundum kaşki anam sağ olaydı, onu qollarımda saxlayardım heç yorulmazdım dedim ürəyimdə və sinəsinə sıxıldım bir anlık rahatlık tapdım. Başımı qaldırıb, yanaqlarını oxşamaq istədim bu an gözündən yaşının leysan kimi töküldüyünü gördüm... Analar biri-birinə bənzərmiş, sevgiləri, qayğılari kədərləri ilə...

Kovrək ürəkli gözü qapıda qalan, ağzı dualı bir ana ilə görüşdüm bu gün. Tənha ana..!

QƏMİNİ SİL

Gözündən qəmini sil... göz yaşlarınla sil... rahatlan, ürəyini sıxan duyĝuların rahatlansın... Bu neçə illər gözünə çökən qəmini görürdüm amma səbəbini heç vəclə anlaya bilmirdim... sən də anlatmırdın!!! Ű̋rəyinin dörd divarının kölgəsinə həbs etmişdin kədərini könũl qübarını. Gözündən qəmini sil əzizim. Həyat insana cox zaman çəkə bilmədiyi yükü hədiyyə edir... Və bu yüklə də yaşamalıyıq, cünki ömrün verdiyi həyat payını ağrı- acısıyla yaşamaq qismətimiz imiş... Gözündən qəmini sil sən mübarizsən, atacağın hər bir addımı Tanrım işıqlı etsin.

Səni çox sevən əziz adamından.

YETİŞMƏYƏN MƏKTUBUM

Çisginli, dumanlı, ayazlı bir qış axşamı sənə bir məktub yazdım. O məktubda sənə olan nə inciklíyimdən, nə küsgünlüyümdən, nədə pərişanlığıdan bir kəlmə belə yazmadım. O məktubla isinmişdi üşüyən gözlərimin bulağında nigaran olan, nigaran qalan bir damlam. Yazmışdım sənə, təşəkkür edirəm əzizim sevgin üçün, sevda dolu baxışların üçün, kövrək duyğularımçün. Təşəkkür edirəm dünyamı sevginlə sevdiyim üçün, mehriban təbəssümün, gözəl anlarım üçün, mənə gözəl baxmış gözlərinçün... Təşəkkür edirəm sevməyi mənə öyrətdiyin üçün... Məni sevdiyin üçün təşəkkür edirəm.Çisginli, dumanlı, ayazlı bir qış axşamı sənə bir məktub yazdım.Sənə yetişməyəcək o məktubda sənə olan nə incikliyimdən nə küsgünlüyümdən, nədə pərişanlığıdan bir kəlmə belə yazmadım. Sənə yetişməyəcək o məktubu sən heç bir zaman oxumayacaqsan və səni bağışlamış olduğumadan xəbərin belə olmayacaq əzizim olmayacaq!!!

İNDİ GÖRDÜM GÖZLƏRİNİN SÖZÜNÜ

Bu gün yenədə xatirələrim cövlan etdi. Niyə, nədən belə oldu…! Niyə axı suallar məni rahat buraxmır… Hər zaman ürəyim keçmişlərə yükləndiyin-

də, könülsüz özümə təskinlik verdiyimdə, çiyinlərimi sən adlı bir həsrət yükü çökdürdüyündə gözlərim dolabın resmlərin olan səmtinə yönələrdi. Dikilərdi baxışlarım o səmtə və sonda yorulardı…Və beləcə üzüntümü göz yaşalarıma təslim edərək könülsüz ürəyimə təskinlik verərdim! Rəsmlərini uzaqdan –uzağa gözlərimin xatirəsindən keçirdərdim. Amma bu gün dolabın bir küncündə ötən illərin əmanəti olan qalaq-qalaq rəsmlərini götürdüm və dizlərimin üzərinə qoydum, fikrə daldım… Bir daha yerinə qaytarmayacağıma israrlı idim. Özü tərk etmişsə rəsmləri nədən mənə təskinlik versin axı! Əvəz etməyəcək, etməyəcək axı, deyə ürəyimdə çək-çevir etdim. Dizlərim üstündə olan göz yaşlarımdan islanmış rəsmlərini bir göz qırpımında qəzəblə param –parça etdim, sanki bu rəsmlər idi günahkar, bu rəsmlər idi yalançı… Açığımı, kinimi bu kağız parçalarından çıxırdım. Yenə də sakitləşə bilimirdim… Parçalanmış pəsmlərinin topası bir zaman başını qoyduğun dizlərimə bir dünya yük oldu.Bu yükün ağırlığında kiçildim, kiçildim sonda rəngsiz, adsız kölgənə çevrildim.Birdən, parçalanmış rəsmlərinin içərisində gözlərini gördüm.Yalan, məkr, xəyanət dolu gözlər. İndi gördüm gözlərinin sözünü, indi…

YAĞIŞIN SƏSİ

Yağışın, damlalarının torpağa, ağaclara, yollara düşmədən yağmadan öncə səsini eşitmisənmi!... Yarpaqlara qədər gələn damla yolunun həyacanını hiss etmisənmi. Bax, o anı, o səsi bilirsən nəyə bənzədirəm ürəyin xiffətinin gözlərə qədər keçən yoluna.Dolub boşalan qəhərlənən ürək sonda çarəsiz qalaraq, öz təskinliyini gözlərə təslim edir. Bax o qəhərin gözlərə qədər keçdiyi yola bənzədirəm yağışın damlaların torpağa, ağaclara, yollara yağmadan, düşmədən oncəki səsini...

ÜRƏYİN BİLMƏDİ KİMİ İTİRDİ

Burax əllərimi qoy çıxım gedim, xəzəldən tikilmiş qəm, payız malikanəmə... Burax əllərimi... Burax, qoy çıxım gedim... Soyuq əllərinə, o buz ovcuna isinə bilmirəm... Bilmirəm, nə edim!... Nə əvvəlki sən sənsən, nədəki küsmüş incik düşən ürəyi sınan o duyğular...

Amma, amma sənin ürəyin bilmədi kimi itirdi...

HƏSRƏTİN RƏNGİ

Yağışlı dumanlı havanı kədər boğçasına bənzədirəm. Yağış yağdıqca, duman çökdükcə o kədər bir yandan azalır, bir yandan da dolur... Yağışa göylərdən gələn dərdlərin göz yaşıdır deyərdim mən... Çox zaman deyirlər ki, həsrətin rəngi olmur. Amma... Dumansa ağlaya bilməyən dolmuş gözlərdə həsrətin rəngidir...

SƏNƏ QAL DEYƏ BİLMƏRƏM Kİ...

Başına dolandığım, gözləri könlümə dolan, bu qədər dərd çəkilərmi! Gedirsən, get !Sənə qal deyə bilmərəm ki. Ama son ricam gedirsən, xatirələrini də daşıya bilməyəcəyin yalnızlığına, yaşaya bilməyəcəyin mənsizliyinə özünlə apar. Sənin çox gərəyin olacaq...

KÖVRƏK KÖNLÜ ÜŞÜDÜ

Kirpiklərimin nəmi, gözlərimin qarasına ağırlıq etdi.Yanaqlarımı döyəcləyən yağış damlalarını xatırladan, göz yaşlarım üşüdü, buza döndərdi odlu üzümü. Kövrək könlümün divarlarına yeni çatlar saldı... Könlümün kövrək könlü üşüdü... Özüm-

özümün yaralarımı bağladım bu sabah. Yatmış xatirələrin oyaq yaddaşı, kükrədi, dəniz kimi çağladı, tufan qopardıb tüğyan etdi bu sabah... Titrədi nəm dolu kirpiklərim vaxtsız gələn ayrılıqlara. Titrədi...

GÖZLƏRİM YOL ÇƏKDİ BU GÜN

Gözlərim yol çəkdi bu gün, çox... Görəsən oradamı soyuqdur? Görəsən orada da yağan qar şaxtaya küləyə diqqət etmədən küçələrə sevə-sevə izini salır? Görəsən o da bu an bu dəqiqəmi məni xatırlayır, məni düşünür gözləri yol çəkir? Bu gün uzaqları yaxın etdim əzizim, mənim ömür gün yoldaşım. Şəkillərin ilə söhbət etdim. Hər şey yaxşıdır yetərki sən nigaran qalma, darıxma dedim. Hər zamanki kimi səndə sözümü kəsmədən dinləyirdin məni sakitcə. Birlikdə olduğumuzda da çox danışmazdın, susardın, astadan eləcə deyərdin-Sarı gəlinim, danış nələr olmuş?.Məndə bu sözə bəndmişəm kimi başlardım nəfəsimi dərmədən belə olanlardan, keçənlərdən birbəbir danışmağa sənə. Ah! Gözlərim yaman yol çəkdi bu gün... çox.Amma xəyallardan bir səs məni ayıltdı, məktubun gəldi.Yazmışdın bu Bahar, həsrətimizin sonu olacaq darıxma. Bu gün burda çox qar yağmış və qara baxdıqca gözlərim yaman yol çəkdi əzizim, tabım yox sənli həsrətə taleyin əmri belə imiş Ulu Tanrıma əmanət edi-

rəm səni yazmışdın...

NƏ TEZ DƏYİŞDİN …

Nə tez dəyişdin, nə tez... O tanıdığım adam, saf uşaq ruhlu o adam artıq sən deyilsən. Nə tez dəyişdin?... Dəyişdin məni xəyanətinlə, məni də dəyişdirdin... Sən adlı duyğum, sən adlı həyacanım küsüb həmişəlik tərk etdi məni. Yerinisə, özüm adlı qürurum, özüm adlı iradəm tutdu, özüm adlı...

GÖZ YAŞLARIMI GÖRMƏDİN

Ya axan göz yaşlarımı görmədin, ya fərqinə varmadın, ya görmək istəmədin, ya da... ya da yağışdan damlalar deyib gözlərimi deyil buludları seyir etdin... Qorxdun gözlərimin içinə baxmağa, çox qorxdun. Anlayıram səni. Çünki, dilin deyə bilmədiklərini ürəkdən süzülüb gələn sözləri gözlər deyər... Gözlər isə aldatmaz hər zaman doğrunu söylər...

KEŞKE

Birden sesini duymaq isteyi geldi içimden. Arayım, aramayımmı... Tereddüd etdim... Rahatsız ederem belki onu diye düşündüm. Keşke! keşke de-

yib hemen fikrimi deyishdim, vaz kecdim. Bir zamanlar sen bana canımın içi gelecek olan rahatsizlik qoy senden gelsin demishtin bana! Ama indi nerelerdesin, kiminlesin bilmiyorum ki !

Artıq söylediyin o sözü tutarmısın tutmazmısın bilmem ki... Yasaq aşkı yaşadıq.Keşke yaşamasaydıq. Keşke biri-birimzi tanımasaydıq! Hiç kimsenin ama hiç kimsenin diline düşmesin keşkeler, iste sen beni hak etmemişsen demek ki... Kadardan kaçılmaz bilyorum! Bu keşkelerde kayb oldum gitdim!!!

UNUTDUM SƏNİ

Həsrətindən həyatıma çökən ayrılığın kabusundan yüklənmiş könlum ağrıları ilə küsgünlüyümdə unutdum səni, gözümdən axan buza dönmüş ilk damlada unutdum səni, gözlərindən uzaq düşmüş gözlərimdə unutdum səni... unutdum səni hər gün məni həyatdan ümidsizliyə aparan pillə-pillə sökülmüş oyaq düşüncələrimin uyumuş xatirəsində, unutdum... Özünündə inandığın şirin yalanında doğrumla unutdum səni... Etinasızlığında qürurumla unutdum səni... Daha axtarma çox gec qaldın. Səni sevmiş param-parça olan könül əvəzinə təəssüf, giley dolu bir ürək, sevgi əvəzinə boran qış görəcəksən... Unutdum səni. Unutdum!!!

HİÇMİ HAQQIM YOK?

Heçmi üreyin sızlamadı bir sevenin var diye, bir bekleyenin var diye.Başına deli sevda olub dolananın var diye. Hiçmi?... Kendimi yıllarında kayb etdim. Aylar yıllar bize sormadan keçib, getdi. Sonda anılar kaldı öksüz kimsesiz bizsiz. Bu cefayi haqq etdimmi ben!!! Susma konuş... Beni hep ayrılıkla korkutdun. Ama yine de ömrümü feda etdim ömrüne. Düşlerim oldugunu, kalbimin ateşı olduğunu biliyordun. Tükendim artıq… söyle, bunnu anlaya biliyormusun! Hiçmi haqqım yox senin kalbinde bir köşemin olmasına... Hiçmi haqqım yok!!!

ÜRƏYİM QƏRİBSƏDİ

Ürəyim qəribsədi sənli səhərlərimçün... ovutmadı gözlərimdə gizlənmiş pilə-pilə sökülən xatirələrimdə məni... Bəlkə xatirə sandığım bu rəngsizlik xatirə deyil, sadəcə yaddaşa hopmuş gerçəklərin, olmuşların kölgəsi və ya silinməyə hər zaman hazır olan rəngsiz izlərdir...

Bilmirəm ki!!!

ƏLVİDA DEYƏN

Əlvida deyən əllərin həsrət yüklü kirpiklərimin qonağı olan göz yaşlarımı silməsədə, sənə küsə bilmirəm... Sən gedən dolaşıq yollara əllərimin kolgəsi uzanıb sənı geriyə qaytara bilməsədə, sənə küsə bilmirəm... küsə bilmirəm!

UNUDARDIM ƏZİZİM

Payız xəzəli kimi bükülmüş ürəyimi bir alsaydın şirin söhbətin sözünlə unudardım dünya boyda həsrətimi, bir təbəssüm etsəydin, bir gülümsəsəydin gözlərimdən qəmi silib sənə olan incik dolu umuküsümu unudardım. Unudardım... Bir mərhəm dolu baxışınla təsəllim olsaydın silərdim kipriklərimə sitəm edən göz yaşlarımı unudardım xiffətimi hər şeyə yenidən başlardım... Başlardım inan... Və unudardım olub keçənləri. Unudardım əzizim!!

GÖRƏSƏN YADINA DÜŞÜRƏMMİ HEÇ...

Səssizlikdə və sənsizlikdə qərib bir sükunət aldı dörd tərəfimi.Qərib bir hal, qərib bir duyğu, qərib bir rəngsizlik. Ruhumun məni tərk etdiyini hiss etdim.

Əvvəl sən məni tərk etdin, sonra sənli rəngsiz duyğularım, daha sonra özü-özünü aldadan hisslər seli məni tərk etdi. Daha sonra, daha sonra çarəsiz-

likdən mən səni tərk etdim.İztirab yüklü boynuburuğ həsrətimi qərarsılığın bilməyən ünvanına buraxıb getdin.Heç geriyə baxmadan, heç könlünü dinləmədən sadəcə və sadəcə buraxdın getdin. O ünvana ki, o məkana ki, ora qırılmış könüllərin, incik duyğuların limanıdır. Və o məkanda o qırılmış könüllərin uzaqdan-uzağa yanıqlı gileyi duyulur- Görəsən yadına düşürəmmi heç !!!

BAHAR GƏLMƏDİ BAĞRI YARALI QARABAĞIMA...

Seyr etdikcə ağacların necə tumurcuqlanıb canlanmasını, körpə budaqların pöhrələnməsini könlüm həzin bir lay-lay çalırdı. O lay-layı könlüm eşidirdi, yalnız könlüm. Gözlərim dolsa da yaşıllığa bürünmüş ətrafı həyəcanla seyr edirdim. “Elə bir həyəcanla ki, yuxusu qaçan, illərin yorduğu insanın yuxu həsrətli gözləri kimi...” Ağacların tumurcuqları məni çox kövrəldirdi, çox... Bu yazın da gəlişi qəlbimin kövrək telinə toxunmuşdu. Elə bu yaz buludları kimi də doldum, doluxsunub yağmura çevrildim. Elə bu düşüncələrimlə də danışırmış kimi özüm-özümə verdiyim suallarımı cavablandırmağa hövsələsiz oldum. Taleyinə qəriblik, ağrı-acı yazılan obama-elimə Bahar gəldimi ? Dağların enişində-yoxuşunda bənövşələr açdımı? Çaylar, bulaqlar

sevgi nəğməsi ilə axdımı, çağladımı, coşdumu? Küləklər dərələrin, düzlərin yanaqlarını oxşadımı? Yox, qərib eliмə-obama Bahar gəlməz, dağlarında boynu bükük bənövşə görünməz, bulaqları çağlamaz, küləkləri əsməz! Bahar gəlməz!... Bu astadan söylədiklərim əsən Bahar yelinə qarışaraq ətrafıma yayıldı... Gözlərimdə gizlənən yaş seli bir anlıq işıqlı dünyama qaranlıq çökdürdü və gözlərim çox-çox uzaqlara dikildi, çox uzaqlara...

KİMİNSƏ

Həsrətin boynu büküyü, zərifi, kövrəyi kiminsə payına düşür. Başqa birisinin isə heç bu həsrətin nə olduğundan xəbəri belə yoxdur. Həsrətsiz yaşayanlar üçün yaşam bir rəng ilə boyanmış rənglərsiz yeknəsək həyat tablosu, birsəslə yazılmış və dinləmək mümkün olmayan musiqidir... Həsrəti çox sevənləri də Tanrı həsrəti sonsuz verir... Həsrətin boynubüküyü, zərifi, incəsi, kövrəyi kiminsə payına düşür!!!

YOLLARIMIZ AYRIDIR DEYƏRSƏNMİŞ.

Yollarımız ayrıdır, deyirsənmiş... Ayrılığı elə o ayrı olan, o yollar saldı deyirsənmiş... O zaman səni unutmağı mənə öyrət! O zaman öyrət sənsizliyə... Öyrət, adını dilimdən, arzularımı ürəyimdən,

əksini gözlərimdən silməyi. Öyrət!... Öyrət mənə yanaqlarımı döyəcləyən peşiman göz yaşlarımı həsrət küləyindən tufan qoparan kirpiklərim ilə silməyi. Öyrət... Öyrət yalanlarını yalan kimi görüb, doğru olanlarıma haqq verməyimi... Öyrət...

GÖRƏSƏN...

Çox zaman oldu ki, burulğana dönmüş düşüncələrimin xatirələr boğçasını tək sirdaşım olan ürəyim məndən gizlədir. İmdadı ilə əritmək, yandırmaq inlətmək istəmir könlümü də, məni də. Daha mənim də üzüm gəlmir ondan bir istək, bir arzu diləməyə. Anlayıram onu çox yordum, çox. Amma üzü dönük, tərs düşən taleyə dəyişmədi, yalnız buraxmadı məni ürəyim, tək qoymadı illərin dolaşıq cığırlarında, mənlə addımladı mənim cəfakeşim dərd yoldaşım ürəyim. Yandırdım, üzdüm, odunu-alovunu külə çevirdim.

İncitdim, hönkürtdüm, ağlatdım çox... Görəsən məni bağışlayarmı!.. Bağışlayarmı məni sirdaşım, həmdəmin olan, mənə sədaqətli ürəyim!

HƏR ŞEY KEÇİB GEDƏCƏK!

Hər olanlar, hər şey keçib gedəcək sən darıxma, sən ağlama! Əlvidalara ürək yanğısı ilə əlvida deyən əllərin hər zaman vaxtsız qonağı göz yaşları

olan nigarançlıqla dolu gözlərinin yaşını silsin. Ağlama! Hər olanlar, her şey keçib gedəcək, sən ağlama!... ağlama

DÖNMƏK OLARMI!

Keçən ömrə səpələnmiş xatirələri səbrlə ruhuma köklədikcə, yığdıqca dünya ağırlığında kədər çökür gözlərimə. Nədən, niyə sualları illərin sınağından yorğun düşmüş, andan-ana tərəddüdlə dolan və hər zaman nigarançılıq çəkmiş ürəyimi sınağa çəkir. O ötən illərə, xatirələrin yaddaşı olan o çağlara qayıtmaq, bir daha dönmək olarmı. Kaşki, dönmək olardı... Təəssüf və Kaşki sözünü kaşkı həyatımın xatirələr vərəqində silə biləydim... silə biləydim!!

TƏNHA ANALARIN HEKAYƏSİ

Tənha anaları gördükcə bir ananın xiffət, övlad həsrəti, sevgi qayğı tənhalıqla dolu laylasını bir kağız parçasına deyil ürəyimə yazdım!!!!!! Bu ürəyimə yazdığım mürəkkəbi təəssüf dolu göz yaşlarım olan ilk hüzün dolu essem oldu.

ANA

Yazıb sonunu bitirə bilmədiyim şerimin, hekayəmin adı Anadır, həyat hekayəsində düçüncələrimin inikası Anadır, yaza bilmədiyim kitabımın adı Anadır. Ana bu gün çox qəribsədim sənin üçün, çox... Səni harda gəzim, hayanda axtarım?... Sənə nə əlim çatmaz, nə ünüm yetməz, heç olmazsa yuxularıma gəl barı, yuxularıma. İllərin ağırlığını özündə daşıyan o qədər sözüm var ki, ürəyimdə sənə deyiləsi o qədər sözüm var ki... Ay ana, heç olmazsa yuxularıma gəl, yuxularıma!.

YOLLAR

Yollar gözümü yordu, məndə yolları yordum. Daha baxmayacağam yorub heydən saldığım o cəfakeşim yollara, daha baxmayacağam... Nə gəldiyin bəlli, nə gəlməyəcəyin bəlli. Yollar gözümü yordu, səbrimsə dözümümü. Yollardan çəkdim gözümü. Daha yollara baxmayacağam...

İYİKİ TANIDIM

İyiki tanıdım seni ve seni sevdim, iyiki dünyam dolu duyğularımı yaşatdın bana, iyi ki varsın. İyi ki Mövlam gözlərini, yüreyini bana emanet etmiş, ba-

na bagışlamış yoxsa ne yapardım yapa yalnız bu yalançı dünyada! Felekden mutlu anılarımı çaldım ve sana tapındım. Hayatımın sırr dolu gerçeyi ve gerçeyimin hayat dolu mocuzesi sen hikayemin başlandığı günün sebebisin iykiki varsın…

YUXULARIMIN QONAĞI SƏNSƏN

Nə yaxşı ki, bu yuxular var. Nə yaxşı ki, o yuxularıma qonaq gəlirsən nə yaxşıki... Dərdləşirəm səninlə, həsrətdən danışıb hicranıma yol alıram, gileylənirəm səndən-sənə. Səninlə ağlayıram səninlə gülürəm. Sevilirəm... sevirəm. Dünyanın ən bəxtəvər sevdalısı oluram. Sirli boğçaya bənzər ürəyimin duyğularını açıram sənə. Nə yaxşıki yuxular var. Gerçəyimdə çox-çox uzaqdasan əzizim bunu artıq anlayıram, amma yuxularımdasan, mənimləsən. Nə yaxşı ki, yuxular var, nə yaxşıki o yuxularımın qonağı sənsən...

XƏBƏRİN VARMI

İllərdir mən adlı bir sevgini unutmaq istəyib mənsizlikdə xiffət edənim xəbərin varmı halımdan, öldüm artıq sənsizlikdən yaşamıram daha, yetərki sən xoşbəxt ol deye mənə bir məktub göndərmişsən amma cavabını istəməmişsən... !Sənin xəbərin ol-

dumu sənsiz illər illəri əvəz etdikcə, keçmişimlə, umukusümlə, incikliyimlə, qınağ dolu gileyimlə səni başa- başa buraxdım... İndi nə yazsan da ancaq ürək kövrələr, amma sənə bir daha inanmaz, səni bağışlamaz... Xəbərin varmı halımdan deyə bir məktub yazmışsan... amma cavabını istəməmişsən...

XATİRƏLƏRİM SÖKÜLDÜ

Gözümün bulağından göz yaşlarım bulandı, gözümə qaranlık çökdü, dünya birdən -birə boz rəngə büründü... Düşüncələrim o bozluğa qaranlığa süründü... Kirpiklərimdə ruzigarlar əsdi, gözlərimdən dərd töküldü. Rəngi, adı, sözü olmayan dərd... Xatirələrimin yaddaşından bir-bir xatirələrim söküldü, gözlərimdən dərd töküldü...

İSTANBUL

İstanbulum əziz şəhərim mənim, xatirəmin, duyğularımın boynu bükük olan məkanı… Mavi gözlüm Mərmərəm mənim, sənin üçün çox darıxmışam, bilirsənmi… Sahillərin duyğularımın beşiyi oldu. Və bu beşik məzar oldu hisslərimə. Arzuların gözlərimdə kök salamadan, min -min həsrətlə doğuldu. Sənə qonaq gəldiyimdə uyuyan ağrılarım

oyandı, səninlə baş-başa qaldığımda canımdan can ayıldı…Gözlərimdən dərd töküldü… Sevda dolu ümidlərimi səndə itirdim və indi də onu səndə axtarıram… Ayrılıq belə olarmış nə adı, nə rəngi varmış. Adı olmayan sevdamın tək şahıdı İstanbulum doğma şəhərim… Səninlə dərdləşməyə gəldim, dərdləşməyə. Qəbul et əziz qonağını dünya boyda dərdi ilə… Heç bir kəsin bilmədiyi gizlinimi, xəlvətimi sənə soyləməyə gəlmişəm. Həmdəmim sənən, sən… Səndən savayı dərdsırdaşım olmadıki… Dərdim ürəyimdə, duyğularım sonu görünməyən sonsuzlğda pünhan. Naçar qalıb səninlə dərdləşməyə gəldim, dərdləşməyə. Qəbul et əziz qonağını dünya boyda dərdi ilə İstanbulum…

SEVGİLİM SƏN GÜNƏŞİM OLDUN

Necədə biri-birimizi fərq etdik, necədə biri-birimizə gərəkli olduğumuzu duyduq, necədə ruhumuz bir-birini tapındı, necədə gözlərimiz ilə isindik, alışdıq biri-birimizə. Necədə... Sözlərimiz ürəyimizdə susurdu ancaq gözlərimiz idi biri-birimiz ilə danışan, gözlərimiz... Səni buludların arxasında gizlənən günəşə bənzətdim amma hərarətini duydum, səni duman bürüyən dağlara bənzətdim amma gözlərinin işığında o dağlara gedən cığırları gördüm, səni ürəyimə bənzətdim döyüntüsündə sən

mənim günəşim oldun kəlməsini duydum... Ümid və hicran dolu gözlərimin yaşı yanaqlarına, susmuş dodaqlarına toxundu silmədin... Və astaca söylədin – qəlbinin bulağının şəffaf damlaları mənim həyatımın yeni səhifəsinə sənli cığırlar açdı, bu bir gözəllik oldu xoş gəldin həyatıma əzizim... Xoş gəldin!

XATİRƏLƏRİM

Gözümün bulağından göz yaşlarım bulandı, gözümə qaranlıq çökdü, dünya birdən-birə boz rəngə büründü... Düşüncələrim o bozluğa-qaranlığa süründü... Kirpiklərimdə ruzigarlar əsdi, gözlərimdən dərd töküldü. Rəngi, adı, sözü olmayan dərd... Xatirələrimin yaddaşından bir-bir xatirələrim söküldü, gözlərimdən dərd töküldü...

SƏNİ SEVMƏDİYİM ÜÇÜN BAĞIŞLA

Neynim sənin üçün bahar günəşi, gül-çiçək ətiri ola bilmirəm. Neynim ki, odunla yanan bir ocağın alovu ola bilmirəm. Bilmirəm...

Bağışla ki, ürəyinin həyəcanlı döyüntüsünə qulaq asmaq üçün təmkinsizəm, təmkinsiz! Könlünün arzularına, hisslərinin, baxışlarının yanğısına harayına səs verə bilmirəm. Qayğılı çöhrəmə ünvanlanıb tuşlanan qara gözlərinə, söylədiyin şirin kəlmə-

lərinə, məhəbbətinə canımdan gələn istiliyimlə cavab verə bilmirəm, zira cavab verə bilmirəm... Niyə sənə yalan danışım!? Yalanların boz dumanlığında sənin ayaq səslərini eşitmək istəməzdim. Məgər yalanlarla dolu bir eşqin gerçəkliyi sənə gərəkmi? Yox, əsla yox. Bu nə sənə, nə mənə gərəkdir!

Düşünürəm sakitliyin sonsuzluğunda düşünürəm səni! Səni sevə bilməyəcəyimi anlayıram. Ülvi hisslərinə necə könülsüz ürək verim! Söylə...

Heç ürəksiz də sevmək olarmı! Bağışla, odlanan qəlbin üçün könlümü ocaq etmədim. Təsəllin olmadım! Ay taleyimə gecikən məhəbbəti ilə qədəm qoyan bakirə hissli saf duyğulu aşiqim...

Nigaran ürək pıçıltılarımı, könül çırpıntılarımı özümdən başqa kimsəyə söyləyə bilmirəm.Buna cəsarətim də çatmır. Mənim dolaşıq cığırlara bənzər sevdam, sevgimdən bixəbər olan başaqa birisinin həsrətinə ünvanlıdır! Başqa birisinin...

UNUDA BİLMƏYƏCƏKSƏN

Dünəninə əlvida deyə bilməyəcəksən, duyğuların boşalıb, fikirlərin baş alıb gedəcək, yaddaşından məni silmək istəyəcəksən, ötüb keçənlərə bir dəfəlik sağ ol söyləməyə çalışacaqsan, gücün çatmayacaq. Sən məni unuda bilməyəcəksən!

Tənhalığınla vuruşub küsüb həyatında yaranmış

xəyal boşluğunu tamamlamaqçın doldurmaqçın bir anlıq da olsa mənimlə olmaq istəyəcəksən!

Mənli fikirlərin, mənli hisslərin sənə qənim kəsiləcək, ürəyin məni istəyəcək, özünlə bacara bilməyəcəksən! Gecələrin mürgü dolu iztirab, gündüzləri yuxulu olacaqsan, elə sanacaqsan ki, nəfəsinə nəfəsimin ətri dolur yavaş-yavaş. Məni düşünəcəksən, bu düşüncələr səni tənhalıqdan qurtarmayacaq. Özün özlüyündə hiss edəcəksən məni unuda bilməyəcəyini, duyacaqsan bu hissi... Qovrulacaqsan...

Hər ötən gözəldə gülən gözlərə baxacaqsan. Sənə tanış, sənə mərhəm baxış axtaracaqsan, donacaqsan, üşüyəcəksən, kiçiləcəksən özgə baxışlarıyla. Darıxacaqsan ehtiras dolu gözlərim üçün, sən məni unuda bilməyəcəksən.

Yorğun olduğun gecələrdə başını dizlərim üstə qoyub şirin röyalara dalmaq istəyəcəksən həmişə geniş sinənə sığınan titrək çiyinlərimin məlhəmliyi istiliyi üçün darıxacaqsan. Unutmaq istəyəcəksən, yaddaşından, hisslərindən məni silməyə çalışacaqsan, bacarmayacaqsan!

Hicrana dönən hissin həvəsini ürəyindən qoparıb atmaq istəyəcəksən, adımı qəlbindən silmək istəyəcəksən...

Yanaqlarında dodaqlarımın alovunu, istisini duyacaqsan bu halına görə özünü danlayacaqsan. Məni unutmaq üçün özünü də unutmaq istəyəcəksən,

sən bunu bacarmayacaqsan! Ona gücün çatmayacaq. Sən məni unuda bilməyəcəksən!

Səndən incik düşüb kövrələndə biri-birinin ardınca mirvari dənələri kimi leysana bənzər küsgün göz yaşlarımı əllərinin xəfif toxunuşu ilə silmək üçün, məni ovundurmaq üçün qəribsəyəcəksən.

Bir gecə düşəcəyəm yadına dünyan od tutub alışıb yanacaq xatirələr içərisində, fikirlərinin girdabında qovrulacaqsan...

Mənli duyğularını qəlbində boğub ürəyinin balaca küncündə dəfn edəcəksən, sənə dönməyəcəyimi anlasan da, gəlməyəcəyimi bilsən də hərdən mənim gəlişimi gözləyəcəksən. Səsim həzin musiqi kimi qulaqlarında əks-səda verəcək. Sənin üçün nağıla dönəcəyəm. Soraq, xəbər istəyəcəksən...

Sən məni unutmaq istəyəcəksən, amma onu edə bilməyəcəksən!!!

SƏN UNUT DEMİŞDİN

Sən unut demişdin, mən də unutdum. Lakin ağır möhnət olan bu ayrılıq, danmıram, ağırdır, ağırdır mənə! Unut demişdin... Boğdum sinəmdəki eşqimin ahını, məni ağrıdan qəlbimin hıçqırıqlarla dolu harayını...

Ruhuma həyat verən duyğularım söndü - unutdum səni! Unutdum çılğın ürəyimin sönməz ehtira-

sı ilə, lal hıcqırıqlarımla, xatirələrimlə sirdaş olan acı göz yaşlarım ilə...

Mənə ürəyini açanda yaşarmışdı gözlərin. O günlər bəs nə oldu? Bəlkə yuxu idi, bəlkə də. Bəlkə də ilğım dolu əfsanə... Ömür baharıma xəzan gətirdin, nəcib arzularımı ruzgarlara qonaq etdin! Sən unut demişdin, mən də unutdum!

Xəyal edirəm, xəyalımda sənə gileylənirəm. Qəlbimin tellərini həyəcana gətirən istək adlı mizrab sənin də qəlbinin tellərini titrədəydi, həyəcana gətirəydi kaş!!!

"Meşədən çox-çox uzaqlarda uca səhralıqda tənhalığa sirdaş olan bir ağacın meşə həsrəti ilə, çəmən həsrəti ilə necə yandığı kimi, mənim də varlığımın sənə inanıb sevdalandığı üçün hey alışıb necə yanıdığını hiss edə biləydin!!!" Heyf...

Dindirmə məni könlüm, mənə təskinlik vermə dərdi özünə də sığışmayan bir fəryadam! Sakit dayan ahu zar etmə hicranm artıq məni yorub …Həsrətim boynu bükülü qalıb…

Bil, sən mənim üçün mürgülü xatirəyə döndün… Və bir sevda ağlayır içimdə için-için, yana-yana heç göz yaşlarını da silən olmadı… Nə deyim!!!

Qəlbin öz səhvinə çox yanacaq, səni də yandıracaq! O zaman məni həmişəlik itirdiyini anlayacaqsan! Deyirlər itki həmişə göynərtili olur, qoy olsun. Bu da bir tale, sən unut demişdin, mən də unutdum!!!

GÖRÜŞÜNƏ SƏSLƏYİRSƏN, MƏN DƏ GÜLÜM, GƏLMİŞƏM

Ürəyim sinəmdə elə çırpınır ki, sanki qəfəsdə bir quş kimidir. Elə bir quş kimi ki, ənginlik, mavi səma axtarır uçmağa, hey qanad çalıb uçmağa. Mən də bir quşa dönüb o görüş yerimizə sən söylədiyin seçdiyin o sehrli möcüzəvi məkana tələsirəm... Tələsirəm, duyğularımızı bir-birimizə təslim etdiyimiz o görüş yerinə.

Yaşamaq üçün sevmək gərəkdir və bu sevgi iki qəlbin günəşidir. Bu elə bir sevən qəlbin atəşidir ki, onun istiliyindən bütün cahan qızınır, canlanır. Düşündüyüm bu fikirlərlə artıq anlarla məni xoşbəxt edən o görüş yerindəyəm. Gəlişini gözləyirəm. Özüm özümdə sənin xəyalınla dərdləşirəm, danışıram. Könül mülkümsən, açılan hər səhərimin dan yerisən, hicranımın sonusan, ömrümün səfasısan. Əsən həzin küləyimsən, duyğulu anlarıma, təsəllimsən hər şeyimsən, hər şeyim bunu bilirsənmi!

Vüsal dolu xəyallara dalıram könlünün həsrət dolu harayını eşidirəm – "Ürəyini mənə ver, o, mənim gərəyimdir, harayıma hay ver, səsin, ünün ülvi hisslərimin sirdaşıdır, sirdaşı"!

Görüşünə səsləyirsən, mən də gülüm gəlmişəm! Gələrəm gecələrin qaranlığında, qışın sazağında, leysanında, yağmurunda, boranında...! Yetər ki, sən səslə!

SƏNDƏN AYRI DÜŞƏN GÜNDƏN

Sevdanın əzabından doymuram. Əksinə, gündəngünə qəlbimin atəşi, odu alovlanır, alovlandıqca da hiddətlənir, hey coşur. Onu duyuram ki, bir dəli istəkdir sənə qarşı olan sevgim, istəyim!

Xoşdur mənə atəşinə yanıb alovlanmaq, gözlərinin sehrinə düşüb ərimək, canımda istək adlı bulağa dönmək. Ardınca durulan bir çeşmə gözünə dönüb sənin qəlbinə axmaq və orda qərarlaşmaq istəyirəm! Sənsiz olan zaman ürəyimə qəriblik çökür. Ayaq səsinə, ləpirinə, izinə həsrət olan bir cığır kimi hiss edirəm özümü! Səndən ayrı düşən gündən!

Fikirlərim, düşüncələrim də qəribsəyib sənsiz!

Ürəyim ərköyünləşib, könül duyğularımsa, küsəyən olub, heç məni dinləmirlər sənin üçün darıxırlar, sənin üçün!

Həsrətin dilimdə sözlərimə çöküb sətirlənib ağ kağızlara düzülüblər, səndən ayrı düşən gündən ilhamım da, təbim də özümdən küsüb, onlar da sənsız qəribsəyiblər. Sənsiz əzizim, sevdam ömürlük yuxuya dalıb, duyğularım sənsiz sabahları gözləmədən oyanan deyil, onu bilirəm, gözəl bilirəm!

Sənsizləşmişəm yaman!

Səndən ötrü alovlu ürəyimin gücü ilə gözlərimdən yanaqlarıma doğru süzülən iki həsrət damlası da sənsizləşıb, əzizim!

Kökü üstə məğrur dayanan çinara bənzədirəm bu sevgimi. Yalçın, sərt qayaların ağırlığını duyuram sevgimin inadında...

Ümidi üzmək hünərdimi?! Onu etmək olarmı?!

Səndən ayrı düşən gündən qoşa sevgili görəndə utancaq, bir az da çılğın baxışlarla səni gəzirəm, ürəyimə dolursan, yadıma düşürsən... Kövrəlirəm, uşaq kimi dolumsunub sənin köksünə sığınmaq istəyirəm. Dolu buludu xatırladan intizar gözlərimin giley, incik yaşlarını axıtmaq - ağlamaq, doyunca ağlamaq, hey ağlamaq istəyirəm. Ta ki, sən ovudana qədər, könlümü alana kimi...

Səndən ayrı düşən gündən mənə hər zaman söylədiyin "Qara gözlərinin ecazkar baxışlarını hər kəsdən gizli saxla, onları mən ömürlük oğurlamışam, o qonur gözlərinə baxmağa heç kimsəyə izn vermə!Səni məndən ayırarlar!" kəlmən yaddaşıma hopub, hafizəmdə qalıb çiskin yağmurun şehə bənzər damlaları kimi.

Səndən uzaqlarda qərib fikirlərimin dərinliklərinə varıb, ötən günlərimə qayıtmışam. Fəsilləri qarışdırıb, günlərimi itirmişəm, o günlərdə səni axtarmışam!

Yoxluğunu çəkə bilmədim səndən ayrı düşən gündən! Elə ayrıldığımız o fəsildə o ayda o gündə o saatda o anda qalmışam…

Yavaş-yavaş yox oluram, özüm-özümə görünmürəm!

SƏN ELƏ BİR GÜNDƏ

Həyat yormuşdu məni. Qaçmaq istəyirdim hər şeydən. Bu dünyadan qopub öz kiçicik dünyamda qalmaq istəyirdim. Amma ürəyimlə bacarmadım, qəlbinin harayı kövrəltdi məni. Harayını duyğularımın səsində axtardım!

O duyğularımı imtahan etdim, hisslərimi sınağa çəkdim. Ürəyimdəki əndişəli səsinə qulaq verdim, əzablarınənginliklərində dolaşan gözlərimlə könül evimi nəzərdən keçirtdim, yoxladım, axtardım hey axtardım... Sənin əksindən, nəvazişinin izindən başqa, bir də şıltaq sevda gördüm.

Dözülməyən dözümlük də harayıma gəlib səni əvəz edə bilməyəcək! Onu anlayıram.

Sən özün də heç bilmədin məni səsləməyin, sənə gərəkliyimi anlatmağın mənə nələri verdi. İstiliyin donmuş tükənmiş hisslərimə yaşantı, şövqlü gözlərinin mehriban baxışı titrək könlümə həyəcan dolu sərinlik gətirdi...

Sən elə bir gündə gərəyim oldun ki, ürəyimin payız çağlarında qış duyğulu fikirlər tüğyan edirdi, ümidlərim qırılıb, arzularım tükənmişdir, könül evim yıxılmışdır. Yanaqlarıma, saçlarıma sığal çəkən nəfsinin ətri, istiliyi məni özümə qaytardı, səni mənə bağışladı. Özünə çağrışın, səsləməyin azdığım qatı nifrət dumanlığından aydınlığa çıxartdı

məni. Güc verdi, doğulacaq arzular sehrli aləm müjdə etdi.

Sənin gözlərinin dərinliyində bərqərar olmaq, təsəlli dünyam sandığım geniş sinənə sığınmaq dan yeri qızartısına bənzər arzumun ilki - birinsici oldu.

Qəlb evimin gözləmədiyi sevgili qonağı, ömrüm ikinci baharını yaşayır, özü də səninlə! Şıltaq, dəlisov dalğalara bənzər məhəbbətinlə həyatıma bahar gətirmısən! Baharına qurban, sevgilim. Sən özündə bilmədən kövrək hissim, həyat həqiqətim oldun!

Bilsən səni nə qədər çox sevirəm. Hərdən düşünürəm ki, səni bu qədər sevdiyimi duysan bəlkədə qısqanarsan özünü…

Gözümün arzu istəyi səninlə sevindi, səninlə güldü. Dalğalar dənizə, qürub çağı günəşə buludlar səmaya yaraşıq verdiyi kimi sənin bahar nəfəsli məhəbbətin mənim ömrümə yaraşığdır...

MƏHƏBBƏTSİZ SƏADƏT YOXDUR

Yuxusuz gecələrimin yeganə həmdəmi, şirin xəyalım, nəcib arzum mənim.

Bir sözüm vardı sənə deyiləsi, yalnız sənə deyiləsi. Necə deyim? Deməyə cəsarətim çatmır axı?!

Sevdiyim gözlərinə baxıb, qəlbimin harayını, çırpıntılarını gözlərimlə sənə söyləyəcəm. O, gözlərimlə ki, sənin əksini ömürlük özündə qoruyub

saxlayacaq, o, gözlərimlə ki, səni hər bir vaxt, hər yerdə arayacaq, axtaracaq, axtaracaq.

İnanmazdım, əzizim, taleyin mənə bəxş etdiyi möcüzəyə, təsadüfə, bəxşeyişə. Səni mənə bəxş etdiyi üçün təsadüfləri çox sevirəm, özü də lap çox. Taleyimin payız fəslinə bahar gətirdiyi üçün təsadüfə minnətdaram, çox minnətdaram. Payıza da minnətdaram, məni mənə qaytardı, səni mənə bağışladı.

Birdanəm, mənim gözlərinin şövqündə, sehrində sənə olan ürək çırpıntılarımı, həsrətli baxışlarımı, titrək duyğularımı gördüm, özümü tapdım, məni məndən alan odlu baxışlarının leysanında.

O, məna dolu gözlərinin dərinliyində olan sehrin hərarəti, sevdiyim, özümünkü bildiyim, məni mənə qaytaran, kədərimə son qoyan, mənasız yaşantılarıma məna bəxş edən, həyatı sevməyə sövq edən, o gözlərində mən özümü gördüm, özümü.

Közərən qəlbimi alovlandıran, sınıq yaralı ürəyimə məlhəm, sirlərlə dolu gözlərində mən nələri görmədim: ılıq mərhəmlik, sadəlik, istilik və bir də sədaqətli məhəbbət.

Əzizim, etdiyin şirin söhbətlərinin qoynunda uyuyub, onun xoş təsirini hiss etdikcə özümü dünyanın ən xoşbəxt insanı hiss edirəm. Ömrümün yaraşığı, ruhumun qidası, əzizim. Mən istərdim ürəyimizə çökən kədərimizi, ürəkdən gələn sevincimizi

birlikdə bölək, bikilikdə.

Canım sevgilim, mənə elə gəlir ki, yuxularımda gördüyüm, xəyallarımda canlandırdığım o insan sənsən. İlk baxışdan mənə elə gəldi ki, mən səni çoxdan, lap çoxdan tanıyıram, çoxdanın tanışısan. Tanış, xoş, şirin, doğmaca nəfəsinlə, könlümün nəşəsi, arzusu, istəyi gülür, ürəyim sevinir…

Varlığınla canımı yandıran, yaşadan bu sevdan illərlə xoş xəyallara, kövrək duyğulara dönmüş hisslərimi oyatdı. Məni sən olmağa səslədi.

Əzizim, canım sevgilim, sənin görüşünü hər an gözləyirəm. Və istəyirəm sənin mərhəm köksünə sığınıb illərlə çəkdiyim iztirablarımı unudam. Səninlə sənli günlərimi yaşayım, keçmişə boylanmayım, ancaq sənli günlərimi.

KAŞ SƏN OLAYDIN

Sonu bilinməyən təmkinsiz, hövsələsiz, məni məndən qoparan, uzaqlaşdıran xəyallarıma, fikirlərimə təskinliyim sən olaydın. Dilimdə pıçıltıya dönən ürəyimin sözü, gizli kəlməsi, xoş giziltisi sən olaydın, ala gözlüm, kaş sən olaydın!

Tənhalığın girdabında həmdəmim olaydın. Həsrətindən qapanan bəbəklərimdən axıb, darıxıb yanaqlarımda donan, qalan göz yaşlarım sən olaydın kaş, sən, ala gözlüm!

Pərişan tellərimi tumarlayan, əllərimi isti ovucunda sığallayan, yaş kirpiklərim arasından süzülüb yanaqlarımı yandıran hicran damlalarını silən sən olaydın!

Məni mərhəm nəfəsilə vücudumu ətirləyənim kaş sən olaydın, sən!

Sənin ala gözlərinin tək mən olaydım istəklisi, sevən könlümlə qəlbinə hakim kaş mən olaydım. Nazla dolu məlahətli işvəmi tək sən çəkəydin, tək sən əhdinə vəfalı olub, ilqarına düz çıxaydın, ilhamını yalnız məndə alaydın, alovlanaydın, mənim üçün yaşayaydın kaş, tək mən üçün yaşayaydın.

Gecələr sızıldayan qəlbimin ağrısının məlhəmi, gündüzlərsə səni arayan gözlərimin işıq dolu nuru sən olaydın, sən!

Həsrətindən cadarlanan dodaqlarımın təşnəsi, döyünən ürəyimin istisi, alovu olaydın! Çatılan qaşlarımın altında üzgün görünən gözlərimin nəşəsi, sevinci olaydın!

Gizlin-gizlin yar sorağında olanda bəxtimə tuş gələnim, mehriban düşüncələrimin isti qucağında ovunmaq istərkən mənə vüsal dolu anlar bəxş edənim kaş sən olaydın, ala gözlüm!

Mənsiz darıxan, mənsizliyə tab gətirməyib çılğınlıqla məni sevib arzulayan tək sən olaydın, cismində, varlığında arzularla dolu xəyallarında yurd salan tək mən olaydım, ala gözlüm, tək mən olaydım...

YUXUSUZ GECƏLƏRİMİN YEGANƏ HƏMDƏMİ

Nə sakitsən dəniz? Yoxsa sən də eşidirsən, yana-yana yandıran qəlbimin səssiz harayını? Gözlərimi bağlayan, qəlbimi qapayan, ağlımı çaşdıran bu məzmunsuz eşqimdən sən də halisən? Yoxsa sən də mənim bu yalqız, tənha həyatıma acıyırsan? Bəlkə qısqanırsan məni, dəlisov dalğalı sirdaşım dəniz elə düşünürsən səni sevmirəm? Səni də sevirəm, qəlbimi özüylə aparanı, onu da... İkinizi də sevirəm!

Ürəyimlə bacara bilmirəm. Həyatıma, sevgimə payız gətirən, eşqini özüm sandığım könül ehtizazımı sevirəm. Sevdikcə ona daha çox bağlanıram. O isə məndən uzaqlaşır, görünməz olur, sirli-sehrli aləm kimi... Ömrümə yaraşıq bildiyim, ruhumun işığı sandığım görən haradadır, kiminlədir, heç məni xatırlayırmı? Susursan, neyləyəsən, nə deyəsən!

Nə sakitsən, dəniz? Dalğalanan, dəniz! Sənin gözəlliyin dalğalanmaqdır. Səni təlatümsüz, həyəcansız görmək istəmirəm. Heç olmasa, sən mənim bu arzuma, istəyimə etinasız qalma. Yuxusuz gecələrimin yeganə həmdəmi, son ümidim, şirin xəyalım, nəcib arzum sandığım, o, saf hisslərimə, sevib-sevilmək eşqilə yanan ürəyimə payız gətirdi, payız... Ürəyimin payızı ardınca qışı gətirəcək və bu

qışdan sonra bir daha bahar gəlməyəcək… Gəlməyəcək!

Gözlərin yol çəkir, fikirlisən, sahilləri şıltaq ləpəli mavi gözlü dənizim. Dözümünə təəccüb edirəm. Mənsə narahatam, çox narahatam. Ürəyimin payızı üçün!

Sənə baxa-baxa fikirləşirəm, bütün sevən ürəklərin payızı heç zaman gəlməsin...

GÜLÜM, AYRILIĞA YAMAN TƏLƏSDİN

Fikirliyəm, fikirlərin ağuşunda xəyallara dalıram. Xəyalım məni sənin yanına, sən nəfəs alıb yaşadığın mühitə aparır. Xəyalım ancaq orada özünə məkan tutur, lövbər salır, orada – qərib sahilin kənarında. Dənizdən gələn axşam mehi də məni xəyalımın caynaqlarından qopara bilmir. Bircə bu aylı gecədə nəzərimi, diqqətimi ulduzların arasında bədirlənmiş ay cəlb edir. Onun sahilə düşmüş əksi mənə sənin varlığını, indiyə qədər sənə açıqlaya bilmədiyim, özümə də sirli görünən hisslərimi və onlarla yaşadığımı anladır. Ay işığı mənə çox şeyləri xatırladır!

Darıxdım, başımı qaldırıb göyə üz tutdum. Ulduzlar arasında təzəgəlin kimi nazlanan ayı gördüm və bir də... bir də onun gözəl çöhrəsində gözümə əksin göründü. Sonra da ilk görüş yerimizdə əlləri-

mi əllərinə alıb gözlərimdən öpdüyün anı xatırladım!... Yanaqlarımı isti göz yaşları yaladı, yandırdı. Xəyallarımdan ayrıldım. Sahildə tək idim, qərib idim, qərib axşamların birində qərib-qərib dalğalanan dənizin köksündə səni mənə xatırladan ay işığını axtardım. Qara bulud ayın da gözəl çöhrəsini gizləmişdi məndən. Bəlkə o özü gizlənmişdi eşidərək ürəyimin yana-yana sızıldayan səssiz harayını...

Orada, elə həmin məkanda söylədiyin son sözün qulaqlarımda səsləndi: “Gülüm ayrılığa yaman tələsdin"...

Tələsdim, düzdür, etiraf edirəm tələsdim. Ürəyində istək adlı bir duyğunun olmadığını gözlərindən duyub, tələsdim... Tələsdim, ömrümüm nə vaxtsa gələcək baharı üçün.

Bu ayrılıq üçün sən, sən öz soyuqluğunla yaman tələsdin...

AYRILAMMARAM

Səndən ayrılammaram. Sənsizliyə qatlanammaram, sənsizliyə dözə bilmərəm, sənsiz qala bilmərəm, bilirəm ki, dayana bilmərəm!

Yalvarıram, tərk etmə könül evimi, yalqız qoyma məni, tənha etmə sənli hisslərimi. Səndən ayrılammaram, canım, ayrılammaram.

Şirin röyamsan, arzuladığım şirin xəyallarımsan,

xoş duyğularımsan, varlığımda yaşayan özümsən, özüm! Vüsal dolu özüm!

Canımda dözümümsən, sən mənim özümsən özüm, özümsüz yaşayammaram, canım, səndən ayrı olammaram! Məni sənsizliyə vadar edib ayrılıq adlı sonu bilinməyən bir səfərin yolçuluğunu bəxşiş etsən də, bilə-bilə ki, bu ayrılıq sənin gərəyindir, sən ona təşnəsən! Yenə ayrılammaram, yenə ayrılammaram!

Canım, qərib etmə duyğularımı, izin vermə boynubükük bənövşə tək nakam həsrətli qala sevdamız. Ovundur, səslə sən məni, qoyma gözü yaşlı... Nigaran, titrək baxışala gözlərim qalıb yollarlndakı izlərdə... Mənə ünvanlanan həsrət dolu baxışlarından ayrılmaram!

Sonsuz harayıma tək, tək bircə baxışın kifayətimdir.

ƏLİNİN SIĞALINA MÖHTACAM, ANA!

Ağlayıram içimdə, için-için yanıram. Gözümün peşman dolu nigaran damlaları, közə dönmüş ürəyimi yandırır. Uğuruma uğursuzluq düçar edənim məni yaman inlətdi. Yaman inlədim ana, qəriblikdə, yaman inlədim!

Dərdlərimin ağır yükünü, çiyinlərimdə tək özüm daşıyıram, tək özüm: sənsizlikdə ana, tənhalıqda!

Sonda arzularımın, ümidlərimin sonu olduğunu mənə anlatdı, məni sevən uğursuzum mənim. Gözləmədiklərim uğuruma çıxdı, olacaqlara susuram.

Dayaq ol mənə, gözümün nuru, işığı ana! Pərişan saçlarım əlinin sığalına möhtacdır ana, möhtac!

Ağlayan, ağlamaqdan doymayan, pərtliyini hər kəsdən, özümdən də, səndən də gizlədən narahat gözlərim sənin məlhəm baxışının mehrinə möhtacdır ana, möhtac!

Həyatdan küsgün olanda, hisslərimdə aldananda, sənin nəvazişinə möhtacam ana, tək sənin nəvazişinə möhtacam!

Təkliyimdən qəhərlənəndə, kövrələndə, tənhalığa çəkilib doyunca ağlamaq istəyəndə, fikirlərimdən yorğun düşəndə isti qucağına, doğma sinənə sığınmaq üçün sənə möhtacam ana, möhtac!

İki sevən ürək görəndə, bir körpə qığıltısına qulaq kəsiləndə, xatirələr çalarlarında halıma yananım, gərəyi olanım göz yaşlarına, oxuduğun həzin laylana möhtacam ana, möhtac!

BAĞIŞLA

Ürəyimin çırpıntısını həyəcanla dinləndiyim bir aləmdə özümü hiss edirəm. Düşüncələrim məni uzaqlara, lap uzaqlara apardı. Əlçatmaz, ünyetməz sehrli məkanda bir mənəm, bir də mənim yaralı ov

kimi gözlərimdən axan yaşa bənzər yarımçıq qalmış sevgim. Əzizim, məni günahlandırma. Sənin xoşbəxtliyin üçün mən öz səadətimi qurban verdim.

Gözümün nuru, günəşim mənim, məni günahlandırma, etibarın yoxdur demə. Sevgimizə qurbanlıq mən oldum, mən, yalnız sənə görə.

Kövrək, incə qəlbini, büllur şüşəyə bənzər könlünü qırdığım üçün bağışla məni. Ümidini, mənimlə quracağın səadətini əlindən zorla qopardığım üçün bağışla məni.

Bağışla məni, görüşünə gələ bilmirəm, o görüşlərinə ki, mən o anlarda qayğısız, lap körpə uşaq kimi kövrək olurdum. Hey əzizlənmək, sevilmək istərdim. O görüşlərdəki, əllərimi sıxan isti mərhəm əllərin mənə xoş günlərdən müjdələr vəd edirdi. O müjdələrdə mənim ürəyimcə olan hədiyyələr var idi, özü də lap çox. O, hədiyyələrin ən qiymətlisi, ən əzizi sən idin, sənin mənə olan, hamıdan, hər kəsdən gizlətdiyin sevgin. Sevgini gizlətdiyin kimi, məni də hər bir kəsdən qoruyurdun.

Qısqanırdın məni özünə də, çünki bilirdin, hiss edirdin sən məni istədiyindən də çox, mən səni çox sevirdim, mən!

Düzünü desəm, mən də bu ayrılığın nə vaxtsa doğulacağından qorxurdum. Ürəyimizə daman başımıza gəldi, məni məndən çox sevən istəkli yarım.

Əzizim, yalnız xəyallarımda səninlə görüşürəm, ürəyimin kədərini, qəlbimin sevincini yalnız yuxularımda səninlə bölüşürəm. Bölüşürəm, səninlə yalqız qalmış hisslərimin harayını, qəlbimin səsini, ününü.

Bir xoş hiss kimi yalnız və yalnız sən mənim könlümə girmisən. Gözlərimi bağlayan, qəlbimi qapayan, ağlımı çaşdıran eşqin ayrılığın acısını, ağrısını mənə dadızdırdı. Bu ayrılıq hər ikimizə gərək və hər ikimizə lazım idi. Ölüm qədər ağır olan bu addımı atmağa sənin cəsarətin çatmadı. Onu mən etməli idim. Zəhər kimi acı olan ayrılığın, özü də ömürlük ayrılığın şərbətini mən özüm öz əlimlə sənə də, özümə də içirdim. Gilə-gilə, damla-damla!!!

Ayrılığı mən saldım, mən bais oldum bu iztirablara. Bu ayrılıq ağır olsa da, onun gəlişini hər ikimiz tezləşdirməli idik, hər ikimiz! Bu ayrılıq bütün vücudumu qəm yükü ilə dolu sən yüklü ürəyimi titrətdi!

HƏR SÖZÜN YALAN İMİŞ

Görüşdük. Vədələşdiyimiz, sən özün sevib-seçdiyin salxım söyüdün altında. Söylədin: “Sənsizlik mənə əzab verir. Cahan günəşsiz, göz nursuz, insan ürəksiz yaşamadığı kimi, mən də sənsiz bir heçəm, ay mənim gözlərimi sevdası ilə bağlayan, qəlbimi

köksümdən qoparan mələyim”.

O görüş yerində aylı-ulduzlu axşamın sehrli işığı ilə sən də öz yalanlarınla sehrlədin məni. O gecə, mənim sevdalı ruhumu oxşayan, könlümü dilə gətirən sevgi dolu bir gecə idi. İnandım sənə. Nə biləydim yalandır. Deyirdin, ürəkdən gələn sevincimizi, ürəyə çökən kədərimizi bir yerdə böləcəyik, günlərimiz bu sevgimizin hərarətindən nəşəli olacaq, bizim bu sevdamızın baharına soyuq yellər əsə bilməz. Qasırğalar, fırtınalar bu ülvi məhəbbətimizin yaxınına belə gələ bilməz. İnandım ! Nə biləydim yalandır.

Görüşdük…Vədələşdiyimiz vaxt, salxım söyüdün kənarında, aylı-ulduzlu bir gecədə. Bu gecənin sakitliyini sən öz yalanlarınla təlatümə gətirdin. Bu gecə sən başqaydın, tam başqa fərqli… Nələr söyləyirdin, İlahi…! Mən nələr eşidirdim, nələr! “Sən mənim üçün bir könül oyuncağı idin”. İnanmadım, sənin söylədiyin bu həqiqətə inanmadım! Təəccübdən böyümüş gözlərimdə yaşım da donmuşdu, buza dönmüşüdü!

Şirin yalan bildiyim acı həqiqəti necə də çətin, necə də əzab imiş eşitmək, duymaq. İlahi…!

Mənə elə gəldi ki, sən yalnız bu gecədə mənə yalan söylədin. Sən demə... Hər sözün yalan imiş!

Yalanlarla dolu o görüş yerimizdə, salxım söyüdün budaqlarının solduğunu, bu gecə içərisində tə-

ravətini itirdiyini gördüm, gecənin sehrinin birdənbirə yoxa çıxdığını duydum, hiss etdim.

Ah! Qəlbimin ocağının közündən alov oldum, odumdan xəbərin olmadı. Xəbərin də olmayacaq, çünki ürəksiz insan bir qaya parçasıdır, bir daş parçasıdır.

YALVARIRAM QƏM SƏNƏ

Günahım nədir ki, məni bu qədər yandırırsan, niyə külə döndərirsən, niyə?

Yalvarıram sənə, qəm, məndən əlini çək, məgər mənsiz qala bilmirsənmi?Nə vermisən mənə, məndən ala bilmirsən? Təvəqqe edirəm, qəm, məndən əlini çək!... Uzaq ol məndən, unut mənim varlığımı! Sevgimi əlimdən aldın, canımı canımdan ayırdın, qəlbimdə həmişəlik yuva qurdun.Gözümün yaşını selə, qəlbimin odunu külə döndərdin, arzularıma soyuq yellər əsdirdin, könlümü dondurub daş eylədin, bəsin deyilmi?!

Ümidlərimə göz dikdiyin, dərdlərini sinəmə çökdürdüyün bəs deyilmi?!Odumu-ocağımı söndürüb külüm ilə oynama. Yalvarıram qəm sənə, əlini çək məndən, çək! Qönçəyə bənzər arzularımı soldurdun! Qəlbimin ülvi hisslərini pərən saldın, dağıtdın!

Gündüzümü gecə kimi qaranlıq etdin, gecələrimi isə sək-səkəli. O gecələri ki, şirin röyalara həsrət-

dir, uyumağa zərif bir nəvazişə möhtacdır, möhtac. Düşüncələrimi də yalqız etdin.Bu yalqızlıqda təklənirəm.Təklikdə də səndən uzaqlaşmaq üçün hey qaçıram, ancaq yollar qurtarmır ki, qurtarmır. Sevdam ağlayır içimdə... Həsrətimin boynu bükülü qaldı, fəryadım sinəmi dəldi, dağladı, bəsin deyilmi?!Doymursan, məni incitməkdən, doymursan?! Əl çək məndən, qəm, əlini çək! Qoy əlçatmaz, vüsalsız xəyallarım məni ağuşuna alsın aparsın, bəlkə təskinliyimi onda taparam. Əl çək məndən, əlini çək, amandı! İradəm də verdiyin əzabların qarşısında acizləşir, zəifləyir.Gücüm qalmır bir söz belə söyləməyə. Acizəm sənin qarşında, aciz... Taqətim kəsilir yumuram gözlərimi sənin verdiyin ağrılarına-acılarına, o dəm yaşlı didələrimdə ümid işığı azalır, dünya gözlərimdə kiçilir, kiçilir.Sonda sən ilə qalıram.Uzaqlaşmaq istəyirəm səndən.Uzaqlara, lap uzaqlara getmək istəyirəm. Sən orada da varsan, orada da! Yalvarıram qəm, məndən əlini çək!

UNUDA BİLMİRƏM

Günəşin qürub çağıdır... Darıxıram.Nə üçün belə darıxıram? Ürəyimlə bacarmıram! Daha onu anmayacağam, daha onun üçün qəlbimə qubar dolu bir hiss yükünün yaxınlaşmasına izin verməyəcəyəm!

Axıtdığım göz yaşlarıma heyfim gəlir axı! O

damlalar ürəyimin nurudur, közüdür, məlhəmidir, təskinliyidir.

Yox, ürəyimlə bacara bilmirəm, o məni dinləmir axı. Mən səni niyə unuda bilmirəm, ay mənim taleyimə çıxan uğursuzum?! Unuda bilmirəm məcnun sevdalı, yanğılı söhbətini, həyəcanla çırpınan, xoş hisslərimizi riqqətə gətirən, kövrək duyğularımıza qol-qanad verən özümüz üçün kiçik bir sehrli aləm sandığımız o görüş yerini, həzin pıçıltı ilə söylədiyin "gözlərini çox sevəcəyəm, çünki məni sənə sevdirən, o qara gözlərin olub" kəlməsini. Unuda bilmirəm!

İnanmışdım vəfana, sədaqətinə. Amma...

Kədər sevgimin qapısını lap tez tanıdı. Tanımışdı kədər mənim taleyimi, bütün dərdlərini, acı sarsıntılarını qəlbimə doldurmuşdu. Yaralı ov kimi çırpınan, büllur şüşə kimi qırılan qəlbimi yükləmişdi ələm ilə, hüzn ilə.

Etibar ummuşdum səníntək vəfasızdan. Vəfasız etibarsızlığın sındırdı məni, kövrək duyğularımı yerlə yeksan etdi.

Hərarəti azalmayan yanan qəlbim sanmışdım, nəvazişinlə çırpınan ürəyimin döyüntüsü bilmişdim səni. Duyğularımda fəsilləri vaxtsız dəyişdirənim mənim, sevgini özüm bilmişdim, özüm. Ən çıxılmaz anlarımda, tənhalığımda duyğularıma, fikirlərimə səni təsəlli bilib məhəbbətinin oduna isinmiş-

dim, ovunmuşdum. Qəlbim qəlbindən hərarət ummuşdu. Hətta gözlərimə ayna qarşısında sənin gözlərinlə, ehtiras dolu baxışlarla baxırdım. Təəssüf!...

Həyatım üçün bir anlıq gözqamaşdırıcı ilğım olduğunu kaş o vaxt duya biləydim!!!

Günəşin qürub çağıdır. Yalqızam görüş yerimizdə. Tənha bitən, vaxtsız açan boynubükük bənövşə kimi. Yoxluğunu hiss edirəm, artıq mənim yox, başqasının sevdalı duyğususan!

Sənsizlik bütün vücudumu əsdirir, sənsizlikdə əzilirəm! Ağlayıram…

Nigaran, qəmli gözlərimin həsrət dolu leysan yağışını saxlaya bilmirəm. Unuda bilmirəm! Səni unuda bilmirəm, özüm də bilmirəm nəyə görə, nə üçün!...

Bizim üçün qəribsəmiş o görüş yerinə son dəfə sönük ruhumla nəzər salıram və sonsuz fəryad tufanının ömürlük olduğunu anlayıram!

YOLLAR

Cəfakeşim, həmdəmim yollar, sirdaşım yollar, məni mənə qaytaran, səni məndən ayıran, uzaqlaşdıran, sənsizləşdirən yollar.

Yollar, nə deyim sizə. Sizin köksünüzdə neçəneçə kədər aparan, qüssə gəzdirən könüllər, sevən, sevgisilə qəlbi çırpınan, döyünən insanlar keçib ge-

dir. Siz bunların şahidisiniz. Yollar, kimə ayrılıq, kimə vüsal, kimə hicran verirsiniz. Mənim isə tale payıma ayrılıq qismət etdiniz. Ayrılıq, sonu görünməyən, bilinməyən heçlik...

İnandım... Sevdim... Yanıldım... Ayrıldım!!!

Ayrılığa səbəb nifrətim oldu. Deyirlər, məhəbbətdən nifrətə bir addımlıq yoldur. Bu yolu keçmək nəsibim oldu… Məhəbbət ülvi hissdir, paklıkdır inkar etmək olmaz. Bunu sevən ürək yaxşı duyur, yaxşı bilir. Lakin, sevən qəlbinin səsinə qulaq asmayanlar sonda tənha, sevgisiz, duyğusuz qalırlar.

Bilirəm, sənsizlik mənə çətin olacaq. Suya təşnə torpaq kimi, nəvazişə həsrət könül kimi, işığa həsrət zülmətdə olan göz kimi, alovlanmağa can atan köz kimi... Təskinliyimi yalnız qubar dolu gözlərimdən axan göz yaşlarımda axtarıram. Nəsibim nə olacaq, bu mənə bəlli deyildir həmdəmim yollar cəfakeşım yollar. Məni səndən ayıran yollar, məni səndən alan yollar, sənsizləşdirən yollar.

AXTARMA MƏNİ DEDİN

Elə soyuq, elə sakit, elə təmkinlə söylədin ki, “Axtarma məni, axtarma”. Söylədiyin bu sözü düzünü desəm həm səndən gözləyirdim, həm gözləmirdim də. Səni sevəndən tərəddüd içərisində idim. Aydınlıqla qaranlıq arasında idim. Nə sənə əlvida

deyə bilirdim, nə də səndən uzaqlaşmaq istəyirdim. Sənin baxışlarından da bir şey anlaya bilmirdim. Ancaq duymuşdum mənə qarşı etinasiz olmağını. Axı, sevən ürək həssas olar! Ürəyimə dammışdı elə ayrılacağımız günün yaxınlaşmasının payıza təsadüf etməsinin. Elə də oldu. Kədərimin tüğyan etdiyi, dərdlərimlə tənhalığımda baş-başa qaldığım bir payız səhərində qarşıma çıxdın. Çıxdın və acılarımı damla-damla unutdurmağa mənə dayaq oldun. Amma... Sonda...

Axı hardan biləydim, acılarımın dərd yükünə sən öz soyuqluğunla yeni bir ağrı verəcəksən. Bu ağrı mənə o acılarımdan da artıq dəhşət betər olacaqdır. Axı, hardan biləydim ki, sən beləymişsən, sən belə! “Axtarma məni, axtarma” dedin. İnandım da söylədiyin bu sözə, inanmadım da, üzümə çırpılan qara taleli, ağzı qıfıllı qapılara bənzədi sənin söylədiyin bu söz. İnamım inancıma zülmət gətirdi, rəzil etdi məni, itirdim, həmişəlik itirdim inamımı.

İlahi, bundan sonra inamsızmı yaşayacağam, inamsızmı?

“Axtarma məni, axtarma” dedin, elə söylədin ki, ruhun belə incimədi. Axı nə üçün də inciyəydi? Axı nəyə görə qəlbin qəhərlənsin, kirpiklərin nəmlənsin, gözlərin kövrəlsin, köksündə ürəyin qərar tutmasın?! Sən elə o sözü bax beləcə də söyləməli idin: “Axtarma məni, daha gərəyim deyilsən! Bir

gül idin artıq ətrindən doymuşam”. Söylədiyin o kəlmən ilə iradəmi sanki yuxudan ayıltdın, yuxudan. Qəhər içində oyandım. Qaranlıqda işıq yolu tapa bilməyən əlacsız bir insan kimi özümü tək gördüm, tək! Hisslərimə payız gəlişinlə gələcəkdinsə, məni niyə özünə tanıtdın, niyə? Odlu sevən ürək vermişdim sənə, heyf, sən onu sevə bilmədin, sənin gərəyin olmadı!

Heyf, bir qızılgül idim sənin üçün, pardaqlanıb çiçək açmışdım, ətrimi duya bilmədin. Qollu-budaqlı ağac idim, kölgəsində dincəlmədin, varlığı məhəbbətdən yoğrulan köks idim, sən ona sığınmadın.

MƏNƏ ELƏ GƏLİRDİ Kİ

İçimdə o qədər qaranlıq var idi, mənə elə gəlirdi ki, onların hamısını işıqlandırmışdın sən.

Çırpınan ürəyimi sakitləşdirməyə çalışıram, özümdən asılı olmayaraq, təmkinimi, dözümümü cilovlaya bilmirəm. Sənə qədər düşünmüşdüm küsgün, dağlanan qəlbim bir daha sevdalanmaz, qəlb evimə gedən yollar bağlı qalar keçilməz olar. Taleyin hökmünə bir bax! Nəsib etdi yeni sevda, yeni görüş. Amma oxşar sevgi, oxşar sevda. Tanrım bütün qəmləri sən demə mənə əmanət edibmiş, bütün qəmləri. Üzüldüm. Dağı dağ üstündən çəkənim!

Ağrılar, acılar içərisində sarsılan ürəyim fəryad edir – bu haraydır sənə, haray, eşidirsənmi?! Məni sarsıdanım, günahkarım mənim.

Aydınlıq dünyamı qaraltmağa, xoş günümü əzaba döndərməyə sənin nə haqqın var, söylə?! Məni ağlatmağa, göynətməyə sənin nə haqqın var, bir din, danış, niyə susursan, niyə?! Axı nə danışasan! Mənim kimi sinəndə qəlbin də dara çəkilib kaman kimi dillənməyib ki! Könlün yaralı deyil ki, kədər vurğunun olmayıb ki, qəmlənəndə qəmin səni dünyadan ayrı salmayıb ki?!

Axı mənim çəkdiyim əzabların acısı sənin üçün yaddır yad! Taleyim məni çox sınağa çəkdi. Ağrılar içində yaşadığım yetər, bəsdir!

Bəsdir, son qoyuram bəxtimə düşən tale sınaqlarına, son qoyuram; iradəmi, gücümü toplayıram ki, səni unudam, sənin kimi etinasız, soyuq olam. Aman Allah, bacarmıram, qəhər məni boğur, nəfəsim daralır, heç olmasa, bir dəfə də olsa, sənin buz kimi səsini isti dodaqlarından soyuq söhbətini eşitmək ehtirası ilə alovlanıram, yanıram. Öyrəşmişəm sənə artıq, öyrəşmişəm! Bu nə əzabdır, Ya Rəbbi, bu nə əzab?...

Niyə çıxdın uğuruma, söylə?.Niyə, niyə məni məndən aldın?Mən artıq özüm deyiləm, sən olmuşam! Korun-korun sozalıram, baxışlarım yanır, təzəliköhnəli dərdlərim közərir içimdə, vüsalım yorğun düşür.

Qəlbimin köz tutmuş yarası qanayır. Axı neyləmişdim sənə mən? …

Dəniz kimi coşub çağladım, buludlar kimi dolub boşaldım. Puç oldu sənə olan gümanım. Həsrətindən artıq soyudum, sənə olan istəyimdən doydum, vallah, doydum. Bəs niyə səni qəlbimdən, düşüncələrimdən silə bilmirəm, niyə? Ya Rəbbim, ürək ağlaya-ağlaya göz gülərmiş, ürək ələmdə ikən gülən gözlərin acı damcıları qəlbə sızarmış, qəlbə axarmış; sən mənim sevincimə ortaq kədərim, hicranıma günah oldun.

Payızı çox sevirdim.Lap çox. Özün bilirsən nə üçün! Çünki səni mənə payız bağışlamışdı, payız.İndi də payızdır.Həm sevgimin payızı, həm ömrümün, taleyimin payızı, həm də dünyanın payızı; səni payızda da itirirəm.Payız səni məndən alıb.

Gözümün yaşına, qəlbimin ahına, uzanan əllərimə baxmadan səni zorla qoparır, ayırır məndən, ayırır…

Sənə tapındığı üçün gözlərimi danlayıram, ancaq gözlərimi!...

AĞLAMA

Gecdir daha, çox gec.Bu yolun yolçuluğundan geriyə dönmək çox gec.Yaşaya bilmərəm səni sevmədən, anlayırsanmı? Hicranından bimar oldum, illər xəstəsinə döndüm, soldum, solğun çiçəklərə bənzədim.

Qurudu, çatladı dodaqlarım, yandı bağrım göynədi ürəyim.Soyuqluğun yandırdı məni, elə yandırdı ki, taqətim yox söz söyləməyə, addım belə atmağa.Həyatıma gəlişini heç gözləmədiyim kimi, bax beləcə gedişini də gözləmirdim. Heç ağlıma belə gətirməzdim donuq baxışını, soyuq gözlərini, buz dodaqlarını, hissiz ürəyinin unutqanlığını…

Gözlərimin hərarəti ilə ürəyimi də oğurladın, elə ilk görüşdə. Belə deyildin onda! Məni isti nəfəsinlə, məhəbbətinlə çox əzizlərdin. Belə deyildin onda!

İndi isə söyləyirsən, tənhalıq mənə hər şeydən əzizdir əzizim.Könlüm təkcə tənhalığa vurğundur, tənhalığa.

Sənin o sözün mənə ömrümün sona çatdığı anı xatırlatdı, qəlbimi, ürəyimi yandırdı...

Nə qədər çalışıram, nə qədər düşünürəm ki, sənə nifrət edim, səndən uzaqlaşım, olmur ki, olmur.Niyə belə bağlanmışam sənə, ay mənim taleyimə düşən bəxtsiz məhəbbətim.

Bir dəqiqəliyə unutmaq istəyirəm səni, susmuş telefona baxa-baxa xəyalım məni sənə aparır, istəmədən sənin telefon nömrəni yığıram. Telefondan təmkinsizliyə ağır zərbə olan donuq səsini eşidirəm: “Hə, sənmisən?”

Bizi Yaradana səndən şikayət edirəm.Səbr istəyirəm, güc istəyirəm, səni unutmaq üçün kömək istəyirəm.

Ey vəfasız, sevgini sədəqə istəmirəm, səndən istilik umuram, ancaq istilik. Ay ismi-pünhanım, belə soyuq olub yandırıb-yaxacaqdınsa, niyə özünü qəlbimə bu qədər yaxın buraxdın, yaxın? Axı, sonda tənha qoydun, arzularıma, istəklərimə, saf niyyətimə ölüm kabusu bəxş etdin.Nə biləydim, ürəyin yox imiş, məhəbbətin tükənibmiş?Bütün həyat sənin üçün adicə bir oyun imiş. Bu oyunda alçadılmış hisslərim oyunçu oldu, oyunçu...

Ağlama gözlərim, ağlama, sənə ürəyim daha çox yanır. Axı, sən hardan biləydin ki, görüb, sevibseçdiyin ala gözlün səni heç vaxt sevməyib... O, ürəksizmiş, ürəksiz!

İNANDIM

Özüm-özümə hey düşünüb fikirləşirəm.Axı, niyə sevdim, niyə? Çəkdiyim iztirabıma, keçirdiyim həyəcanlarıma, cavabsız hisslərimə, yanıb köz olan qəlbimə heyfim gəlir, heyfim!

Neyləyəydim? O gözəlin məkrli qara gözləri mənə dünyanı unutdurdu. İnandım.Mələk simalı bu gözəl sehrləmişdi məni.Mənə elə gəlirdi ki, bütün dünya inamı, sədaqəti, ülviyyəti bu gözəldə tamamlanırdı.İnandım ona.Düz ilqarlı sanmışdım onu.Şirin yalanları məni mənə unutdurmuşdu.Bir onu, bir də onun məhəbbətinin varlığını hiss edirdim, daha

heç nə mənə maraqlı, cazibədar, cəlbedici deyil-di.Bir o mələk simalı ilqarsızın məhəbbəti məni özünə çəkirdi, hey çəkirdi. Hiss edirdim ki, mən onu öz varlığım qədər sevirəm. O, mənim özüm idim. Özüm.

Kaş o yağışlı yaz günündə onu görən gözlərim kor olaydı kor. İlahi, mən nələri görürdüm, nələri! O, başqasıyla!

Etibarına inanıb, sədaqətinə güvəndiyim, illərlə məhəbbətinin alovuna qızınıb, isindiyim o gözəl başqa birinin qolları arasında!

İlahi, necə ağır, dəhşətli bir mənzərə.Kor olay-dım, görməyəydim kaş.Kaş ki, o gün olmayaydı, onu görüb, sevən gözlərim kölgələnib, ümidlərim qəmə bələnməyəydi.Nə deyim, ilahi, gözlərimdə yaşım dondu, ürəyimdə sözüm.

Yalanlarla dolu bir eşq nəyimə gərək idi, nəyi-mə?

Cavabsız suallarımın girdabındayam...

Dözülməz ağrıdır sevdiyin səni yox, başqasını seçdi və sevdi. Onu sevdiyim ona inandığım üçün özümə, qərib qalan sevgimə yazığım gəlir... Yalan-çının məhəbbəti yalanları kimi saxtadır.Bu saxta-karlıq bir vaxt üzə çıxacaqdır. Üzə çıxıdı: bax, əsl təlatüm, fırtına onda baş verəcəkdir.

HİSSLƏRİMİZİ ZAMANIN SINAĞINA VERƏK

Söylədin: Bir qısa zamanlı ayrılıq gərəkdir bizə. Söylədim: Axı, mən sənsiz neylərəm?

Söylədin: Bir-birimizə qarşı o ülvi hissləri zamanın sınağına verməliyik.

Söylədim: Mən sənsiz ölərəm, heç olaram axı... Necə ki, suya təşnə dodaqlar kimi, bir zərif ələ həsrət çiçək kimi.

Söylədin: Gözümün nuru, qəlbimin odu mənim. Necə ki, susuzluqdan çatlamış torpaq yağış, yağmur üçün həsrətlidir, mən də sənin həsrətlinəm. Duyğulu, sevdalı könlüm mənim, bir-birimizə ehtiyacımız, möhtaclığımız bu ayrılıqda özünü doğruldacaq. Bu ayrılıqda közdən alov da doğa bilər, bu ayrılıqda alovdan heç bir işartı da qalmaya bilər. Əzizim, canım mənim, mən istərdim məhəbbətimiz bu sınaqda ilğıma, yağışdan sonra səmanı ani olaraq bəzəyən göy qurşağına bənzəməsin, aldadıcı olmasın.

Bir təsəlli olaraq, məni sınaqlarda sınayanım mənim. Bu təsəlli söylədiyin "Bir qısa zamanlıq ayrılıq" kəlməsidir. Bu kəlmə məni bütün sınaqlardan keçirəcək. Mənə iradə, dözüm və bir də sənə qarşı dəyanətli məhəbbətin ülviliyini anladacaq. Səni varlığında məni sən olmağa səsləyəcək.

Varlığımı, nəhayət, bütün hisslərimi, qəlbinin hərarətinə təslim edəcəkdir, təslim. Bütün bunlara sənə qarşı olan sevgimin, şirin duyğulu hisslərimin hərarəti səbəb olacaq, ancaq hərarəti.

Bir qış axşamında söylədin o kəlmələri. Bu axşamsa bütün ətraf sakitkən dünyada bütün varlıqlqar yuxuya qərq olarkən, yalnız mən və mənim narahat qəlbim oyaq qalacaq. Eşitdiyim bir fikir keçdi narahat giley dolu ürəyimdən: məhəbbət güclüləri alovlandırar, zəifləri isə sarsıdar, sıradan çıxarar.

Bu qısa zamanlı sınaqda sənə elə alovlu məhəbbət diləyirəm ki, onun istisi bütün həyatımız boyu qızdırsın, isitsin, ömrün soyuq payız rüzgarından qorusun.

YALQIZ SEVGİMİ CEHİZ APARIRAM

Kənarda durub bu üzgün halımı qəmli-qəmli süzürsən. Nə edəsən, əzizim? Əlindən nə gəlir axı? Necə eləyəsən ki, qəlbinə hakim kəsilmiş havan, suyun qədər sənə qiymətli aşiqini aparmasınlar, əlini əlindən qoparmasınlar, könlünü könlündən ayırmasınlar. Qoparırlar axı, aparırlar axı!

Vağzalı çalınır. Sevinirlər bütün qonaqlar. Tək ikimiz sevinmirik sən və mən. Bu şən dünyadan ayrı, tənha bitmiş qovaq kimi, səhrada azmış bələdçisiz səyyah kimi.

Mən də sənin kədərli, bulud kimi dolmuş sevdiyim gözlərinə baxıram, özü də həsrətlə. Nə edim, əzizim, əlimdən nə gəlir axı? Necə eləyim ki, sevən ürəklərimizin çırpıntılarının, vuran qəlbimizin duyğularının üzərinə qara məkrli buludlar enməsin.

Vağzalı çalınır. Mənə elə gəlir ki, vağzalı bizim dərdimizi anlayıb ağlayır. O da sızlayır bizim ayrılığımıza. Bizi bir o başa düşür, dərdimizə şərik olur. Vağzalı təskinlik verir, ümid verir, nicat verir ağlaya-ağlaya.

Vağzalı çalınır, əzizim, daha ayrılıq zamanı çatıb. Hisslər selinin qabağını kəsməyə gücün çatmadı, ağladın. Əzizim, sənin göz yaşını görmək istəməzdim. Gərək göz yaşlarını ürəyinə axıdaydın, sevgilim. O yaşları görmək mənə ölümdür, ölümdür axı!

Necə ağrı, necə dəhşət, sevdiyin bir addımlıqda olaola ona təskinlik verə bilməyəsən, yaxınlaşıb ürəyini yandıran, alovlandıran sözləri deməyəsən!? Ürəyinə çökən kədərini bölə bilməyəsən!

Vağzalı çalınır. Sevən qəlbimi, döyünən ürəyimi, bütün varlığımı sənə əmanət edirəm, yalnız sənə! Ancaq buna gücüm çatır, yalnız buna. Yeni quracağım ailəyə özümlə kədərimi, yalqız qalmış sevgimi cehiz aparıram.

Vağzalı çalınır. Onun da mənim kimi kədərdən, qəmdən çatılmış qaşları altından bulud kimi dol-

muş gözlərindən rəngsiz yağışlar yağır və göz yaşları asta-asta ürəyindən qəlbinə sızır.

NEYLƏYƏ BİLƏRİK AYRILIĞA

Ayrılıq, gəlişin yamandır, titrədir, soldurur.

Gözlənilmədən gəlməkdə sənə çatan olarmı?

Əzizim, sənə baxan gözlərim dolur, boşalır, ürəyim yanır, yanaraq da fəryad edir, fəryad edərək qəlbimin gizli iniltilərini dilə gətirməyə cəsarət etmir.

Sən unut demişdin. Sən unut demişdin... Mən isə... Lakin bu ayrılıq ağırdır mənə, çox ağır. Sən unut demişdin... Gizlədim sinəmdəki sevdamın ahını, məni ağrıdan qəlbimin harayına hicranınla sirdaş etdiyinə görə, sənin üçün için-için yandığına görə.Sənin söylədiyin o acı kəlmən, könlümü şanə-şanə etdi.

Unut demişdin sən. Axı, sən hardan biləsən ki, bu sözün qəlbimi dələrək ora sağalmaz yaralar salıb, közköz olmuş bu yaralar da qövr edərək, döyünən ürəyimi dara çəkib, dara!

Hissimə can verən duyğularım söndü. Çılğın ürəyimin sönməz ehtirasıyla əyilimmi eşqimi bilə-bilə tapdayan sənin kimi duyğusuza, insafsıza?

Unut demişdin, könlüm dərdlərimin əsiri oldu, buludlar kimi qaralıb doldu, yağışa, leysana döndü.

Sevincsiz-arzusuz yaşadım, bir sıldırım qaya kimi qatı dumanlığın həmişəlik qonağı oldum. Heçdir mənə sənsiz dünya, sən unut demişdin...

Gəncliyimi alovlandırıb sonra heçə döndərdin, necə ki, bülbülün gülşəninə vaxtsız xəzan gələn kimi sən də mənim ömür baharıma xəzan gətirdin.

Sən unut deyirsən, mən isə...

Vüqarım qoymadı ki, söyləyim sənə "qayıt məhəbbətimizə, qayıt əzizim".

Mürgülü xatirəyə döndün artıq mənim üçün. İçimdə hönkür-hönkür bir sevda ağlayır səsiz fəryad ilə… Sən unut demişdin, mən isə...

Mənim başı bəlalı məhəbbətim həsrət dənizidir, orada dalğalar coşar, şahə qalxar, nəhayət, bir gün sakitləşər və lal hıçqırtılarla sakitcə fəryad edər...

SƏNİNLƏ SƏNSİZƏM

Sahildəyik. Bir mənəm bir mavi gözlü Xəzərim.

– Yox, sənin xəyalın inciyər məndən. Üç idik. Bir mən, bir dəniz, bir də sənin xəyalın.

Dəniz də mənim kimi çox narahatdır. Mən onu hiss edirəm. Şıltaq ləpələr sahilə can atır, toxunur, ancaq qərar tuta bilmir.

Sahil özü də ləpələrin bu nazlı işvəsinə qayği ilə cavab verir, çünki sahil dənizi sevir, çox sevir, onsuz yaşaya bilməz.

Ey mənim məhəbbətimdən xəbərsiz gülüm, mən də səni sevirəm. "Sənə olan məhəbbətimi torpağın dərin qatlarından günəşə doğru can atan ecazkar, sehir dolu bir qüvvəyə bənzədirəm."

Sənə qarşı olan məhəbbətim mənə həyat, yaşamağa can, həvəs, ruh verir. Mənasız yaşanan illərimə, günlərimə məna, duyğularıma fikirlərimə sərinlik abhavası gətirir.Məhəbbətin möcüzəsinə heç inanmazdım.

Bütün kədərimi, iztirablarımı, səni qəlbimdə kəşf edəndən sonra unutmuşam.Unutmuşam damla-damla, gilə-gilə.Bunun üçün minnətdaram sənə, mənim şəfa bulağım, sevdalı könlüm.

Üzüm giləsi kimi qara gözlərini qaldır, bir ətrafına nəzər sal. Gör, sənin odunla yanan bir pərvanən var. O sənin məhəbbətini qazanmaq üçün bütün çətinliklərə, əzablara dözməyə hazırdır.

Sehr dolu qara gözlərin, xəfif gülüşün, incə görünüşün gözümün qabağında, şəlalə nəğməsinə bənzər səsin qulaqlarımdadır. Darıxıram sənin üçün, yaman darıxıram!

"İsti nəfəsinlə açılan bir qızılgül oldum, amma ətrimi heç duymadın. Baxışlarından könül evimdə bir ocaq qalandı, oduna qızınmadın..."

Gülüm, sən mənim üçün həyat, yaşam deməksən, ancaq bir onu bilirəm ki, səninlə sənsizəm! Sənsiz səninlə!!!

GÖZÜ YOLDA QALAN VAR

Gözü yolda qalan var… Tələs həsrətinə, yoxsa xəyallara qovuşacaq… Bir gözü yolda qalan var, ümidi ol, tələs yoxsa gümanlarla külək olub göylərə sovrulacaq… Bir gözü yolda qalan var…

BİR SEVGİ

Gözlərindən axan damlalarda sevdim yağışı, tutrəyən kipriklərində sevdim küləkləri, nur dolu simanın işığında sevdim günəşi, gözlərinin rəngində sevdim bütün dünyanın gözəlliklərini... Ancaq səndən mənə qalan qürbət dolu bir bu sevgi oldu... Duman almış cığırlarda ünvanına yetişməyən bir sevgi...

ELƏ MƏKTUBLAR VAR Kİ…

Elə məktublar var oxunmadı,elə zənglər var açılamadı,elə həsrətlər var ki, ünvanına yetişmədi, elə arzular var ki, elə ürəkdəcə qalaraq qaranlığa qərq oldu... Şəhidimin... Şəhid əsgərimin xəyalları göylərə qovuşdu ruhu ilə Rəbbin sevgisinə,Rəbbin dərgahına. Məkanın cənnət olsun Şəhidim, cənnət olsun!!! Gün gələcək ruhun sevinəcək,şadlanacaq tez bir zamanda Şəhidim!!! Tez biz zamanda Azərbaycan Bayrağı Qarabağımızda və bütöv Azərbaycanı-

mızda dalğalanacaq. Sən rahat uyu Şəhidim rahat uyu!!!

SOYUQ ÜRƏKLƏR...

Soyuq ürəklər – payızda çıxan günəşin soyuq hərarətinə bənzəyər. Heç zaman istilyi duyulmaz , hərarəti bilinməz sadəcə mövcud olar, görünər , sadəcə işığı gələr... Və o zaman gözlərə də , düşüncələrə də sükunət dolu qaranlıq çökər... Soyuq ürəklər yaşaya bilirsinizmi!... Soyuq ürəklər siz payızda çıxan günəşin soyuq hərarətinə bənzəyirsiniz deyin necə yaşayırsınız!!!

ÖZÜNLƏ APAR

Getməyi gözə almısansa unutmağıda bacarmalısan, talehin oyunlarına susmağıda bacarmalısan ...Öyrənməlisən, əzbərləməlisən ayrılığın heç zaman cavabı olmayan düsturunu... Getməyi gözə almısansa ömrünün sonuna kimi sənə ağır yük olacaq daşıya bilməyəcəyin sənə aid xatirələrini də özünlə apar.. Getməyi gözə almısansa...

HƏR ŞEY KEÇİB GEDƏCƏK

Hər olanlar, hər şey keçib gedəcək sən darıxma, sən ağlama! Əlvidalara vaxtsız ürək yanğısıs ilə əlvida deyən əllərin, hər zaman vaxtsız qonağı göz yaşları olan nigarançılıqla dolu gözlərinin yaşısını silsin. Ağlama! Hər şey keçib gedəcək...ağlama!

* * *

– Talehimdən ömür bağıma yağmur yağdığı zaman , özüm öz içimdə gizləndiyim an yandırdı ürəyimi həsrət dolu nigaranlıqlar. Bu nigaranlıqlar göz yaşına dönüb yanaqlarımda həsrət sözünü yazdı və bu yazı heç pozulmadı...

* * *

– Bir sevgi can verdi göz yaşlarında. Bir sevgi unuduldu səhv düşmüş ünvanında.Bir sevgi bir sevda üşüdü yalanlar ümmanında. Bir sevgi bitdi heç oldu doğması sandığı yad baxışlarında...bir sevgi

* * *

– Qəhər elə boğurki adamı... sözün ürəyini, gözlərinin yaşı əllərini yandırır...amma o zaman əllərini ürəyinin başına qoyursan Torpaq adlı həsrətini yandərərsan ürəyinin içində

* * *

– Bütün yollar ürəyimdən keçib gedər, bulaqlar-

sa gözlərimdən. Duyğularım... onlar ruhumun ürəyindən!

* * *

– Qocaldım keçdikcə fəsillər illər, bir tək cavan qalan dərdlərim oldu

* * *

– Xatirələrimə minnətdaram səni mənə qaytardı, bağışladım nə yaxşıkı bağışladım...Çünki ürəyimi ruhuma geri qaytardım ezizim...

* * *

– Xatirələrim pillə-pillə söküldü, yerində üşüyən ürəyim qaldı.

* * *

– Susmağı oyrəndim çox danışanlardan... Həqiqətdə çox bilənlərin az danışdığını sakitcə səssizcə izlədim və şahidi oldum. Özüm olmağı seçdim hər zaman, başqalarının xarakter və davranışını təqlid etmədən ...Dəyər anlamayan insanlara dəyər verməklə ruhuma nə qədər zərbə vura biləcəyimi anladım və bir daha özüm olmağa tələsdim...

* * *

– Yağmur islatdı kipriklərimi göz yaşlarıma bələndi, yellər üşütdü küləklər titrətdi xəyallarda dolaşan könlümü həlbət lal suallar bir gün dillənəcək həlbət...

* * *

– Nəyazsamda qəlbimə yatmır... Elə bil qəlbim mənə yaddan da yad olub biganədir...Nə sözümü dinləyir, nə dünyama gəlir, nə duyğularıma can verir. Sadəcə mənlə sakit-sakit addımlayır... Xısın-xısın bir onu xatırladır mənə, nə yazasanda ürəyimə yatmır...

* * *

– Duyğularımın gözü yaşlı ...Ürəyimdən ağlamaq keçir...

* * *

Sənin gözlərini oxuyuram... Duygularıma qış gəldi, qar yağdı, buza bələndim... Bir hekayənin başlamadan sonu; açılmamış səhəri oldum.

* * *

Həsrətlə bərabər yola çıxdıq.

* * *

Çəhrayı rəngli arzular talehin yelkənində küləklərin ümüdünə sığınan zaman, ömrün ağlı qaralı səhifəsi çox-çox uzaqlarda qalır...

* * *

Səni dünənimlə baş -başa qoydum, bu günümə gəlməyin bir dərd olardı...

* * *

Ürəyim yaman üşüyür... İsti küləklər əssədə demə ömürlük xəzanmış...

* * *

Səndən əziz səndən doğma varmı ki bu dünyada, yaxın gəl! Uzaq durma yad kimi, gözlərinə həsrətin rəsmini çəkim, duyğularına umub küsdüyümdən danışım... Səndən əziz varmıki bu dünyada...

* * *

Ana ürəyini, əllərini öpürəm... Dualarında, göz yaşlarında isinirəm... doğma səsində, sözlərində sakitləsirəm, üzünün nurunda özümü, yaşımı unuduram, uşaqlasıram, ana gözlərin ilə dua oxuyan baxışlarını öpürəm... Ana !!!

* * *

Keşkə, keşkə gözlərimdən həsrətini, xatirələrini silə biləydim. Biganəlik acısından qovrulan əllərim taqətdən elə düşmüş ki, mürgülü xatirəyə dönmüş o həsrəti silməyə belə güçüm yox...

* * *

Saçlarına sığal çəkən əllər ayrılıq göz yaşları ilə dolmuş gözlərini silməyəcəksə o əllərin kölgəsinə belə inanma.Bu sevgidən çox isti səhrada ilğım dolu mirajı xatırladır.

* * *

Acıdan dərddən yazmaq çok çətin olur çünki dünya boyda dərdinlə baş-başa qalırsan.

* * *

Diləklərimin, duyğularımın bitdiyi yerdə, bitdiyi anda gəldin... Silinməyəcək sətırlərlə səni qəlbimə, gözlərimə yazdım. Gözlərimdən uzağa getmə, nə

olur... Mənə gəl deyənim sən ol, sən ol ay sevgilim!

* * *

Bu səhər bir ətir duydum, bu səhər bir həsrət yordu məni, bu səhər gözlərimi yollar yordu, zaman yordu. O ətir dünyanın ən gözəl ətri anamın saçlarının, əllərinin, nəfəsinin ətri... O həsrətsə... .

* * *

Xoşbəxtliyimi oğurladın, söylə özün xoşbəxtsənmi?...

* * *

Səni unutmaq üçün sevmədim ki əzizim, səni baş tacım olduğunçün sevdim, Ərköyün sevgini, şıltaq hisslərini zamanın sınağından çökmüş çiyinlərimdə daşıdım və sona qədər daşımağa gücüm də yetərdi... amma səni ürəyimdən gözlərimə gedən yollarımda itirdim.

* * *

Anamın üzü heç zaman gülmürdü qəlbini heçnə ilə almaq olmurdu. Hüzn vardı çöhrəsində. Yazıb bizdən gizlətdiyi bayatılarda bir ana adlı həsrət yanğısı bir xiffət var idi. Demə anamda anasını arzulayırmış, necəki mən onu arzulayan kimi. Könlüm anamı istədi.

* * *

Məni unutduğuna məni inandır, daha sonra, sonra məni unutduğuna əmin olduğuna özünü inandır... Daha sonra, sonra tale deyib hərəmiz öz yoluna!!! Bilirsən, sevgilər, sevdalar insanlara acı çəkməyi, üzülməyi öyrədir, bu həqiqətdir... Bu həqiqəti mənim olan sən və sənin olan mən sevə-sevə yaşadıq!!!

* * *

Niyə, niyə... Yenə də dolaşıq kələfə dönmüş duyğularım qanad çalır... Ünvansız adsız bir məkana...

* * *

Bir cümlə, tək bir cümlə gözlərimin önündən bir kabus kimi çəkilib getmir. Hey dolaşır gözlərimə dolur. Bilmirəm bu yazı peşimançılığmın geriyə dönmək cəhdi yoxsa boynu bükük həsrətin rəngidir? "Əslində səni unutmaq istəməmişdim... İstəməmişdım"

* * *

Özümü, duyğularımı sənə gətirdim...

* * *

Gözümün bulağından göz yaşlarım bulandı, gözümə qaranlik çökdü, dünya birdən-birə rəngsiz oldu. Kirpiklərimdə ruzigarlar əsdi, gözlərimdən dərd töküldü…Rəngi, adı, sözü olmayan dərd…

* * *

Ürəyim sevindi bu səhər... Gözlərim sevindi bu səhər. Günəşin şəfəqləri güldü gözlərimdə bu səhər. Gözlərim güldü bu səhər. Gözlərim...

* * *

Səni görməmək üçün yorğun baxışlarla dolan gözlərimi bağlaya bilərəm həsrətim, amma ürəyimin duyğularla dolu balaca bir dünyasının qapısını necə bağlayım?.

* * *

Duyğularımda, ürəyimin bir köşəsində axtarma özünü gözümdən axan yaşa qarışdın və getdin. Qəlbimdəki baharıma qış gəldi əfsus… İllərimi geri qaytara bilməzsənki! Ürəyimə borclusan bunu bil ona ümid vermişdin, gözlərimə yük olan bir ümid…Əfsus!

* * *

Gözlərim səni gedəcəyin mən olmayan o məkana kimi ötürdü, bu gedişin məndən nələri götürdü və nələri bitirdi... Səndə duyan o ürək yox ki, ürəyin bir ürəyi itirdi. Könül evimdən könlümə gedən körpüləri bir payız tufanı kimi dağıtdın, sökdün və bitdin!

* * *

Elə bilirdim sən başqasan tam başqa.Sən heç kimə, heç kəsə bənzəməzsən Elə sanmışdım ki, sən işıq, nur dolu dünyamsan.Elə sanmışdım ki, sən hər şeyimsən.hər şeyim... Amma sənin dünyanın sakini ola bilmədim, mən sənin heç nəyinəmmiş, heçnəyin...

* * *

Bir sevgi can verdi göz yaşlarında. Bir sevgi unuduldu səhv düşmüş ünvanında.Bir sevgi əridi əridi, bitdi heç oldu doğması sandığı yad baxışlarında. Bir sevgi...

* * *

Səni sətir-sətir həyatımın hekayəsinə yazdım. Əlimdə olsaydı gücüm yetsəydi səni qismətimə, taleyimə yazardım. Amma...

* * *

Bilirsənmi sənin gülümsəməni qara buludların arxasından çıxmağa mücadilə edən günəşin şəfəqlərinə bənzətdim.

* * *

İlahi, elə bil həsrət, elə bir pərişanlıq, elə bil ağırlıq dolub ki, gözlərimə könlüm heç açılmır...

* * *

Qəhər elə boğur ki, adamı... Sözün ürəyini, gözlərinin yaşı əllərini yandırır... Amma o zaman əllərini ürəyinin başına qoyursan Torpaq adlı həsrətini yandırırsan ürəyinin içində

* * *

Verdiyin çiçəklər solmadan könlünün mən adlı baharı nə tez ötüşdü, nə tez soldu?...

* * *

İllər aldığını geri verməz ki... Taleyi günahlandırmayaq, ürəyimiz bir, yollarımız ayrıdır...

* * *

Qürub çağında pərən-pərən olmuş kimsəsiz qalmış bir sevgi, bir qərib sevda səssiz harayı ilə göz yaşlarında can verir.

* * *

Yorğun baxışlarla dolan gözlərimi bağlaya bilərəm həsrətim səni görməmək üçün, amma ürəyimin duyğularla dolu balaca bir dünyasının qapısını necə bağlayım....

* * *

Bu sabah aynada illərin yorğunluğunu işığında daşıyan gözlərimi saatlarca seyr etdim. Mənə elə gəldi ki, bütün dünyanın ayrılıqları gözlərimdə qovuşur... Və sözlərim də bütün ayrılıqların ünvanıdı, məkanıdır.... Ayrılıqlar!!!

* * *

Gözlərimə baxma! Baxışların məni ağlada bilər. Kövrək duyğularım bir kiçik toxunuşa, bir sözə, bir himə bənddir...

* * *

Həyat mənim üzümə gülməsədə, mən ona gülümsədim.

* * *

Yollar məni yordu, duyğularımsa dözümümü.

* * *

Sən uzaqlarda deyil görən gözümdəsən, səni kövrək duyğularımla, səni arzulayan anlarımla qəlbimə yazdım. Sənsiz bu dünyanı neynirəmki mən...

* * *

Dünya boyda dünya qədər ürəyin olsaydı…

* * *

Düşüncələrə dalıb göy üzünü seyr edirkən özün özünə səslənirsən. Görəsən buludların son dayanacağı varmı. Cavabını söyləməkdə çətinlik çəkirsən. Bəs xəyallar necə… Xəyallarsa nə tükənir nə də onun son dayanacağı var…

* * *

Ürəyim qəribsədi sənli səhərlərimçün ovutmadı gözlərimdə gizlənmiş pilə-pilə sökülən xatirələrimdə məni… Bəlkə xatirə sandığım bu rəngsizlik xatirə deyil, sadəcə yaddaşa hopmuş gerçəklərin olmuşların kölgəsi və ya silinməyə hər zaman hazır olan rəngsiz izlərdir. Bilmirəm ki…

* * *

Həyat məni ayrılq adlı kabusla qorxutdun amma illərin ağır möhnətindən güclü olan iradəmin o kabusdan daha güclü olduğunu bilməmişdin...

* * *

Əgər könlünü isidən xatirələrin yoxdursa, üşüyəcəksən!!!

* * *

Hərdən elə olur ki, xatirələrim də gözümdən düşür...

* * *

Baxışlarım sən gələn yollara süründü, hardasan yalnızlık sənsizlik məni sükunətə çevirdi!!!

* * *

Bir gün küləklərə qoşulub gedəcəyəm

* * *

Bir tərəfimdə soyuq xatirələrim, bir tərəfimdə anlamsız həyat şərtləri və yeknəsəklik... Haqqa gedən yolda dolanbaclarda çaşıb qalmışam... Niyə, nə üçün sualı da özü də də suallarla cavablanır...

* * *

Yağmur islatdı kirpiklərimi göz yaşlarıma bələndi, yellər üşütdü küləklər titrətdi xəyallarda dolaşan könlümü həlbət lal suallar bir gün dillənəcək həlbət...

* * *

Nə yazsamda qəlbimə yatmır... Elə bil qəlbim mənə yaddan da yad olub biganədir... Nə sözümü dinləyir, nə dünyama gəlir, nə duyğularıma can verir. Sadəcə mənlə sakit-sakit addımlayır... Xısın-xısın bir onu xatırladır mənə, nə yazsanda ürəyimə yatmır...

* * *

Qocaldım keçdikcə fəsillər, illər, bir tək cavan qalan dərdlərim oldu...

* * *

Dünya! Elə düşdün gözümdən mənim, özündə gözünə bir yük olmusan...

* * *

Ayrılığın gözü yaşlı... Bu yaş taleh yazısını yazdı. Bəs, ümüd? ... Ümüd sadəcə təskinlikdir...

* * *

Keçmişlə bağlı duyğuları gələcəyə daşımazlar deyirlər... Axı, onlar bugünümüzün yol yoldaşıdırlar... Hər şeyi yenidən, yeni səhifədən başlamaq çoxda asan deyil... Ona bir ömür belə kifayyət etməz... Elə hər şeyi özyerindəcə olduğu kimi qoyub getməlisən...!

* * *

Yovuşdum uşaqlığını yaşamayıb böyüyən kainat boyda dərdlərimə… Yovuşdum… Nə ayrılıqların ünavanı var, nə sevginin isbatı var, nə mərhəmətin izi var nə də sədaqətin, vəfanın ilk dayabacağı… Yeksənəklik dəhşətdir və çəkilməzdir

İrade Alili

VE BİR GÜN

"rüzgârlarla karışıp gideceğim"

Bakü-2021

Redaktör ve
Türkiye Türkçesine çeviren Meral Bahar
Korrektor Semray Aliyeva

İrade Alili "Ve Bir Gün."
Bakü, "Leman Neşriyyat Poliqrafiya MMC", 2021,

© "Leman Neşriyyat Poliqrafiya MMC", 2021

KIRILGAN DUYGULAR

(Ön Söz)

Karşımda henüz kitap olmamış sayfalar var. Bu sayfalara, bir yüreğin sıcaklığı, sevinci, kederi, hasreti yansımış. Mensur şiirlerdir bunlar. Kafiyelenmemiş şiir numuneleri…En çok hoşuma gidenlerin adlarını sayayım: "Sen Olmasaydın", "Külek", "Anama Benzeyen Bir Ana Gördüm", "Senin Geldiğin Yollara"… Aslında yazar İrade Alili'nin kaleminden çıkan bu mensur şiirlerin hepsi edebiyat aleminde tanınan bir söz adamının samimi yürek sözleridir.

Yazarın "Karabağın Tutusu", "Döyüşçü Kadının Senger Hatıraları", "Vatanın Yiğit Döyüşçüleri", "Menim Sevgi Dünyam", "Dünya Sevenlerindir" ve başka kitapları okuyucular tarafından ilgiyle karşılanmış; bu eserlerin tanıtımı sadece ülkemizde değil, onun sınırlarının dışında, özellikle Türkiye'de yapılmış ve basında konu ile ilgili ilginç yazılar kaleme alınmıştır. İrade Alili'nin "Menim Sevgi Dünyam" kitabının 2015' te Türkiye'de basıldığını ve kitabın

tanıtımının da yine kardeş ülkede yapıldığını yeri gelmişken söyleyeyim.

İyi hatırlıyorum, Bakü Yunus Emre Enstitüsünde İrade Alili'nin bir sonraki kitabının sunumuna katıldım. İrade Hanım'ın yeni kitabına şiirleri ve edebi düzyazıları dahil edilmişti. Programa cumhuriyetin tanınmış yazarları ve aydınları gelmiştiler. Toplantıya Türkiye'nin Azerbaycan Büyükelçisi de katıldı. Bu toplantıda bana da söz verildi. Yeni kitap vesilesiyle kalem arkadaşımı tebrik edip bir noktayı özellikle vurguladım: "İrade Alili, çeşitli edebiyat türlerine yönelse de onun sanatında mensur şiirlerin özel bir yeri vardır." Bununla bağlantılı olarak birkaç örnek verdim ve Irade Alili'nin ayrıca mensur şiirler kitabını görmek istediğimi belirttim. İşte, bu okuyucunun isteği gerçekleşti.

İrade Alili'nin mensur şiirlerinde beğendiğim nedir? Her şeyden önce vatana, anaya, insanlara olan büyük sevginin saf duygularla terennümü ve bu hislerin tercümanı olan edebi dil, üslup ve ifade tarzı…

Bazı örneklere bakalım:

" Gözlerimde kal ve orada gizlen. Sana sevdalı olan gözlerimi senden başka duyan olmasın."
(Sen Olmasaydın)

“Yalnız bir ağaç ve bu ağacın bir dalında baharın izi kalan yalnız bir yaprak. Yalnız rüzgar, kıyma o yalnız yaprağa; bırak sonbaharın nefesinde baharını yaşasın.” (Külek)

“Anama benzeyen bir ana gördüm. Çok yakınımdaydı, bir adım ötede…Kahır boğazımda düğümlendi. Yağmaya her an hazır olan bulut gibi yakalandım.”(Anama Benzeyen Bir Ana Gördüm)

“Ördüm hicranımı senin gittiğin yolların dönüşüne. Ördüm saçlarıma titrek hasretini. Düğüm ettim yüreğime kabusa dönmüş bu sevgini. Sana veda edemeyen ellerimin gölgesi, o yollara uzandı… (Sen Gelen Yollara)

Ben kalem dostuma sanat yollarında büyük başarılar diliyorum. İnanıyorum ki İrade Alili’nin mensur şiirler kitabı okuyucular tarafından ilgiyle karşılanacak ve yazarın kırılgan duyguları kalplere giden yolu bulacaktır.

Aqşin Babayev
Filologiya elmləri doktoru, professor

"rüzgârlara karışıp gideceğim"

ÇEVİRMENİN NOTU

Bu kitap içsel bir yolculuğun hikâyesi. Öznesi "sevgi", nesnesi "gözyaşı" olan, tümleci "hatıralar"da saklı kalmış bir "unutamama" anlatısı. Vatan, anne, evlat, şehitler, dostlar ve sevgili kitabın merkezine oturan "sevgi"den payını almış. Yolculuk boyunca "sevgi"ye eşlik eden "gözyaşı" kimi zaman hasretten, kimi zaman pişmanlıktan çoğunlukla da unutamamanın dayanılmaz ızdırabından kalbe yol bulup akmış. Birbirinden bağımsız gibi görünen bu metinlerin ortak paydalarından biri de "hatıralar". Geçmişe dalan gözler, hatıraların girdabında hıçkırıklara boğulmuş. Bu hassas duygular, ara ara kendine gelip dik durmaya çalışsa da pişmanlıklar ve "keşke"ler hiç yakasını bırakmamış.

Okur kitlesinin çok farklılaştığı ve "metin" kavramının büyük değişiklikler yaşadığı; yazı türleri arasındaki sınırların belirsizleştiği hatta yeni tür arayışlarının söz konusu olduğu çağımızda, İrade Alili'nin kaleme aldığı bu metinleri nitelendirmek için birden çok ifade kullanabilirsiniz: Deneme, mensur şiir, anı, gezi notu, hikâye, monolog…Ve adına ne derseniz deyin bu kitapta, bir gün rüzğarlara karışıp gidecek olan hüzünlü, hasret dolu, şiirsel ve içsel bir yolculuğa adım adım tanıklık edebilirsiniz.

Meral BAHAR

DÖNMEK MÜMKÜN MÜ?

Geçen ömrün dağınık hatıralarını topladıkça, sabırla ruhuma kök salıyor ve dünya ağırlığında keder çöküyor gözlerime. Neden, niye soruları yıllarca süren sınavlardan yorgun düşmüş; zaman zaman tereddütle dolan ve her zaman endişeli olan yüreğimi yine sınava çekiyor. O geçen yıllara, hatıraların hatırlandığı o çağlara dönmek, bir daha dönmek mümkün mü? Keşke dönebilseydik,,, “Teessüf” ve “keşke” sözlerini, keşke hayatımın hatıralar sayfasından silebilseydim…Silebilseydim!

AVUTSUN GÜLÜM

Benden çok çok uzaklardasın nazlı sunam, ömrümün her gününde, hiç olmazsa hayalin yakın olsun bana. Kederli, kırılgan, üzüntülü notalara işlemiş duygularımdasın, gülüm hiç olmazsa hasretin beni avutsun… Hasretim beni avutsun, avutsun gülüm!

VATAN ve HASRET…

Göygöl rayonunun Toğana köyüne giden yolun kenarında bir metal levha dikkatimi çekti: KELBECER-80 km. Bize eşlik eden dostlara sordum: “Kelbecer buraya çok yakın mıdır?, Bu yol nereye gidiyor?”. “Yakındır. Bu köyün son hattı temas noktasıdır ve yolun sonu Kelbecer'e çıkar.” dediler. Sanki ruhum bir anlık beni terk etti. Endişeli, hasret dolu bakışlarım Murov Dağına doğru döndü. Öyle derinden ah çektim ki…Vatan toprağının bu kadar yakınında olup da o topraklara gitme gücüne sahip olamamak…Vatan toprağında demir teller: “Yaklaşma! Dur! Buradan oraya, aziz toprağına gidemezsin!”diye yolunu kesecekler. Hiçbir zaman görmediğim, gezmediğim vatanımın bu yaralı parçasını görmek isteği geçti yüreğimden. Karabağ toprağını sadece hayallerimde gezip dolaşmıştım. O yerlere misafir olmuş, mekanı cennet anamın anlattığı hatıralar canlanmıştı gözlerimde: “Güzel tabiat, sıcacık insanlar, harika bir mekan, yüce dağlar, sarp kayalar, şifalı sıcak sular, güzel kaynaklar, sesi insanın ruhunu okşayan dereler… Özetle: Güzel vatan toprağı.” Kuştan kanat çalıp bir adım bile atamadığım topraklarımda kanat çırpmak, vatanıma misafir olmak istedim. Gözlerim dolmuştu, ağlamamak için kendimi zor

tutuyordum. O anda dikkatimi, düşman ayakları altında ezilen, yüreğine hasret damgası vurulmuş, bağrı yaralı Kelbecer istikametinden gelen Kürekçay çekti. Sanki Kürekçay, kaderine ninni söyleye söyleye, ağlaya ağlaya akıyor ve aktıkça toprağa hasretini anlatıyordu. Biri bir yanda, diğeri bir yanda acı çeken garip vatan toprağının ağıtını söyleye söyleye akıp gidiyordu. Kürekçay'ın kederine katılarak gözyaşlarımı tutamadım, hıçkıra hıçkıra ağladım ve yanan yüreğimle: "Allah'ım, vatanımı özgürlüğüne kavuştur!"diye haykırdım. Allah'ım vatanımı koru!

HOŞ GELDİN ÖMRÜME

Bu seher şafağından nur dökülür. Sevincim damla damla sele döner. Gözlerimden akan sevinç dolu damlalar yıkar gözlerimdeki nice yılın yığılıp kalmış ağrısını, acısını. Uzanırım seninle geçen günlerimin anlarına, dakikalarına. Seni çok zamandır bekliyordum dost, çok zamandır… Ömrümün bu çağına, gelişinle bahar getirdin. Dostum hoş geldin, ömrüme sefa getirdin! Soylu ümidim oldun, çağlayan teselli kaynağım oldun, en dehşetli anlarda beni sakinleştiren hakikatim oldun, hakikatim…Endişeden tükenen cesaretime tesellim, ihtimalim, ümit ışığım oldun. Dert

ortağım oldun dostum, dert ortağım… Temiz duygulum, azizim, bahar edalım, hoş sedalım, dostum, hoş geldin ömrüme, sefa getirdin!

RÜZGÂR

Sana benzetiyorum duygularımdaki kıyıya vuruşu, titreyişi. Sana benzetiyorum yüreğimle değil, çılgın ve tuhaf düşüncelerle verdiğim son kararı, seninle yaşadığım günlere bir daha dönmemeyi. Tıpkı senin bir göz açıp kapayıncaya kadar her şeyi bitirip yerle yeksan etmen gibi… Bir anda güneşin yüzünü bulutlarla örtüp gizlemen gibi. Tutsaksanız, coşan kalbinizi bulutlara boşaltırsınız, onları kavurursunuz, kavurursunuz ve yine de öfkeniz dinmez. Hırsınızı denize, toprağa, ağaçlara dökersiniz, yine de sakinleşemezsiniz. Çılgın rüzgâr, sen de mi yalnızsın, sen de mi? Senin de mi sinen deniz, gözlerin göl oldu? Senin de mi? Yalnız rüzgâr, yalnız yürek…Yalnız bir ağaç ve bu ağacın dalında sonbaharın izini taşıyan sararmış tenha yaprak. Yalnız rüzgâr, kıyma o tenha yaprağa, bırak, sonbaharın nefesinde baharını yaşasın!...

SOĞUK YÜREKLER...

Soğuk yürekler, sonbaharda çıkan güneşin üşüten hararetine benzer. Hiçbir zaman sıcaklığı duyulmaz, harareti bilinmez; sadece var olduğu bilinir, görünür ve ışığı gelir. Ve o zaman gözlere de düşüncelere de sükunet dolu karanlık çöker. Soğuk bir yürekle yaşayabilir misiniz?

GECELER DERT BÖLÜŞÜR

Yağmurlu bir hava. Vakit gece yarısını çoktan geçmiş. Yoldan geçen otomobillerin sesi de duyulmaz olmuş. Yavaş yavaş sessizliğin farkına varıyorum.

Endişeli anlarda düşüncelerimin girdabında boğulurum. Birdenbire her şey bozulur, adileşir. Tekdüze oluverir. “Neden?”, “Niye?”soruları rahat bırakmaz. Yorar beni. Böyle anlarda: “Belki, belki de ben kendimim soruların cevabı.” diye ellerimi sıkışan kalbimin üstüne koyup gözlerimi yumar, dua ederim: “Allah’ım hakkımızda her işin hayırlısını ver, hiç kimsenin kalbini kırmama izin verme, sabır ihsan eyle!”

Ve nerede olduğumu, ne yaptığımı, ne düşündüğümü unuttum. İç çekerek durdum ama düşüncelerimin beni nereye götürdüğünü

anlayamadım. Bu garip durumda ne kadar donup kaldığımı hatırlayamadım. Birden yanaklarımdaki bir alev beni sessizlikten kopardı. Gözlerimden akıp göğsüme süzülen gözyaşlarının sıcaklığıyla rahatsız edici hayallerden ayrıldım; akşamın ağırlığı çöktü üzerime. Bana öyle geldi ki ruhum artık benimle değil, her şeyin sonu ve ben bu sonda kendi dünyamı duyamaz oldum. Çok ıssız hissettim kendimi ama çok…

Böylece sükunet hüküm sürmeye devam etti. Mutfakta, küçük masanın üzerinde duran kum saatine baka baka düşüncelere daldım:

- Bak, hayat böyle devam eder; seninle beraber yürüyen yılların, ayların ve itibarına güvendiğin dostların da…

Çok heyecanlıyım, kendi kendime konuşuyorum ve kendi sesimi duyup silkinerek uyanıyorum. Başımda hafif bir ağrı var ve kalbimin şiddetle çarptığını hissediyorum. Bu konuya bir daha dönmeyeceğimi içimden geçirerek saatin hareket eden akrebine dikkat kesiliyorum. Saat dört. Uykum arşa uzandı. Sanki gece olduğunu unuttum. İnsan inancını kaybettiğinde, bu kaybı kabullenmek ne kadar zormuş, İlahi!

Sabah, gece uykusuna dalmış. Bana öyle geliyordu ki gözümde ve gönlümde mesken tutmuş kederimle, perişanlığımla bir tek ben uyanığım.

Son gücümü toplayarak kendimi azarlamaya başladım:

-Bu kadar üzme kendini, yüreğini parçalama, yeter artık! Her şey yoluna girecek, anlayacaklar sonunda. Belki senin de hissedemediğin, göremediğin yanlışlar, attığın yanlış adımlar olmuştur. Biraz sakinleş! Her şey yoluna girecek. Biraz sabret!...

O an nefesimin daraldığını hissedip evin balkonuna çıktım. Her zamanki gibi yıldızları ışıl ışıl parlayan gökyüzünü seyretmeye başladım. Ama her zamanki gibi değildi sanki. Şu anda gözümden dökülen feryadımla, pişmanlığımla tamamen farklı… Bana onlarla konuşuyormuşum, dertleşiyormuşum gibi geldi. İçimde bir yerlerde beni paramparça eden ağrılı, acılı yüreğimin feryadını onlarla paylaşıyorum. Belki, belki de ben? Belki yanlışlık bende? Belki de hatalı olan benim? Sorularım bitip tükenmek bilmiyor. Kendimi, kendimde arıyorum.

Yorgun ve bitkin bir halde balkondaki küçük bir tabureye oturdum. Bakışlarım istemsizce karşı taraftaki binada ışığı yanan evlere dikildi. Yavaş yavaş saymaya başladım: bir, iki, üç… Yatmadıklarını düşündüm. Muhtemelen endişeli düşünceleri onları da bu gece vakti uykusuz bıraktı. Demek ki ben tek değilim, geceler insanlarla dert

bölüşür…Bir hayli zaman geçti, evlerden birinin ışığı söndü; biraz zaman daha geçti, ikinci evin ışığı söndü. Kalbim mutluydu, neredeyse her şey yoluna girmişti. Kafamda beni yiyip bitiren düşünceleri bir yana bırakıp özlemle üçüncü evin ışığının sönmesini bekledim. Ama üçüncü evin ışığı bir türlü sönmedi. Ah, o zavallılar da benim gibi düşüncelerinin girdabında çırpınıyorlar… O an içimden neler geçti… Çarpan kalbimin çırpınışı kulaklarımda yankılandı. Gözlerim yolu açtı. Yavaş yavaş, kendi kendime söylenmeye başladım ve sanki perişanlığımı, günahsızlığımı birine anlatmaya çalışıyordum:

- Ah, ben ne yaptım, neden? Niye? Niye dost bildiklerim, inandıklarım, yüreğimin bir parçasında sonsuza kadar yeri olanlarım; sonradan ne dost, ne tanıdık, ne düşman olarak kalır geriye? " Niye?" sorusunu o kadar yüksek sesle haykırdım ki, sanki uyuyormuş gibi kendi sesimden uyandım. Kararsızlıkla önce odaya ve ardından mutfağa girdiğimde gözüm radyoya ilişti. Belki bir içli şarkı dinlersem ruhum dinlenir, sakinleşir diye düşündüm. Öyle de yaptım. Ama bu hazin müzik de beni düşüncelerin mengenesinden koparamadı. Aksine, öfkeyle üstüme çullandılar. Kendimi kontrol edemedim. Müzik beni daha kırılgan hale getirdi.Bu sefer yüksek sesle ağlaya ağlaya: " Ah,

niye dost bildiklerim değersiz oldu? Niye Allah'ım? Niye dünya malını, dostun yüreğinden kıymetli buldular, niye dostu küçük gördüler? Niye?" Gözyaşlarım, yağmur gibi ellerime döküldü; o eller ki değersiz dostların soğuk ellerini sıkıp "dostum" demişti. O eller ki Tanrı dergahına açılarak dostuna dualar etmişti. O eller ki dostun gözyaşını silmişti. O eller ki dosta, kapalı kapıları açmıştı. O ellere…

Sadece benim duyabileceğim bir sesle yavaşça dedim ki: "Hata kendi içindedir, günah senin kalbinde, ruhunda; çünkü arkadaşım dediğin bir insanın en iyi yanlarını görüyorsun ve gördüğün bu manzarada hataları açıkça seçemiyorsun." Ama yine de, düşündüm ki, öyle olsun. Sonuçta, bu dünyanın tüm bilgelerinin dediği gibi, dünya bir imtahan dünyasıdır. Ve böylece herkesin kendi yolu, kendi misyonu vardır. Kim bilir?

Pencerenin önüne geçip uzaklara, çok uzaklara kilitlendi bakışlarım. Düşüncelerim acı tatlı hatıralara götürdü beni. Orada olanlar, neler neler, bir film şeridi gibi hayalimde.canlandı. O an, rahmetli anamın sözleri çınladı kulaklarımda: " Kızım, hatası olanı bağışlamayı başar ama tekrar darbe almamak için sana nezaketsizlik yapanı bir daha yakınında tutma."Anam yanımdaymış gibi geldi. Sanki o ızdırabımı görüp beni teselli etmeye

gelmişti. Sonuçta o, benim hayatımın ve varlığımın en büyük bilgesiydi. Düşüncelerimden ayrıldım. Sanki uykudaydım. Tanyeri yavaş yavaş ağardı. Gözüm karşı binadaki ışığı yanan evi aradı. O anda pencerede görünen ışık söndü. Böylece bütün karanlıklara son veren büyük nur göründü. Güneş, alemi nura boyadı. Yaşamaya değer…

NOKTALAR...

Noktalar çoğu zaman karar veremeyeceğin düşüncelerin çizgisidir. Bir, iki, üç... Ve düşüncelerine yazarsın, hatıralarına yazarsın bu noktaları. Noktalardan çizilmiş siyah beyaz bir tablo canlanır gözlerinin önünde. Yıllarca yığdığın bu kararsızlığı sözle ifade edemezsin. Belki ifade edecek sözü bulmak zordur senin için, belki bulamıyorsun, belki de biliyorsun da yazmak istemiyorsun. Ve bu noktalar sana piyanonun siyah beyaz tuşlarını hatırlatır. Dokunsan ninni dolu bir hazin nağmeye dönüşecek... İntizar dolu hazin bir nağme...

GÜLÜŞLERİMDE GİZLENDİM

İçimi yakan kederle bazen gözyaşlarımda, bazen gülüşlerimde gizlendim. Ama senden gizlenemedim. Nereye gitsem, nerede olsam gözlerini gördüm. Gölgeni hissettim. Biliyor musun, senin yokluğunu bana ilk hatırlatan gözyaşlarım oldu. Gözyaşlarım gözlerimden kalbime dolambaçlı çığlıklarla yol buldu. Alnımın kırışıklarında okunan ve okunmayan izler, gözlerimi dolduran gurur dolu iradem, kalbimi delen kırılgan özlem, nisan yağmurları gibi gözyaşlarına dönüştüler; buzlaştılar, taşlaştılar... Gözlerden akan yaş, kalbe dökülür derler ama çoğu zaman o gözyaşları, göz pınarından kalp evine gidene kadar kurur... Bunu unutma...

BİR BEN YOKTUM

O, bana yalancı gözleriyle severmiş gibi gösterdi kendini. Ve serap gibi görünüp sis gibi çekildi. Ama ben ona ve bizim sevdamızı duyanlara kendimi unutmuş gibi gösteremedim ve belki de buna, umutsuzluk ve heyecandan doğan duygularımın seli engel oldu. Gözlerim, gözlerinden kalbimin sesini ve sözlerini duyabiliyordu. Kırık umutlarla yüklü ince

bakışlarımla, uzaktan uzağa, onun gözlerinin karar kıldığı mekânı gizlice izledim.

O ben mekânda bir ben yoktum… Bir ben!!!

YARIDA KALDI

Karanlık oda, duvarların gölgesi; bir kalemim bir de yarası kabuk bağlamayan yüreğim. Bir an ne yazacağımı unuttum. Düşüncelerin girdabında dönüp duruyordu fikirlerim. Nereden başlayayım, duygularımı nasıl beyaz sayfalara teslim edeyim, nasıl? Sanki unutmuştum varlığımı. Nasıl nefes aldığımı da hissetmiyordum. Sadece kalbimin çok süratle attığını, çırpındığını hissediyordum. Ama içimde yanan yıkım hakkında yazmak istedim ve başka neler, neler… Gözlerim yazı masamın üstünde duran bir parça kağıda, aceleyle yazdığım yarım kalmış bir yazıma ilişti ve bakışlarım oraya dikildi. Ve düşüncelerim kısa sürede cümlelere dönüştü. Her şey yarım kalmıştı, yine yarım kaldı, bütün bir kalbim vardı… bir adım oldu. Bir menekşenin ömrüne benzettim ömrümü, boynu bükük menekşenin ömrüne ... Mutluluğa giden yollarda kayboldum demek ki… Yani bu yollarda gezgin olmak Tanrı'nın bir hediyesiydi. Belki bu hediye için geç kaldım ya da hiç nasibim olmadı…Bir sükunet

beni dünyadan alıp götürür. Karanlık oda, duvarların gölgesi, bir de yarası kabuk bağlamayan titrek yüreğim ve ben…

HATALARIMLA SEV

Hatalarımla sev beni. Senin gözlerinde sakladığın sıcaklığı, benim yüreğimde gizlediğim alevi paylaştıralım.sevdamızın ömrüne Bu sevda hayatımızın sonuna dek rehberimiz olun. Bu sıcaklık, bu alev ömrümüze bahar nefesi getirsin, ruhumuza yayılsın. Hatalarımla sev beni. Kavuşan yollarımız meleklerin gönlünden geçsin. Sevdamızı melekler korusun. Hatalarımla sev…Sev beni!

YORGUN DÜŞMÜŞ

Gözyaşlarım, yorgun düşmüş gecelerimin zifiri karanlığına benzeyen gözlerimden son kıyıya doğru, yanaklarıma, ince ince aktılar ve birbirlerini kovaladıdar. O zaman, o an asla geri dönmeyecek. Duygularını bu acı gerçeğe, olanlara, olacaklara inandır ve alıştır. Bekleme, gözlerinde akşamlayan, gözlerine yerleşen o ömürlük bekleyiş hissen gelmeyecek. Bekleme!

SENDEN BAŞKA

Sarıldım senli hayallere. Neler geçti inleyen yüreğimden, neler geçti olup bitenlere sırdaş olmuş düşüncelerimden bir bir…Gönlümde bir buluşma yeri canlandı. Bir buluşma yeri… O anda bahar sisine benzer bir perde çekildi gözlerimin önüne ve bu grilikte yavaş yavaş gölgen göründü gözlerime. Bu pus içinde, yaş dolu gözlerimdeki resim yavaş yavaş soldu ve renksiz bir hale geldi. Gözlerimin solgun, donuk bakışları, senin gittiğin yollara süründü... O yolları geçtik biz, bir daha geçemeyiz…

Ah.! O zamanı, o anı geri getiremeyiz. Bunu sen de biliyorsun! Geri gelmez o yıllar, dönmez o aylar…Adınca, boyunca bir hasret oldun içimde. Sevdasız, kimsesiz oldum; garip oldum, garipliğe kavuştum. Gözlerime yerleştin ömür boyu ama ben sensizim. Ne diyebilirim, beni senin gözlerinden kim çıkardı? Belki de ayrılık yağan gözlerinde bana dair bir sevda, benimle yüklü bir hasret olamadım. Ne diyeyim ki? Seni özlemekten, kendi özlemimden şikayetçiyim. Ancak yüreğimin duyacağı boğuk bir sesle, sadece benim işitebileceğim, beni yakacak bir kelimeyi, ben bendeki sana söylüyorum: “ Ay değersizim, senden başka kimim vardı, kimim var?”

BU AŞKA ASLA BAŞLAMAMALIYDIK!

Bu aşka asla başlamamalıydık. Gözümden gönlüme bir hasret elendi. Gör, nasıl bir hasret! Nasıl bir hasret! Doldu yüreğim, alıştı yüreğim, gör ne kaldı geriye duygularımdan, gör neyim kaldı…Ulaşmadı sana sesim, neredeyim, neyim? Bana öyle geldi ki sensizlikte yalnız kalınca üstüme kar, yağmur yağar, buz düşer. Üşüdüm, sensizliğin ateşinde, çok üşüdüm. Bir ömür boyu yetecek kadar bekleyiş düştü hisseme. Endişe dolu bakışlarımı çekemedim senin gittiğin yollardan. Heyhat, yüreğimin azarlamasından utandı da gizli gizli, ince ince o yollara kadar süründü bakışlarım! Gönlüm ah sazını, bense ömrüm boyunca seni gözlemiştim. Tek seni! Gözlerinde ateş vardı. Biliyor musun? Seninle ilgili düşlerim de küsüp benden kaçtı. Onlar da senin gibi beni kendilerine alıştırmak, öğretmek istemediler. Bu aşka asla başlamamalıydık! Gönlünü, duygularını coşturan tufanı gözlerinde göremedim, göremedim. Belki de ben göremedim. Belki ben bu aşk için çok geç kaldım, belki de senin acelen vardı! Belki de…Bilmiyorum.

BU GECE AYRILIKTAN BAHSETMEYECEĞİM

Yalnız kaldığım gecelerde, kederimin hüküm sürdüğü gecelerde bahsetmeyeceğim ayrılıktan… Üzüntülerimden etkilenmeyeceğim. Acı çeken yürekten kaçışın mümkün olmadığı gecelerde ayrılıktan bahsetmeyeceğim... Ayrılığa giden yollarda taraf tutmayacağım. Kaderimden hayat yoluma yağmurların yağdığı bu gecede, içimde saklandığım bu gecemde, hicranıma, hayalden hayale koşan duygulardan bahsetmeyeceğim ... Ne kadar ah çeksem de kalbim acılarının, dertlerinin sırrını vermeyecek, boşalmayacak…Gönlüm ne bu aşktan ne de bu anlaşmadan geçemeyecek. Belkilerle dolu şüpheler asılacak sinemden bu gece. Düşüncelerimin kederinde kalbim hicranla donecek, bağıracak, onu azarlayacak, bağışlayacak, coşacak, susacak bu gece… Yavaşça titreyen yeşil otlar gibi titreyecek yüreğim, titreyecek bu gece…Sırrını bilemedim bu gecenin… Sakinliği kucaklayan bu gecede ayrılıktan hiç bahsetmeyeceğim.

EMİNDİM

Güvenim beni yılların ve ayların yol ayrımında, hatıralarımın kucağında kararsız bıraksa da yalnızlığın görünmeyen tarafını gösterir ve onun resminin ahenkli renklerle beyaz ketene benzer ömür yollarına nasıl çizildiğini hissettirirdi. Yalnızlığın bir nefes, bir can kadar yakın olduğunu bilirdim. Bilirdim! Emindim ki beni evimde yalnız, yarım kalan yazılarım, beyaz sayfalar ve hırıltıma ihtiyacı olan dört duvar bekliyordu. Bilirdim, hayallere sarılan yalnızlığım da beni hasretle, sabırsızlıkla, gözleri yollarda kala kala bekliyordu. Bilirdim yılların, ayların yükünü taşıyan hatıralar, bana kucak açacağı saatleri, dakikaları bekliyor; yorulup tükenene kadar bekliyordu. Emindim, beni yalnız bırakmayacak, sabır dolu kendim bekliyordu evimde, kendim bekliyor…

BOZULMADI

Kaderimden ömür bahçeme yağmur yağdığı zaman, kendi içime gizlendiğim an, yaktı yüreğimi hasret dolu kaygılar. Bu kaygılar gözyaşına dönüşüp yanaklarıma hasret sözünü yazdı ve bu yazı hiç bozulmadı.

GEÇEN ÖMRÜN ELİNDEN TUTTUM

Deniz kenarı, sahil bağı, sessizlik... Uzun zamandır izlediğim denizde bir şey dikkatimi çekti. Sanki dalgalar birbirini kovalıyormuş gibi büyüledi beni. Gözlerimi bu manzaradan, gönül okşayan bu esrarengiz tablodan alamadım. Çok benzerlik gördüm hayatımın çalkantılı yılları, ayları, günleri ile sahile vurup inci taneleri gibi dağılan dalgalar arasında. Baktım geçen ömrümün hayal kovuğuna, hatıralarına, neleri düşüncelerime aktardım, neleri buldum, neleri sildim… Dertleştim içimdeki arzularla, özlemle, olanlarla, olup geçmişle, hayallerimle…Geçen yılları aradım. Bir an gülümsedim çocukluk yıllarıma, biraz da kederlendim: “Yazık, geçmişte kaldı o günler!”diye. Yüce dağların zirvesinden rüzgarlar ne aldıysa, benimde ömrümden otuz yılı götürdü. Yel, kayadan ne alır misâli. Demek ki ömrün renkli fasıllarında yaşamak kaderime yazılmış. Bu yazıyı okumak ne kadar hoştur ama bir o kadar da sancılı. Sonuçta, bu yazı ile bu hayat yolunu birlikte geçtik. İnişi yokuşu, çalkantılarıyla dostçasına! “Küsmedim bu yazının, bu ömrümün bol derdinden, ağlayıp inlemedim; sabah şafaklarının rengine boyadım daima gönlümü…”Umuda tutundum, neşeyle dopdoluyum.

Hoş geldin, dedim Tanrı'nın ömrüme emanet verdiği ve sığınağım olan yıllarıma. Deniz kenarı, sahil, sessizlik… Geçmiş hayatın elini tutup düşünüyorum, hayatımın tablosuna bir yaş böyle çizildi. Bir yaş da…

SEN GELİRSİN AKLIMA

En çok gökyüzünün gözlerinin dolu ve ağlamaya hazır olduğu zamanlarda seni hatırlarım. Süzülen damlalar yavaşça yere düşerken, anılar birbiri ardına hafızamda dizilirken sen gelirsin aklıma, aklıma sen gelirsin.… Bu yağmurlu havada kalbim göğsüme sığmaz, hayallerde uçar; ruhum ezilir ve içimdeki dilleri lâl sorular ne biter, ne tükenir… Kendi kendime cevapsız soruların içinde dolanır, sonra yorulurum. Yağmurlu günlerin birinde: "Bu benim, senin için geldim, seni kimseye vermeyeceğim."demiştin. O yağmurlu günde kirpiklerimiz, gözlerimizden akan bir damla gözyaşı ile yıkandı ve bu kavuşma yaşıyla aşkımız temizlendi, yüceldi… Ve yıllar geçti, böyle yağmurlu günlerin birinde de: " Ne olur sus, kızma bana, kalbimi duyamıyorum; belki de bu sevgi ömrümüz için çok geç kaldı." demiştin. Gökyüzü kapalı ve hazin hazin yağmur yağıyor. Bulutlar, gökte kederine ağlıyor; yerde ben, kaderime… Ben de yağmura benziyorum, yağmur yağdığında.

Umutsuzluk, üzüntü verir bana, hatırayla dolu her damla. Yanaklarıma çarpan her gözyaşı damlası, anılarımda keşfettiğim bir izle karışır ve kalbime doğru yol alır. Ve gören herkes, yanaklarımdan süzülen yağmur selini, yağmur damlaları sanır… Bırak öyle bilsinler! Bu gözyaşları, o yağmurlu günlerde akan bir damla gözyaşından çok farklıdır. Biri kavuşma dolu gözyaşıdır, diğeri ayrılığı üşüten! Yağmurlar bana kederi sevdirirken ben, sen yüklü hasreti sevdim, seni sevdim, arzuladım her zaman. Sen, beni terketmemiştin ki…

BU GECE ANAM MİSAFİR GELMİŞTİ!

Bu gece rüyama anam misafir gelmişti. Tıpkı yıllar önce gerçekte olduğu gibi gelmişti bana, yanıma gelmişti. Gelmişti rüyama anam, sabahın alacakaranlığında. Sanki hiç rüya değildi, hayattaydı, gerçekti… Üstünde her zaman sevdiği firuze renkli elbisesi, başında kar gibi ipek saçlarını örttüğü sürme renkli başörtüsü. Her zamanki gibi saçlarını arkaya tarayıp görünmez kılmış. Yüzü bahar güneşi gibi nurluydu; gözlerinden sevgi akıyordu. Ama susuyor, konuşmuyordu; sevgili dizlerine koyduğum saçlarımı sakin sakin okşuyor, gözleri konuşuyordu; sadece gözleri… Konuşmak

istiyordum anamla olanlardan, olacaklardan, kaderimin fasıllara bölünmesinden, kırık hayallerden, başarıdan, neşeden, paylaştığım ve barıştığım her şeyden, her şeyden. Susan dudaklarına bakarken unuttum kendimi, sonsuz hayale daldım. Gönlüm bir yaprak gibi uçtu. Rüyadan uyanmak korkusu heyecana saldı beni. Ömrümün sonuna kadar bu rüyada kalmak istiyordum. Uyanmak istemiyordum! Ben anama bir şey söylemek istiyordum, içimden çığlıklar atıp haykırıyor ama sesimi ona duyuramıyordum, duyuramıyordum. Sesim anama ulaşmıyordu. Nihayet, anamın sevgiyle gülümseyen dudaklarına bakıp çok alçak sesle, yavaşça söyledim: “Ana seni çok özledim, hem de çok özledim!” Bana öyle geldi ki anam da hemen o anda bana: “Yavrum, seni çok özledim!”dedi. Yastığıma akan ve bahar seline dönen gözyaşları, beni bu tatlı rüyadan uyandırdı ... Tutamadım aziz misafirimi!

EĞER SEN OLMASAYDIN

Neylerdim eğer sen olmasaydın?! Bir içli nağme gibi hayatıma geldin, ömrüme geldin, ne güzel ki geldin... ne güzel ki sen geldin! Kalbe sığmayan deli hasretin hükmettiği, aklımın başımdan gittiği anlarda , ne güzel ki sen vardın, ne güzel ki geldin. Kalbimden geçenleri gözlerime bakıp büyük bir

coşkuyla okuyordun: “Keşke çiçek olsaydın, rüzğar olup yapraklarına üflerdim, okşardım seni. Keşke, yapraklarının hışırtısıyla sana içli ninniler söyleyen bir çınar olsaydım. Gerçeğimsin, yalanımsın, sevinç dolu kaderimsin, ümitlerime doğan güneşimsin, hayattan beklediğim saadetimsin, sen her şeyimsin, inan! Gözlerimde kal ve orada gizlen; sana sevdalı olan gözlerimi senden başka duyan olmasın! Sensiz ne kadar garip olduğumu, kimsesiz olduğumu biliyor musun? Neylerdim, eğer sen olmasaydın? Neylerdim sen olmasaydın?

BÖYLEYMİŞ GÜLÜM

Kaderin kısmeti böyleymiş gülüm. Gençliğimin sonbahar sayfası, her zaman bir demet çiçeğin yaprakları gibi anılara dağılmaya hazırmış gülüm! Kalbimdeki ocakta ateş yansa da hayatım kış mevsimi, dondurucu soğuk, ayazmış gülüm! Gönlümü coşturan geçmişten gelen anılarım, düşüncelerim, kırılgan duygularım, daha nelerim, nelerim var… Bu yetmezmiş gülüm! Gözlerimden akan bir damla, arkasından bin damlayı çağırdı gülüm! Bu, kara sevda alnımıza yazılmış gülüm! Kaderim, kısmetim böyleymiş… Böyleymiş gülüm!

TİTREDİ

Kirpiklerimdeki nem, gözlerimin karasına ağır geldi. Yanaklarımı, yağmur damlalarını hatırlatan soğuk gözyaşları üşüttü; buza çevirdi alev alev yanan yüzümü. Kırılgan gönlümün duvarlarında yeni çatlaklar açtı. Gönlümün kırılgan gönlü üşüdü… Kendi yaralarımı kendim sardım bu sabah. Uyuyan hatıraların uyanık hafızası kükredi, deniz gibi çağladı, fırtına koparıp coştu bu sabah… Titredi nemli kirpiklerim, vakitsiz gelen ayrılıklarla. Titredi…

BİR ANA İSTEMİŞTİN…

("Ümid" çocuk yuvasındaki küçük Zehra'ya!)

Bir kızım olmasını istemiştim, senin gibi melek yüzlü. Bir çiçeğim olsun istemiştim, senin kokunda. Çocukları, kalbi kırık, gönlü perişan görmek istememiştim. Çok istemiştim sana benzer, senin gibi bir kızım olmasını. Ama nazlı, kaygısız olmasını istemiştim. Sevecektim onu, çok sevecektim. Sabah akşam saçlarını tarayacaktım. Okşayacaktım saçlarını, kokusunu ciğerlerime çekecektim. Bağrıma basacaktım ısınmak için, onu çok sevecektim. Gülüşünün ateşinde ısınacak, küçük beyaz ellerinin

dokunuşuyla yüreğim sımsıcak olacaktı. Kara, üzüm tanesine benzeyen gözlerinde kendimi, uzaklarda, çok uzaklarda, hatıralar bahçesinde kalan çocukluğumu seyredecektim. Sevecektim onu, çok sevecektim. Gözleri nemli, başka gözlerden, başka ellerden, başka kalplerden sevgiyi uman küçük meleğim, sen de benim gibi bir ana istemiştin, bir ana!

AYNI MEKÂN, AYNI YER

Bu aynı yer, bu aynı mekân. Bu dertleştiğimiz, başbaşa kaldığımız aynı ağacın gölgesi. Değişen zaman ve mevsimler. O zamanlar ilkbahardı ve şimdi sonbahar…Unuttum, bir de senin nefesin vardı o zaman. Bu aynı yer… Bu aynı mekan. Düşüncelerimde yıkım ve endişe… Biliyor musun, bir ömür boyu gözlerimin içindesin ve nereye baksam seni görebiliyorum. Yalnız seni! Sesin kulaklarımda, ellerinin sıcaklığı yüreğimde. Baharın her gelişi, seni bana daha çok hatırlatır. Seni hatırlarım. İçimde sensizliğimle gizli gizli üşürüm, rahatsız edici duygularla yanarım. Bu aynı yer…Aynı mekan! Sinem alev alev çöllere döndü, gözlerim deniz… Ulaşmayan çığlığım, haykırışım oldun. Sonuçta kaderde payıma neden hep kırılgan hasret ve üzücü hatıralar düştü? Niye?

Düşüncelerimin girdabında sana hiçbir zaman ulaşmayacak mektuplar yazarken saçlarımda bir dokunuş hissederim, saçlarımı okşayanın senin soğuk ellerin olduğunu düşünürüm. Ve hemen, o anda beni uzaklara götüren düşüncelerden ayrılırım. Etrafıma bakarım, kimse yok; yine yalnızlığımla sarmaş dolaş olurum. Uzaklaşmış hatıralarla kırılırım. Saçlarıma düşen gümüş renkli teller görürüm. Bağları zayıfladığı halde. daldan ayrılmak istemeyen sararmış yaprakların dökülmesi gibi saçlarımın okşaması da beni uzaklara, çok uzaklara, bu yere, ruhumun sabırla yalnız kaldığı bu mekâna götürür. Sensiz geçen yıllarım yaprak yaprak ömrümden düşer ve o anlar olmadan zaman ne de çabuk geçer! Ah! Yıllar ne çabuk geçer! Onu en de bilemeyeceksin ve bundan haberi olmayacak hiçkimsenin. Bu aynı yer, bu aynı mekân. Farklı olan zaman, mevsimler ve bir de senin sonbahar nefesin!

BİR KADINI OLMALI HER ERKEĞİN

Hayatında bir kadını olmalı her erkeğin. Bazen saçlarını okşayacağı, bazen dizine yatacağı, bazen de elinden kahve içeceği. Gözlerini gözlerinden ayırmayacağı, el ele gezeceği, bakışlarında huzur

bulacağı, başbaşa verip hayal âlemine uzanacağı bir kadını, arkadaşı olmalı.Yağmurlu günlerde birlikte ıslanacağı, kederini, acısını, hoş günlerini paylaşacağı, yerine göre küsüp gönül koyacağı bir kadını, dostu olmalı. Bir kadını olmalı her erkeğin. Keşfedeceği zirve, sığınacağı liman... Velhasıl bir kadını olmalı her erkeğin. Anlayabileceği ve anlatabileceği. Her kadının da omuzlarında acısını unutacağı, zor anlarını hafifletecek, dünya kadar sevgi, sadakat ve güven verecek, her gün güzel hatıralara imza atacak, anlayabileceği ve anlatabileceği bir adam gibi adamı, dostu, arkadaşı olmalı. Velhasıl her insanın ihtiyacı vardır aslında sevgisini paylaşacak birine, hayat arkadaşına... Ve her insanın bir dostu, bir vefalısı, sabredeni olmalı bence…

KÖR YAĞMURLAR

Yüreğime kör yağmurlar yağsa da gözlerimden kirpiklerime uzanan yolda iz bırakamadılar. Kararsızlığı kör yağmurlara benzetirim…Kör yağmurların ömrü kısa olur. Yüklü bulutlardan koparak yere can atsalar da toprağa hiç değmeyen zerreciklere dönüşüp parçalanır, buharlaşırlar. Yağmur olup toprağın üzerinde kendi yollarını açamazlar. Yere ulaşma arzusu, kör yağmurlar için

her zaman bir özlemin adı olmuştur. Kararsızlık da böyledir, düşüncelerin girdabında sorularla yüz yüze gelirsin ve fikirlerin tam ortasında kalırsın. Kör yağmurlar, sizin yağmanızı hiç istemedim; çünkü siz yağmur değilsiniz… Değilsiniz…

BİLİR MİSİN?

Seni seviyorum, duyuyor musun, çok ama çok seviyorum. Bunu sana söylemekten hiç de çekinmiyorum; seni seviyorum, hem de çok… İyi ki dünyaya gelmişsin, benim için gelmişsin! Sevdalı gönlüm tek seni duydu, tek seni seçti. Bir bilsen bu gönülden neler geçti…Ömür tablosuna bin türlü nakış vuranım, seher şafaklarından dökülen nurum, ışığım, baharda çiçeklerin yapraklarına inen çiğ tanem. Seni seviyorum! Çocuklaşırım, kırılganlaşırım, dünyanın en bahtiyar sevdalısı olurum adını andığım an. Seni seviyorum, biliyor musun? Sana söylemek istediklerimi bir kağıt parçasına yazıp masanın üstüne koymak geçti içimden. Çiçeklerden daha zarif olan duygularımı satırlara, satırları sayfalara utangaç hislerle teslim etmek istedim. İstedim ki onları senin gözünün bebeğindeki hatıralara taşıyayım. Yüreğim hasretimin kilitli kapısıdır, son menzili, son sözüdür; son erkidir, son inadıdır. Yeter ki yüreğini dinle, o kapıya doğru

adım at… O zaman seni seven bir yüreğin çırpınışını duyacaksın, hasretini hissedeceksin. O zaman…

ANAMA BENZEYEN BİR ANA GÖRDÜM

Bir ana gördüm bugün. Bakışları beni uzaklara, çok uzaklara taşıdı… Bu bakışlar, beni hayal dünyamın sonuna götürdü … Bu bakışlar, şefkat ve merhem dolu bir okyanus gibiydi. Nurlu yüzünde bir doğuş, bir yakınlık hissettim. Şaşkınlık içinde kaldım. Sanki ben, onu yıllardır tanıyordum. Gözlerimin hafızasına nüfuz etti bu bakışlar. Baktım. Doyarcasına, açgözlülükle baktım, hatta kapatmak istemedim kirpiklerimi. Heyecan sardı beni… Anama benzeyen bir ana gördüm, çok yakınımdaydı, bir adım ötemde…Anama benzeyen bir ana gördüm…Kahır boğazımda düğümlendi, yağmur yüklü bulut gibi bir şirin söze meftun olup ağlamaya hazırdı gözlerim.Bir ana gördüm… Gözleri anamın gözlerini, nurlu çehresi anamın çehresini hatırlattı. Hafifçe gülümseyince gözleri aydınlandı, tıpkı anamın gözleri gibi.Çiçek kokulu saçlarının akında karasında yaşanan hayatın çilesi okunuyor. Ela gözlerinin derinliklerine sevinçle karışık bir hüzün oturmuş. Utangaç bakışları nurlu

yüzüne daha büyük bir güzellik veriyor, tıpkı benim anam gibi. Temkinli konuşuyor, sabırlı davranıyor… Yılların onu ne kadar yıpratıp yorduğunu alnındaki çizgilerde görmek mümkün; ama gülümseyen yüzüne hiç gölge düşürmüyor, tıpkı anamın yüzü gibi… Bir ana gördüm bu gün… Sanki rüyadaydım, sanki garip bir adada mucizeler âlemine düşmüştüm. İstedim ki anama benzeyen ananın ellerini tutayım, gözlerini öpeyim. Çok istedim bunu, çooook… Yanına sokulmak, onu bağrıma basmak, doyasıya kucaklamak istedim… Ne çare, cesaret edemedim. Kim bilir, belki de anama benzeyen o ana da bana benzeyen bir evlâdını yitirmiştir…

SENDEN ÖĞRENDİM

Biliyor musun, sana bir şey söyleme isteği var içimde, bir şey… Yıllardır kalbimin bir köşesine sığınan, yıllarca hafızamda biriken duygulardan söz açmak istiyorum, sadece söz açmak. Bana öğrettiklerini, senden öğrendiklerimi harf harf hatıralarıma yazdığımdan, damla damla biriktirdiğimden, daha nelerden, nelerden… Nefesim tükenene kadar sevmeyi, bir deli sevdanın ateşinde yandıkça yan-

mayı senden öğrendim. Sevecen kalbimin hüzünlü fısıltısını, hayallerimin sessiz ve çorak varoluşunu yine senden öğrendim. Senden öğrendim, kırılgan duygularımın tuhaf, hassas duygulara dönüşmesini ve ruhuma misafir olmasını. Senden öğrendim, acıları geride bırakıp içten gülmeyi, yürekten sevmeyi, sevgi dolu zerrecikler olup bir ömre serpilmeyi… Kendimi sevmeyi ve bir de sevda yüklü sabrı senden öğrendim, yalnız senden!

YARALANDIM GİZLİCE

Sözlerinden dertlendim gizlice. Kalbim soğuk bakışlarından yaralandı gizlice. İçim sızladı, yüreğim yandı, yandı…Sabah sisinin güneşin ilk ışıklarıyla dağılması ve yavaş yavaş çekilmesi gibi sen de yavaş yavaş hayatımdan uzaklaşmaya karar verdin. Fikirlerim yumak gibi dolaştı. Geçtiğimiz, gezdiğimiz yerlerde kokunu duydum. Boynu bükük, bağrı yanık menekşeye döndüm o yerlerde… Yüreğim pişman pişman, gizlice kederlendi sensiz . Yaralandım gizlice! Gönlümün gizli çırpınışına kalbim haykırdı, gözlerim seni aradı, yüreğim seni istedi gizli gizli… Sana küstüm, seni bağışladım senden gizli… Sakin hıçkırıklarım yaralı göğsümü

alevlendirse de bana gelmeyeceğini, geri dönmeyeceğini bile bile bekledim seni, senden gizli gizli! Anladım ki hayat sayfama yazılmış müebbet kederimsin; istesem de istemesem de silinmeyeceksin, silinemezsin!

SENİ SANA

Kendim bile hissetmeden, bilmeden ne zaman bağladım gönlümü saçlarının teline, seni çok yakınımda hissettim hem de çok yakınımda? Boynuna sarılıp içimden süzülen ateşle seni ısıtmak istedim. Kalp atışlarımın gümbürtüsünü sadece ben duydum. Sadece ben! Ümitlerimle beraber gözyaşlarımda boğuldum. Seni, sana şikayet etmek istedim. Seninle, senin hakkında konuşmak istedim. Seni, sana! Bir adım atmak istedim sana giden yolların başına, bir adım…Bu yolun sonunu düşünüp taşınmadan. Yolun sonu bilinmese de dönüşü olmasa da bir adım atmak istedim. Hatıraya dönüşmek istedim hayallerinde. Ninni söyledim kederime. Kederimi yalnızca kendim duydum… Sadece kendim! Seni sana şikayet etmek istedim. Seninle senden konuşmak…

ÇÜNKÜ BAHARIMSIN!

Kışın son günlerini, baharı getirdiği için çok severim. Kışın rüzğarını, soğuğunu, karını çok severim. Uğuldayan rüzğarlarıyla, yüklü kara bulutlarıyla, ağlayan yağmurlarıyla… Çünkü bu yağmurların, soğukların arkasından bahar gelir, gülüyle, çiçeğiyle… Baharı bekliyorum sabırsızlıkla… Çünkü sen benim baharımsın! Baharı, senin ipek saçlarının hoş kokusuna benzetirim. Güneşim sandığım, o ceylan gözlerine benzetirim baharı. Seni "Baharım"bilirim. İçimde küçük bir dünya var. Onun sahibi, sensin. Seni isterim. Seni düşündükçe içimde duygular kanatlanır. Kah dolanmak, kah uçmak ister senin yanına, olduğun yere, nefes aldığın mekâna. Sense…Mevsimler gibi değişirsin, söyleyecek sözün olmaz. Sustukça taşa dönersin. Bir yol ayrımındaki kayıp bir kişi gibi! Bu perişan halimi görmez ve hissetmezsiniz. Belki de görmek istemiyorsun. Belki sevmekten korkuyorsun. Belki de gönlümü almak için adım atmaya cesaretin yok. Belki pişmansın, belki çekiniyorsun bana alışmaktan. Belki, belki de… Bense sinemdeki kalp gibi yalnızım; için için ağlıyorum; beni dillere düşüren bu sevginin yükünü, bu yükün omuzlarıma ağır geldiğini her an, her saat hissediyorum. Hissediyorum! Ama yine de seni, baharı beklediğim gibi bekliyorum.

ELİNİN OKŞAMASINA MUHTACIM ANA!

Ağlıyorum, için için yanıyorum. Gözümün pişmanlık dolu ıstıraplı damlaları, köze dönmüş yüreğimi yakıyor. Bahtıma bahtsızlık verenim, beni yaman inletti. Yaman inledim ana, garip kaldım, yaman inledim! Dertlerimin ağır yükünü omuzlarımda kendim taşıyorum, sadece kendim. Sensizim ana, yalnızım! Sonunda arzularımın, ümitlerimin sonu olduğunu bana anlattı, beni seven uğursuzum! Beklemediklerim karşıma çıktı, susuyorum. Destek ol bana, gözümün nuru, ışığı ana! Perişan saçlarım, ellerinin okşamasına muhtaçtır anam! Saçlarımı sıvazlar mısın?

Ağlayan, ağlamaya doymayan, yıpranmışlığını herkesten, benden, senden gizleyen ıstıraplı gözlerim, senin ilaç gibi bakışlarının ışığına muhtaçtır anam! Gözlerime bakar mısın?

Hayata küstüğümde, hislerimde yanıldığımda senin inceliğine muhtacım anam, tek senin inceliğine! Beni teselli eder misin?

Yalnızlığımdan kahırlandığımda, kırıldığımda, bir köşeye çekilip doyasıya ağlamak istediğimde, düşüncelerimden yorgun düştüğümde sıcacık kucağına sokulmaya, göğsüne yaslanmaya muhtacım

ana! Beni bağrına basar mısın?

İki sevgi dolu yürek gördüğümde, bir bebeğin çığlıklarını işittiğimde, anıların gölgesinde kaldığımda halime yananım, olmazsa olmazım! Gözyaşlarına, bana söylediğin hazin ninnilere muhtacım anam! Bana nini söyler misin?

BENİM SEVGİ DÜNYAM

Kalbimin dolu olduğu gecelerde, düşüncelerin girdabında kaybolurum. Sevgi dolu gönlüme, binlerce duygu ile kavrulan yüreğime yas tutarım. Kendime öğüt veririm, kendime küserim, bazen sevinirim, bazen kederin kollarına atılırım, bazen de... Bazen de dünyanın en mutlu insanı , en mutlu seveni olurum, sevileni olurum. Tek başıma yapamam… Düşüncelerim karanlık bir ormanda yolunu kaybetmiş bir gezgin gibi başını alıp gider. Ben neden böyleyim? Niye? Beyhude mi yanıyorum, boş yere mi inanıyorum bu sevgiye? Sınırsız hayallere dalarım. Gözlerimin önüne güzel yüzün ve bakışlarını çaldığımda derinliklerinde kendimi gördüğüm gözlerin gelir. Gülüşlerini hatırlarım. Hatırladığım an ben de hafifçe gülümserim, güvercin ellerini özlerim… Ellerini avucumun içinde hisseder, sıcaklığını duyarım. Hüzünlü bir nehrin şarkısına benzeyen sesini özlerim. Ayrıldığımız

zamanlarda, yokluğunu özlerim. Sensiz o anlara, dakikalara katlanamam. Sık sık küsmelerin gelir aklıma. Yorulmadım küsmelerinden. Küstükten sonraki nazını çok seviyorum… Barışmaların da bir alemdir azizim, o huyunu da çok seviyorum… Duygusallığına da hayranım…

Kükreyen denizin dalgalarını hiç göz kırpmadan saatlerce seyrediyorsun. Düşüncelerinle alıp başını gidiyorsun. Bak, bu halini çok seviyorum! Seviyorum seni mihribanım, ay yüzlüm. Seviyorum! Kalbimin bir köşesindeki bu sevgiyi herkesten koruyor ve saklıyorum…Kalp evimin tek konuğu, başımın tacı, gönlümün sultanı, hevesim, vefalım, çılgınlığım, ürkek bakışlım, ilham kaynağım, sevgi dünyamın ezeli, seviyorum seni! Bana gizli gizli bakan gözlerinde dünyamı görüyorum. Duygularımdan düşüncelerime giden yollar içimden geçip gidiyor. Unutuyorum. Unutturuyorsun geçmişte beni üzen, üst üste yığılmış masal hakikatlerini…Yanmıştım, kül olmuştum. Yüreğim, bir daha sevmeyeceğine söz vermişti. Yalan sevgilerden yüreğim de ben de yorulmuştuk. Çok yorulmuştuk… Demek ki külümün altında közüm kalmış; bir kederli aya tutulmuş gözüm, bir titreyişe tutuşmuş közüm! Sevgilim, yüreğimden geçeni gözümden oku! Gönlümün muradısın, kavuşma dedin, esen rüzğarımsın, coşan denizimsin, yağmu-

rumsun, her mevsimde açan çiçeğimsin, vefalı dostumsun, güneşin nuru ile bin bir renge bürünen seher şafağımsın, sevgilimsin, ay yüzlümsün benim! Sen benim sevgi dünyamsın! Hoş geldin hayatıma! Hoş geldin!

GÖZLERİM GİTTİ!

Gözlerim gitti... Daldı gözlerim... Çok çok uzaklara. Çok çok uzaklara dikildi bakışlarım. Oraya, onun olduğu yere kadar... Oraya kaçmak, nefesim kesilene kadar koşmak istedim ... Gözlerim gitti... Gitti gözlerim... Özlemden kalbime. Gitti gözlerim... Zirveleri günden güne eriyen, eteklerinde çiçekleri solan, sürgünde bir hayat yaşayan, yeniden bir araya gelme özlemiyle titreyen dağlara, özlem senfonisiyle yaprakları uçuşan ormanların kırgın ağaçlarına. Gözlerim, kendi kederine hazin bir iç çekişle ninni söyleyerek akan pınarlara, hüzünlü gözler gibi her zaman ağlamaya hazır bulutlara, bağrı yaralı topraklara gitti... Karabağıma! Gönülsüz gönülsüz esen, kendine tutunacak mekan bulamayan rüzğarlara. Kederin bitip sevincin başlayacağı günlere gitti gözlerim... Bu yol çok uzakta değil!

GÖZYAŞLARI

İnsanlarda gözyaşları aynı olsa da farklı kalplerdeki farklı duyguların, heyecanların sonucudur. Bu gözyaşları, kalbe yol bulup akarken duyguların süzgeçinden geçer ve sakin sarsıntıları, zorlukları geride bırakarak peşi sıra gelen zevke yerini bırakır. Gözyaşları akarken seni geçmişe götürür, acı tatlı hatıralarında bir yolculuğa çıkarır. Acının, sevincin yılların sayfalarında nasıl iz bıraktığını bir kenardan, çok uzaklardan seyredersin. Damlalar dökülür bir, iki, üç... Ve açık bir pınarın suyu gibi damlalar da durmaz ...

Sakinleşirsin o an... Dertlerinin sonuna giden yolda, senin arkadaşın olur o gözyaşları. Çevrende kimse kalmadığında yanındadır, yalnız bırakmaz seni. Kalbin ve aklın karşı karşıya gelip kavga ettiğinde seni yine yalnız bırakmaz, sadakat gösterir. Bazen sevinç yüklü gözyaşları, bazen de ümitsizlik, hasret, ızdırap, değersizlik, kayıp, özensizlik, yalana isyan yüklü gözyaşları yanaklarının misafiri olur. Lakin, billurdan bir yürek pınarının çağlamasının sebebi hep aynıdır... Aynı...Kalbin isyanı!

HATIRALAR

Hatıralardaki geçmişin gerçekleri insanı ürkütüyor ve tekdüze düşüncelere yol açıyorsa, o artık bir hatıra değil, ıstıraptır! Hatıralar, ömrünüzün yaşanmış günleridir. O günlere çok uzaklardan baksanız da hatıralarınızdaki geçmişin çeşitli renklerle boyanmış peyzajını görebilirsiniz... Yıllar geçtikçe hatıralar, ömrünüze deste deste yüklenmiş, yazılmamış, okunmamış bir hayat hikayesine dönüşürler. Ve bu hayatın yaşanmışlıklarını hatırlamaya her zaman manevi bir ihtiyaç vardır. O an geldiğinde, kendinizi bir anı girdabında kaybedersiniz. Bir an için gerçek hayattan uzaklaşırsınız, o yılları hatırlarsınız; düşünerek kendinizi arındırırsınız; uzak geçmişin anılarındaki gerçeği bilirsiniz ama pişmanlık duymadan esef edersiniz ...

BU GÜN BİR YAZI YAZMAK İSTEDİM...

Bu gün bir yazı yazmak istedim! Düşüncelerin girdabında bir küçük hatıra parçasını inceledim... Kalp evine yavaş yavaş, ürkek ürkek baktım. Adım attım, düşüncelerime uzanan yollara… Düşüncelerimi, solmuş bir çiçeğin yapraklarına benzeyen bir kitap okuyormuş gibi sayfa sayfa çevirdim.

Tekdüzelikten uzaklaşmak istedim… Gözlerimde, kalbime çıkan yolların hikâyesine karıştım. Kirpiklerimin gölgesi yanaklarıma, ellerimin gölgesi sisli yollara düştü. O an sonu olmayan, bilinmeyen bir hikâyeyi hatırladım… Bir hikâyeyi… Bu gün bir yazı yazmak istedim…

SENİ SEVMEK…

Seni sevmek, tatlı bir söz gibi konuşmak demek. Seni sevmek suskun bir kalbin duygularını ifade etmek, masum bir yüze gülümsemek demek. Kederden sevinci, senden seni almak, ben olmak demek. Bir dünya, nur dolu bir âlem demek seni sevmek… Canıma ince nefes, ruhuma heves demek. Bulut renkli sessizlikte atalet ve yalnızlıktan uzaklaşmak demek seni sevmek ... Seni sevmek, seni yalnızlığın soğuk kucağından çalmak ve sevdalı bir gönül yolculuğunda ilk ve son durak olmak demek… Geldiğin yollara uzanan titrek ellerimin sana ulaşma çağrısıdır seni sevmek… Senin içinde ben olmak demek seni sevmek… Seni sevmek!

BİR ÇİÇEK İSTEMİŞTİM...

Bir çiçek istemiştim o gün. Yalnız bir çiçek. Bazen heyecanlı, bazen kırılgan olan gönlüm, bir çiçek istemişti…Beni avutacak, bir anlık da olsa, bir günlük de olsa gönlümdeki dertleri susturacak bir çiçek istemiştim, bir çiçek beklemiştim… Belki o çiçek, hani o benim beklediğim çiçek, ellerimin sıcaklığını istemiş, beklemişti kendisini bekleyen titrek ellere ne zaman misafir olacağını, o elleri nasıl sevindireceğini. Onu bekleyen o titrek elleri ısıtmak için, avutmak için belki onun da gözleri yollarda kalmış, hasret çekmiş; belki o da yalnız kalmış, kendisini bekleyen zarif elleri düşünüp ağlamıştı. Bu titrek ellerin hasretinden belki o da acı çekmiş, kederlenmişti. Çiçekleri solmuş, yaprakları sararmıştı. Hayatının sonbaharı vakitsiz gelmişti…

Bir çiçek istemiştim, yalnız bir çiçek...

GERİ DÖNECEK

İnsan, kendisi için kıymetli olanı yitirdikten sonra, yerinin boş olduğunu hissettiği zaman onun değerini, kıymetini anlar. Ve sonra kendini kaybeder…O zaman her şey için geç kalmıştır. O kaybın acısı onu ezer, sıkar ve her şey gözünde farklı

bir renge bürünür. Yalnız bir renge! Her şey beyaz, donuk renkte…Zaman kazanmak ister. Geriye, o zamanı kurtardığı anlara dönmek ister. Çabalar, çabalar…Dener…İçinde tarifi imkansız bir rahatsızlık duyar. Kendi kurduğu küçük dünyada, gizli âleminde o kaybın boşluğunu derinden hisseder. Yavaş yavaş, damla damla göz pınarlarına dolan acıyı, unutmaya çalışır. İhtiyacı vardır teselliye, onu avutacak bir kelimeye… Sadece bir kelimeye: “Geri dönecek!”

KENDİ DE!!!

Unutulduğunu söyleyen insan, unutmak istediğini unutamaz ve günlerce, dakikalarca onu unutan yaşam ve hayal gücünün ikizine alışır, bağlanır. Ondan yana can atar… Ama bağlandığını hissetmeden. Bu alışmanın farkına varmadan, her gün biraz daha bağlanır. Biraz daha…Unutuldum diyen insan, kendi unutamıyor… Kendi de…

HER GÜN BİR ADIM!

Her gün bir adım uzaklaşıyorsun. Her gün bir adım hatırlıyorsun. Her gün… Belki de bunu hissetmiyorsun…Belki her şeyi önceden gördüğün gibi, olduğu gibi bırakıp geriye dönmek istiyorsun.

Arkana da bakmadan. Yüreğini de dinlemeden. Her şeyi… Ama ben, her gün bir nefes kadar yakınımda olmanı istemiştim! Fakat her gün bir adım daha hatıralara yaklaşıyorsun. Bir adım…Her gün bir adım… her gün adım adım uzaklaşıyor, hatıralara yaklaşıyorsun…

SEVGİMİ KAYBETMEDEN

Sevgimi kaybetmekten korktuğum için gönül evimin sıkıntılı anlarına dağılırım. Dağılırım ki çektiğim sıkıntılar sevgimin koruyucusu olsun. Küçücük bir zerrecik gibi dağılırım ömrümün yıllarına, anlarına… O zerreciklerde sen varsın. Sen…

Arkandan yürüdüm, gökyüzü kara bulutlarla doluydu ve ağlıyordu. Ben de ağladım onunla beraber…Ama yoruldum, durdum, gücüm yetmedi. Hala sana söyleyecek çok sözüm var ...

Artık umut edecek gücüm yok... Beni hissetmemek, çılgın rüzğarların uğultusu gibi kulaklarımı sağır eder ... Sevgimi kaybetmekten korkarım. Çok ama çok…

GÖZÜ YOLDA KALAN VAR

Gözü yolda kalan var… acelesi hasretine, yoksa hayallere kavuşacak. Bir gözü yolda kalan var, ümidi ol, acele et, yoksa rüzğar olup göklere savrulacak…Bir gözü yolda kalan var…

AY ANA

Yine sensizim. Yine yalnız kaldım. Yine, her zamanki gibi. Baharın gelişi gibi senin de gelişini bekledim. Yine kahırlandım… Bugün yine tepeden tırnağa seninle doluyum. Sensiz kalan gözlerim yine ağlamaya bahane arar, bahane üretir benim gül yüzlü anam!

İÇİME SİNMİYOR

Ne yazsam içime sinmiyor… Sanki kalbim bana yabancıdan daha yabancı... Beni dinlemiyor, dünyama gelmiyor, duygularıma aldırmıyor; sadece benimle sessizce yürüyor. Gizli gizli bir onu hatırlatıyor bana, ne yazsan da içine sinmiyor…

ONA DEMEYİN

Ona demeyin, demeyin ona, yolda kalan gözlerimin endişeli bakışları hasretine sabitlendi, yüreğime çağırdım onu, bekledim gizlice. Ona demeyin…Ümitsiz ellerimin gölgesi, ta onun gittiği yollara kadar süründü, ona yetişemedi, bir taş yığını gibi koynuma sarılarak göğsümde dünyalar kadar yük oldu. Ona demeyin… Demeyin ona!

GERİ GEL

Bakıyoruz yollara, yollar bitmiyor, bitmiyor! Geri gel gülüm! Gözü yolda kalanları da yolları da yormayalım. Yormayalım, geri gel gülüm, geri gel sevgimizin hatırına!

SENİN DAHA ÇOK…

Ellerini titreyen yanaklarıma son kez koy; bırak, gözyaşlarım ellerine dokunsun, avuçlarına dolsun! Dolsun, yüreğine melhem olsun. Avuçlarına dolan damlalarda sevgi adına hayallerimizde ne varsa hepsine "Elveda!" diyelim ve bu "Elveda!" seni kararsızlıktan kurtarsın, ruhun azad olsun. Ve bu "Elveda!"ya senin daha çok ihtiyacın var, senin daha çok.....

BU SABAH

Bu sabah bir koku duydum, bu sabah bir hasret yordu beni, bu sabah gözlerimi yollar yordu, zaman yordu. O koku, dünyanın en güzel kokusu, anamın saçlarının, ellerinin nefesinin kokusu. O hasretse…

YÜREĞİNLE AL

Yüreğinle yüreğimin deli gönlünü al. Yoksa bu garip hislerim, gözlerine konan sevdam, kırılgan hasretim yüreğine küser, incinir gider…

BİR GÜN

İnadın ve menekşe kirpiklerin hayallerimin yollarını bağlamasın; geleceğim rüyana, birgün mutlaka misafir geleceğim… Birgün, ne kadar inat etsen de seni de rüyalarıma misafir edeceğim. Ve birgün sen, sevda yükünün ne kadar ağır olduğunu öğreneceksin… Ve birgün sen, bir damla gözyaşının gözlerine, yanaklarına nasıl bir ağırlık verdiğini bütün ruhunla hissedeceksin… Ve birgün sen, beni rüyalarında görmeyi umut edeceksin, üzüleceksin benim için. Ve o birgün, artık senin için çok ama çok geç olacak…

AY HAİNİM!

Bu sevdanın son ümidini hasretin içine kattım; kafamda bin soru dönüp dursa da, parça parça olsa da gönlüm, bin acı ve azapla geçecek ömrü göz önüne alsam da bir kere başıma doladım bu sevdayı. Tir tir titredim bu sevda için, yüreğimden silemedim. Olmayacak ümitlerle bu aşkta çaresiz kaldığımı biliyorsun, ay hainim! Gözlerinin bakışında küçük bir selâmı bekledim, beni küstürmüş olan gözlerinin sadece selâmını… Gözlerim, sadece bir selâmı bekledi…

EVLÂDIM

Evlâdım, kaç zamandır yüreğimin bir köşesinde bohça gibi dürüp sakladığım, sana söylemek istediğim sözler var. Yakınıma gel! Çok tereddüt ettim bunları sana söyleyeyim mi söylemeyeyim mi? Ama yüreğim şunu emretti: Söylemelisin, nihayetinde o da yaşlanacak, kocayacak, o da senin geçtiğin yollardan geçecek!

Evlâdım, bu yaşa gelinceye kadar nice yıllara, günlere şahit oldum. Yorgun, şen, ağrılı acılı, sevinçli yılların ve günlerin hatırası gözümün önündedir her zaman. Bu yıllarla dinçliğim, genç-

liğim birlikte yürüdü. Yıllar, günler kocadı, ben de kocadım. Yıllarla birlikte ben de yaşlandım. Şimdi bu ilerleyen yaşımda sana ihtiyacım çoktur evlâdım, çoktur! Senden sevgi ve merhamet adlı bir umudum var. Güzel sözler söyle, yüreğim sevinsin. Bana daha çok zaman ayır, halimi hatrımı sor ki zayıflayan gözlerime ışık dolsun, gönlüm sevinsin. Titreyen ellerimden sıkı tut ki kuvvet gelsin ellerime, ruhum ısınsın. Beni kucaklayıp bağrına bas ki takatten düşmüş ayaklarıma güç gelsin. Bana sık sık " Seni seviyorum!" de ki yaşama hevesim artsın. Sevginden, merhametinden başka bir şey istemiyorum evlâdım, omuzlarıma ellerini koyup saçlarımı okşa, sana gerekli olduğumu anlat bana ve ben de… Ve ben de hayatta gerekli olduğumu anlayayım!...

SEN ÖYLE BİR GÜNDE GEREĞİM OLDUN

Hayat yormuştu beni. Kaçmak istiyordum her şeyden. Bu dünyadan kopup kendi küçücük dünyama sığınmak istiyordum. Ne yapayım, yüreğim beceremedi, senin kalbinin feryadı kırılganlaştırdı beni. Feryadını duygularımın sesine aktardım.

Hislerimi sınava çektim. Yüreğimdeki endişeli sese kulak verdim, azapların enginliğinde dolaşan gözlerimle gönül evimi gözden geçirdim, yokla-

dım, aradım da aradım… Ve senin aksinde, okşamanın izlerine ek olarak garip bir sevda da gördüm, garip bir sevda ...

Dayanılmaz dayanıklılık da feryadıma gelip senin yerini tutamayacak. Onu anlıyorum.

Beni aramanın, ihtiyacım olanı söylemenin senin için ne anlama geldiğini bile bilmiyordun. Sıcaklığın, donmuş, tükenmiş duygularıma hayat verdi; hevesli gözlerindeki nazik bakış, çırpınan gönlüme heyecan dolu bir serinlik getirdi.

Sen öyle bir günde gereğim oldun ki yüreğimin sonbaharında kış düşünceleri coşmuş, ümitlerim kırılıp arzularım tükenmiş, gönül evim yerle bir olmuştu. Yanaklarımı, saçlarımı okşayan nefesinin kokusu, sıcaklığı beni kendime getirdi; seni bana bağışladı. Yaptığın davet, o sesin, koyu nefret sisinden arındırdı, aydınlığa çıkardı beni. Güç verdi, doğacak arzular sihirli bir alemi müjdeledi.

Gözlerinin derinliklerine yerleşmek, teselli dünyam sandığım geniş göğsüne sığınmak, tanyeri kızıllığına benzeyen hayallerimin ilkiydi.

Gönül evimin beklenmedik sevgili misafiri, hayatımın ikinci baharını yaşıyorum seninle!Garip, çılgın dalgalara benzeyen muhabbetinle hayatıma bahar getirdin. Baharına kurban olayım sevgilim! Sen belki de hiç bilmeden hayattaki hakikatim oldun.

Bir bilsen seni ne kadar çok seviyorum! Bazen seni ne kadar sevdiğimi duysan, belki kendi kendini kıskanırsın, diye düşünüyorum.

Gözüm seninle sevindi, seninle güldü. Sen öyle bir günde gereğim oldun ki…Dalgaların denizi ve gün batımını güzelleştirmesi gibi, bahar nefesli muhabbetin de benim ömrüme ömür katıyor.

SENDEN BAŞKA KİMİM VAR BENİM

Sarıldım seninle ilgili hayallere. Neler geçti inleyen yüreğimden, neler geçti geçmişe sırdaş olmuş düşüncelerimden bir bir… Kalbimde bir buluşma yeri canlandı. Bir buluşma yeri! O anda gözlerimin önüne koyu bahar sisi gibi bir perde çekildi ve o sisin içinde gölgen göründü yavaş yavaş. O dumanın içindeki resmin, damla damla yaş akan gözlerimde kayboldu ve soldu. Istıraplı, solgun, sönük bakışlarım senin gittiğin yollara süründü. O yolları geçtik biz, bir daha geçemeyiz. Ah! O zamanı, o anı geri getirmek olmaz. Bunu sen de biliyorsun. O yıllar geri gelmez, dönmez o aylar… Adınca, boyunca bir hasret oldun içimde. Sevdansız, kimsesiz kaldım, garip kaldım, garipliğe kavuştum. Bir ömür boyu gözlerime yerleştin ama sensiz kaldım. Ne diyeyim ki beni senin gözünden kim aldı? Belki de ayrılık dökülen gözlerinde bana

dair bir sevda ya da hasret hiç olmadı. Ne söyleyebilirim ki… Hasretine, hasretime sitem ederim. Sadece yüreğimin duyabileceği, kendimin işitebileceği boğuk bir sesle, sadece beni yakabilecek bir cümleyi hayalimdeki sana söylüyorum: "Ay vefasızım, senden başka kimim var benim?"

AYRILIK

Yıllar öyle bir şekilde ellerini saçımıza sürdü ki geriye dönüp baktığımızda, gecenin karanlığına benzeyen saçlarımızın beyazlarla dolduğunu gördük. Dilsiz, sessiz hatıralara dönmek için acele ettik. Ama ikimiz de kalplerimizi dinlememekten duyduğumuz gururun bir kabus, bir engel olduğunu biliyorduk. Belki bir adım atmak, tek bir adım atmak istemedik ya da o adımı atmaktan korkuyorduk. Öfkemiz ve bencilliğimiz duygularımızdan o kadar büyüktü ki… Yılların keşmekeşinde birbirimizi ayrılıkla cezalandırdık. Ayrılıkla… Gururumuzun kazandığı ayrılıkla…

HENÜZ GEÇ DEĞİL...

Sorular girdabında kavrulan yüreğim, bütün olanlardan sonra hayatımı nasıl yaşayacağımı ve

nasıl olacağımı söyleyebilir. Peki niye şanslı olmayalım? Buna hakkımız yok mu? Olan oldu, geçen geçti…Her şeye yeniden başlamak için henüz geç değil, inan ki geç değil! Biliyor musun, bir bahane arıyorum seninle barışmaya, bahane arıyorum her şeye yeniden başlamaya. Her şeye…Bir bahane arıyorum sevinçli, mutlu günlerimi geri döndürmeye. Bir küçücük bahane! Beni bağışla seni çok incittiğim, üzdüğüm, yorduğum için. Bağışla! Bunları bana söylemesen de ben biliyorum ki küsüp darıldığın yüreğindeki bana tekrar tekrar söylüyorsun. Biliyorum… Bu ayrılıkta, bu hasrette ikimizin de günahı var, ikimizin de… Beraber yaşadığımız, paylaştığımız bu büyük sevgi, yüreğimizden birdenbire silinemez, yok olamaz. İmkansız, ben buna inanmıyorum, sen de inanmıyorsun. Her şeye yeniden başlamak için henüz geç değil! Değil…

YALAN SÖYLEME

Bana yalan söyleme, dünden daha iyi değilsin, bu günüme yalanınla geldin, bana yalan söyleme. Yalanların yüreğimi sızlatır, sen bunu bilmezsin…Yanmayı öğrenmişim… Gözyaşlarım boşalıp akar… Düşüncelerim alıp başını gider ama nereye, hangi semte bilmiyorum. Hatıralarımın kıskacında

sıkışıp senin doğru olduğunu kendi kendime kabul ettirmeye çalışıyorum. Niye? Kendim de bilmiyorum. Kalbindeki anılarla dolu ocak tutuştuğunda, onun sıcaklığını yalanlarında kendin duyacaksın. Dünya ağırlığında bir keder olup çöktün gözlerime. Bana yalan söyleme!

MUHTEŞEM ESERİM "ANA"

Baharı çok severdin. Nevruz bayramını daha çok sever ve değer verirdin. Küçük yaşta ana babanı kaybetmiş, onların sevgisinden uzak kalmış olsan da hiçbir zaman etrafındaki insanları gücendirmezdin. Severdin onları, severdin insanlığı. Evlatlarını kendine ana baba bilirdin. Hayattaki tüm varlığım evlatlarımdır, derdin. Bir de derdin ki melek yüzlü anam: "Allah, bana evlat acısı göstermesin!.Evlatlarımın omuzlarında son menzile varayım…". Ana baba hasretini, yaşayamadığın çocukluğun için duyduğun üzüntüyü yüreğinde boğar, saklar, göstermezdin bize. Yalnız kaldığında, sırrını dualarında Tanrı ile paylaşırdın. Anam benim. Gönlümün muhteşem eseri!

SENCE UNUTABİLİR MİYİM?

Unuttum dedim ya sana, yalan söyledim. Sence unutabilir miyim? Her gün, bu gün unuttum, dedim ya kendi kendime ve sordum kalbime, göğsümde çırpınan yüreğime, seni arayan gözlerime unuttum mu acaba? Ama “Unuttum.” dediğim halde daha çok hatırlıyorum seni, daha çok bir tanem benim... Seni sevmiş olan gözler seni unutur mu? Sensiz hiçbir şeyin anlamı yok, duyuyor musun beni, anlamı yok... Kalp yaşarken hep acı çekiyor; ne sevdası bitiyor, ne acısı, ne efkârı. Unutmak için mi sevdik birbirimizi canım... Bilmem ki! Belkide unuturum; ama bu unutma isteği seni unutana kadar benden neler götürücek, neleri alacak, neleri silecek bilmem ki!!!

SEVMEMİŞSİN

Bilyor musun, o kadar yakınsın bana ama bir o kadarda uzak... İçimde yüreğimin bir köşesinde sana dair hep güzel şeyler var, beni bırakıp gitmiş olmana rağmen... Gelmeyeceksin gelmezsin bunu bilyorum; ama ben seni bekliyorum yazın baharın gelişi gibi.Yorgunum yollara bakmaktan, yilları saymaktan, anıları hatırlamaktan. Anlıyorum ki artık benim değilsin. Kalbim bana: O sana sırtını çe-

virmiş gitmiş; dönüp gelemez, dönemez diyor...

Bırakıp gittiğinden beri bir kere de olsa arayıp sormadın da... Bunu böyle kabul ettim, sen beni baştan hiç sevmemişin demek ki, sevememişsin!

UNUTMAK

Unutmak için ömrün yeter mi? Bir mücadele et, gör, başarabiliyor musun, buna gücün yeter mi? Yüreğine, gözlerine sözün geçer mi? Bu duygunun kırgın bir adı var: ayrılan yollar, ayrılan kader, ayrılan sevda…

BİLİYOR MUSUN?

Şu anda, kafa karışıklığımda, neden gözlerimi kırpmadım ya da kapatmadığımı biliyor musun? Bunu bilmeni isterdim. Gözlerimi kapatsaydım senin için göz pınarlarıma dolmuş olan hicran yaşları perişan yanaklarıma akacaktı ve sana kalpsizim, o damlalarla “Elveda!” diyecektim. Bak onun için senin için akan bir damlayı geriye, kalp evine döndürmek için kapatmadım gözlerimi, bağlamadım kirpiklerimi… Bir kez, son kez bağışlayayım diye…

Belki sonunda her şey güzel olacak diye, belki…

BANA RÜYALARINDAN BAHSET

Ne ayrılıktan gamdan, ne seni inciten düşüncelerden, ne kalbinin iniltisinden, ne yolda kalan gözlerinden, ne hayatın önce verip sonra aldıklarından, ne de ömrünün baharında vakitsiz gelen kıştan bahsetme; alış bensizliğe, alış. Omuzlarında yılların ağırlığını taşıyan boynu büküğüm, ne olur bana sadece rüyalarından bahset, rüyalarından bahset…

SENİ UNUTMAK İSTEMEMİŞTİM

Ne yaptıysam, ne dediysem seni unutamadım. Aslında seni unutmak da istememiştim ve bunu bilmeni istemiştim. Geçmişin hatıralarıyla yaşamıştım. Bak, bu durum beni daha fazla incitti, acıttı. Sen belki de bu halimden habersizdin. Belki görüyordun, belki de görmemezlikten geliyordun. Belki başkasının kalbinde yaşıyorsun ve onu kalbinde yaşatıyorsun. Bilmiyorum ki ne düşüneyim, ne diyeyim…Rahatlığını, sağlamlığını yıllar içinde yitirmiş olan yüreğimde sana kin mi besleyeyim; yoksa cevapsız soruların girdabında şaşkınlıkla yüz yüze kalıp "Gelecek!" mi diyeyim, bekleyeyim mi?

Bilmiyorum ki, bilmiyorum… Kasırga kopmuş çalkantılı bir denizde yolunu kaybetmiş yelkensiz

iki kayak gibiyiz. Yollarımız bir daha kavuşmaz, kavuşmaz azizim! “Elveda” demenin zamanı geldi artık. Elveda!

HİÇ YORULMADIM Kİ

Hiç yorulmadım sensizlikten, sensizliğin hicranından; saatin akrebine bakmaktan, günün kararıp gecenin olmasından, mevsimlerin sensiz değişmesinden, sensiz başlayan yeni günden, güneşin son kızıl ışıklarından hiç yorulmadım ki! Sensiz geçen günlerimi senli geçen günlerime boyadım, renklendirdim; dünyanın en bahtiyar aşığı oldum, en bahtiyar!...

ÖĞRENECEĞİM

Kederi unutamadım diye, sevince hiç kollarımı açmadım… Perişan saçlarım gibi gönlüm de perişan. Ne diyeyim, ne söyleyeyim sana.

Seni nasıl azarlayayım? Bilmiyorum... Hiç yüreğin sızlamadan ayrılığın cezasını kaderime, yükünü gözlerime yükledin. Buna da göğüs gereceğim. Daha da üzülmeyeceğim. Sensiz yaşamayı öğreneceğim, vallahi öğreneceğim!

ELLERİN SICAK DEĞİL!

Değer, değerle ölçülür; bunu anlamak zorundayım, seni ne kadar sevmiş olsam da böyle… Teessüf etmedim, inan. Sadece arkana bakma, seni kucaklayacak olan o ellerin sıcaklığı yok, çağrısı yok ... O eller, kayıtsızlığın soğuğunda dondu, buza döndü. Teessüf etmedim ki, sadece yolun açık olsun dedim, yolun açık olsun!

YALNIZ BİR ANA

Bugün bir "ana" ile görüştüm. Bugün geçen yıllardan yorulmuş, ağzı dualı, mahzun bakışlı, üzgün yüzlü bir anayla tanıştım. Sanki kendi evinde misafir gibiydi. Rahatsızdı, endişeliydi. Dolu dolu gözlerinde sevinç vardı; çünkü misafiri gelmişti. Farkında bile olmadan sık sık ellerini kalbinin üstüne koyup "Tanrım, bana da misafir gelirmiş!" diyerek gözlerini gözlerime dikti. O gözler çok şey anlatıyordu… Şaşkınlık içindeydi, misafirini gönlünün istediği gibi karşılayamıyordu. Ayakta durabilseydi, oturduğu masadan kendisi kalkabilseydi misafirini seve seve karşılardı. Ama… Gönlünü almak için yanına yaklaşıp ellerinden tuttum;

bunu bekliyormuş gibiydi. Beni bağrına basıp gözlerimden sert sert öptü, saçlarımı yavaş yavaş okşadı. Bu bir ananın okşamasıydı… O an anamı hatırladım, içim doldu, keşke anam sağ olsaydı! Onu kollarımda taşırdım ve hiç yorulmazdım, dedim. Anamın sinesine sokulup bir anlık huzura kavuştum. Başımı kaldırıp yanaklarını okşamak istediğim an gördüm ki gözünden yaşlar ırmak olmuş akıyor. Analar birbirine benzermiş, sevgileri, kaygıları, kederleriyle… Kırılgan yürekli, gözü kapıda, ağzı dualı bir ana ile görüştüm bu gün. Yalnız bir ana!

KEDERİNİ SİL

Gözünden kederi sil... gözyaşlarınla sil... rahatla, yüreğini sıkan duygular gevşesin. Yıllardır gözlerine çöken kederi gördüm; ama nedenini bir türlü anlayamadım. Sen de anlatmadın. Kalbinin dört duvarının gölgesine gönlünün kederini hapsettin. Gözünden kederi sil azizim! Hayat çoğu zaman insana çekemeyeceği yükler hediye eder. Ve bu yükle yaşamayı öğrenmek gerek; çünkü ömrümüzün payına düşen acıları yaşamak kaderimizdir. Gözünden kederi sil; sen bir savaşçısın, attığın her adımı Tanrı aydınlatsın!

Seni çok seven değerli bir insandan!

GÖNDERİLMEMİŞ MEKTUP

Sana soğuk, sisli, ayaza çekmiş bir kış akşamında bir mektup yazdım. O mektupta incinmişliğim, kızgınlığım ya da pişmanlığım hakkında tek kelime etmedim, yazmadım. O mektupla ısınmıştı soğuk gözlerimin pınarında endişeyle bekleyen bir damla. "Teşekkür ederim azizim sevgin için!" diye yazmıştım sana. Sevgi dolu bakışların için, kırılgan duygularım için teşekkür ederim! Dünyamı sevdiğin için, nazik gülüşün için, güzel anlarım için, güzel gözlerin için teşekkür ederim. Teşekkür ederim bana sevmeyi öğrettiğin için…Beni sevdiğin için teşekkür ederim. Soğuk, sisli, ayaza çekmiş bir kış akşamında sana bir mektup yazdım. Sana ulaşmayacak o mektupta ne incinmişliğim, ne kızgınlığım ne de perişanlığım hakkında tek kelime etmedim. Sana gönderilmeyecek o mektubu, hiçbir zaman okuyamayacaksın ve seni affettiğimden haberin bile olmayacak azizim, olmayacak!

ŞİMDİ GÖRDÜM GÖZLERİNİN SÖZÜNÜ

Bugün yine hatıralarım canlandı. Niye, neden böyle oldu? Niçin sorular beni rahat bırakmıyor? Yüreğim geçmişi hatırladığı zaman, gönülsüz

gönülsüz kendimi teselli etmeye çalıştığım zaman omuzlarıma hasretinin yükü çöker ve bakışlarım dolaba, fotoğrafların olduğu kısma yönelir. Dikilir bakışlarım oraya ve sonra yorulur. Ve böylece üzüntümü gözyaşlarıma teslim edip isteksizce kendimi teselli ederim. Fotoğraflarını uzaktan uzağa seyrederim. Ama bugün dolabın bir köşesinde geçmiş yılların emaneti olan çeşit çeşit fotoğraflarını aldım, dizlerim üstüne koydum ve düşüncelere daldım…Bir daha geri koymamakta kararlıydım. Madem beni terk etmiş, neden fotoğraflarıyla avunayım? Kalbimde hiçbir şey onun yerini tutmayacak, olmayacak, diye düşündüm. Dizlerimin üstünde gözyaşlarıyla ıslanmış olan fotoğrafını göz açıp kapayıncaya kadar öfkeyle paramparça ettim; sanki günahkar olan, yalancı olan fotoğraflardı… Öfkemi, kinimi bu kağıt parkalarından çıkardım. Yine de sakinleşemedim… Parçalanmış fotoğraf yığını bir zamanlar başını koyduğun dizlerime yük oldu. Bu yükün ağırlığıyla küçüldüm, küçüldüm ve sonunda renksiz, isimsiz gölgene dönüştüm. Birden parçalanmış fotoğrafların arasında gözlerini gördüm. Yalan, hile, ihanet dolu gözler. Şimdi gördüm gözlerinin sözünü, şimdi…

YAĞMURUN SESİ

Yağmurun, damlaları torpağa, ağaçlara, yollara düşmeden, yağmadan önceki sesini işittin mi? Yapraklara kadar gelen damla yolunun heyecanını hissettin mi? Bak, o anı biliyorsan, o sesi; ben onu kalbinin hassasiyetinin gözlere uzanan yoluna benzetirim. Dolup taşan, kahırlanan yürek sonunda çaresiz kalarak teselliyi gözlerine bırakır. Bak o kederin, gözlere kadar izlediği yola benzetirim yağmur damlalarının toprağa, ağaçlara, yollara yağmadan, düşmeden önceki sesini...

YÜREĞİN KİMİ YİTİRDİĞİNİ BİLMEDİ

Bırak ellerimi, koy çıkıp gideyim. Sonbahar malikanem, sararmış yapraklarla örülen kederden yapılmış. Bırak ellerimi… Bırak, koy çıkıp gideyim. Soğuk ellerine, o buz gibi avuçlarına ısınamıyorum. Bilmiyorum, ne yapayım? Ne sen önceki sensin, ne de küsmüş, incinmiş, yüreği sınayan o duygular… Ne yazık ki senin yüreğin kimi yitirdiğini bilemedi…

HASRETİN RENGİ

Yağmurlu, sisli havaları keder bohçasına benzetirim. Yağmur yağdıkça, sis çöktükçe o keder bir yandan azalır, bir yandan artar. Yağmura, göklerden gelen dertlerin gözyaşıdır, derim. Çoğu insan hasretin renginin olmadığını söyler. Oysa buğu, ağlayamayan, dolu gözlerde hasretin rengidir bence…

SANA KAL DİYEMİYORUM Kİ…

Başına dolandığım, gözleri gönlüme dolan, bu kadar dert çekilir mi? Gidiyorsan git! Sana kal diyemiyorum ki… Ama senden son ricam, giderken hatıralarını da taşıyamayacağın yalnızlığını da yaşayabileceğin bensizliğe beraber götür. Senin çok ihtiyacın olacak…

GÖZLERİM DALDI BUGÜN

Gözlerim daldı bugün, çok... Acaba, orası da mı soğuk? Acaba, oraya yağan kar da soğuk ve rüzgara aldırış etmeden sokaklarda seve seve iz bırakıyor mu? Acaba, o da şu anda beni hatırlıyor, beni düşünüyor mu; onun da gözleri dalıyor mu? Bugün uzakları yakın ettim kıymetlim, ömürlük

arkadaşım! Fotoğraflarınla söyleştim. "Her şey güzel, yeter ki sen rahatsız olma, üzülme!" dedim. Sen, her zamanki gibi, sözümü kesmeden sakince dinledin beni. Birlikteyken de çok konuşmazdın, susardın, yavaşça: "Sarı gelinim, söyle neler olmuş?" derdin. Ben de bu sözü beklermiş gibi nefes almadan olup biteni bir bir anlatmaya başlardım sana. Ah! Gözlerim çok derinlere daldı bugün… çok. Ama hayallerimden bir ses uyandırdı beni, mektubun geldi. "Üzülme, bu bahar hasretimizin sonu olacak." diye yazmıştın. Bugün çok kar yağdı ve kara baktıkça gözlerim derinlere daldı. "Kıymetlim, senin hasretini çekmeye itirazım yok, kader böyleymiş… Yüce Allah'a emanet ediyorum seni!" diye yazmıştın…

NE ÇABUK DEĞİŞTİN …

Ne çabuk değiştin, ne çabuk… O tanıdığım adam, saf çocuk ruhlu o adam artık sen değilsin. Ne çabuk değiştin? Değiştin ve ihanetinle beni de değiştirdin. Sana dair duygularım, sana dair heyecanım küsüp terk etti beni. Onların yerini gururum ve iradem aldı.

GÖZYAŞLARIMI GÖRMEDİN

Ya akan gözyaşlarımı görmedin, ya farkına varmadın, ya görmek istemedin, ya da... ya da yağmur damlaları diye gözlerimi değil bulutları seyrettin... Korktun gözlerimin içine bakmaya, çok korktun. Anlıyorum seni. Çünkü dilin söyleyemediklerini, yürekten süzülüp gelen sözleri, gözler söyler. Gözler ise aldatmaz, her zaman doğruyu söyler...

KEŞKE

Birden sesini duyma isteği geldi içimden. Arayayım mı aramayım mı? Tereddüt ettim... Rahatsız ederim belki onu, diye düşündüm. Keşke! Keşke deyip hemen fikrimi değiştirdim, vaz geçtim. Bir zamanlar sen bana: "Canımın içi, gelecek olan rahatsızlık bırak, senden gelsin!" demiştin . Ama şimdi nerelerdesin, kiminlesin bilmiyorum ki! Artık söylediğin o sözü tutar mısın tutmaz mısın bilmem ki... Yasak aşkı yaşadık. Keşke yaşamasaydık. Keşke birbirimizi tanımasaydık! Hiç kimsenin, ama hiç kimsenin diline düşmesin keşkeler… İşte beni hak etmemişsin demek ki... Kaderden kaçılmaz biliyorum! Bu keşkelerde kayboldum gittim!

UNUTTUM SENİ

Hasretinle, hayatıma çöken ayrılığın kabusuyla, gönlümün ağrılarıyla,küskünlüğümle unuttum seni; gözümden akan buza dönmüş ilk damlada unuttum seni; gözlerinden uzak düşmüş gözlerimde unuttum seni… Beni her gün, yavaş yavaş hayatta umutsuzluğa sürükleyen uyanık düşüncelerimin uykuda olan hatırasında unuttum seni. Kendini inandırdığın tatlı yalanda, gerçeğimle unuttum seni. Kayıtsızlığına karşı, gururumla unuttum seni… Dönmek için çok geç kaldın! Seni seven paramparça bir gönül yerine, sitem ve keder dolu, küskün bir yürek; sevgi yerine de boran, kış bulacaksın. Unuttum seni. Unuttum artık!

HİÇ Mİ HAKKIM YOK?

Hiç mi yüreğin sızlamadı bir sevenim, bir bekleyenim var, diye. Başına deli sevda olup dolananın var diye. Hiç mi? Kendimi yıllarında kaybettim . Aylar, yıllar bize sormadan geçip gitti. Sonunda anılar kaldı geriye, öksüz, kimsesiz, bizsiz… Bu cefayı hakettim mi ben? Susma, konuş... Beni hep ayrılıkla korkuttun. Ama yine de ömrümü feda ettim ömrüne. Düşlerimin olduğunu, kalbimin yandığını biliyordun. Tükendim artık… Söyle, bunu an-

layabiliyor musun? Hiç mi hakkım yok senin kalbinde bir köşemin olmasına? Hiç mi hakkım yok?

YÜREĞİM GARİPSEDİ

Yüreğim garipsedi, seninle geçirdiğim sabahları hatırladığı için. Gözlerimde saklı olan paramparça hatıralar da avutmadı beni. Belki de hatıra sandığım bu renksizlik bir hatıra değildi de hafızaya alınmış gerçeklerin ve olayların bir gölgesiydi; ya da her zaman silinmeye hazır renksiz izlerdi...

Bilmiyorum ki!

ELVEDA DİYEN ELLERİN

Elveda diyen ellerin, hasret yüklü kirpiklerimin misafiri olan gözyaşlarını silmese de sana küsemiyorum. Gittiğin karmaşık yollara uzanan ellerimin gölgesi, seni geri getiremese de sana küsemiyorum. Küsemiyorum…

UNUTURDUM CANIM

Bir sonbahar yaprağı gibi bükülmüş yüreğimi alsaydın eğer, tatlı sözlerinle dünyalar kadar hasretimi unuturdum. Bir gülümsemenle gözlerimden kederi siler, sana olan hıncımı unuturdum. Unutur-

dum... Merhem dolu bir bakışla beni rahatlatsaydın, kirpiklerime sitem eden gözyaşlarını silerdim; öfkemi unuturdum ve her şeye yeniden başlardım... İnanmaya başlardım... Ve geçmişi unuturdum. Unuturdum canım!

ACABA HİÇ AKLINA GELİYOR MUYUM?

Sessizlikte ve sensizlikte garip bir sükunet kapladı dört bir yanımı. Tuhaf bir hal, tuhaf bir duygu, tuhaf bir renksizlik. Ruhumun beni terkettiğini hissettim.

Önce sen beni terk ettin, sonra renksiz duygularım; ardından da kendi kendini kandıran duygu seli beni terk etti. Daha sonra, daha sonra çaresizlikten ben seni terk ettim. Izdırap yüklü, boynu bükük hasretimi, kararsızlığın bilinmeyen adresine bırakıp gittin. Hiç arkana bakmadan, hiç kalbini dinlemeden sadece ve sadece bırakıp gittin. O adres, o mekan kırık kalplerin, incinmiş duyguların limanıdır. Ve o mekanda uzaktan uzağa kırık kalplerin yakıcı kederi duyulur. Acaba, hiç aklına geliyor muyum?

BAHAR GELMEDİ BAĞRI YARALI KARABAĞIMA...

Ağaçların nasıl tomurcuklanıp canlandığını, körpe dalların nasıl filizlendiğini seyrederken gön-

lüm hazin bir ninni söylerdi. O ninniyi sadece gönlüm duyardı, yalnız gönlüm işitirdi. Yeşilliğe bürünmüş kainatı heyecanla, gözlerim dolu dolu seyrettim. Öyle bir heyecan ki uyku tutmamış, yılların yorgunu bir insanın uykuya hasret gözleri gibi… Ağaçların tomurcukları beni çok etkiledi, çok. Bu baharın gelişi de gönlümün en kırılgan teline dokunmuştu. Tıpkı yaz bulutları gibi doluydum. Doluydum ve yağmura döndüm. Bu düşüncelerle kendi kendime sorduğum soruları, sanki kendi kendime konuşuyormuşum gibi cevaplamakta isteksizdim. Kaderine gariplik ve acı yazılan obama, memleketime bahar geldi mi? Dağların inişinde yokuşunda menekşeler açtı mı? Çaylar, pınarlar sevgi nameleriyle aktı mı, çağladı mı, coştu mu? Rüzğarlar derelerin, tarlaların yüzlerini okşadı mı? Hayır, garip memleketime, obama bahar gelmez, dağlarında boynu bükük menekşeler açmaz, pınarları çağlamaz, rüzğarları esmez! Bahar gelmez! Söylediklerim yavaş yavaş esen bahar rüzgârına karıştı ve etrafıma yayıldı... Gözlerimde saklı olan gözyaşı seli, ışıklı dünyamı bir an için kararttı ve gözlerim çok ama çok uzaklara dikildi, hem de çok uzaklara…

BİRİSİ

Hasretin boynu büküğü, zarifi, kırılganı birinin payına düşer. Başka birisinin bu hasretin ne olduğundan haberi bile yoktur. Özlemi olmayanlar için hayat, tek renge boyanmış bir resim , tekdüze bir hayat tablosu ya da tek sesle yazılmış, dinlenmesi mümkün olmayan bir müziktir… Allah, özlemeyi çok sevenlere de özlemi sonsuz verir. Hasretin boynu büküğü, zarifi, kırılganı elbet birinin payına düşer!

YOLLARIMIZ AYRIDIR DİYORMUŞSUN

Yollarımız ayrıdır, diyormuşsun... Ayrılığı, o farklı olan yollar açtı, diyormuşsun. O zaman bana, seni unutmayı öğret! O zaman, öğret sensizliği… Öğret, adını dilimden, arzularımı yüreğimden, hayalini gözlerimden silmeyi. Öğret! Öğret bana yanaklarımı döven pişmanlık gözyaşlarımı, hasret rüzğarından tufanlar koparan kirpiklerimle silmeyi. Öğret! Yalanlarını yalan olarak görüp doğrularıma hak vermeyi öğret bana. Öğret!

ACABA…

Uzun zamandır tek sırdaşım olan yüreğim, kasırgaya dönmüş düşüncelerimin hatıralar bohçasını

benden gizliyor. Yardım çağrısıyla eritmek, yakmak, inletmek istemiyor gönlümü de beni de. Artık benim de yüzüm yok, ondan bir şeyler istemeye, dilemeye. Anlıyorum, onu çok yordum, çok…Ama yüz çevirmiş kör talihe değişmedi, yalnız bırakmadı beni yüreğim, tek koymadı. Yılların dolambaçlı, dar yollarında benimle yürüdü. Cefakeşim, dert yoldaşım yüreğim! Yaktım yandırdım, üzdüm, ateşini,alevini küle döndürdüm. Yaraladım, hıçkırıklara boğdum, ağlattım çok… Acaba beni bağışlar mı? Bağışlar mı beni tek sırdaşım, arkadaşım, sadık yüreğim?

YALNIZ ANALARIN HİKÂYESİ

Yalnız anaları gördükçe, düşüncelere gark olmuş bir ananın evlat hasretini, sevgi, kaygı, yalnızlık dolu ninnisini bir kağıt parçasına değil, yüreğime yazdım. Yüreğime, sitem dolu gözyaşlarımın mürekkebiyle yazdığım bu satırlar, hüzün dolu ilk denemem oldu.

ANA

Yazıp sonunu getiremediğim şiirimin, hikâyemin adı “Ana”dır, hayat hikâyemde düşüncelerimin yansıması “Ana”dır, yazamadığım kitabımın adı “Ana”dır. Ana, bugün seni düşününce çok hüzün-

lendim, çok…Seni nerede, hangi tarafta arayayım? Sana elim ermez, sesim ulaşmaz; hiç olmazsa uykularıma gel bari, rüyalarıma! Yılların ağırlığını üstünde taşıyan o kadar çok söz var ki yüreğimde, sana söylenecek o kadar çok sözüm var ki… Ay ana, hiç olmazsa uykularıma gel, uykularıma!

YOLLAR

Yollar gözümü yordu, ben de yolları yordum. Artık yorgun düştüğüm o cefâkeş yollara dönüp bakmayacağım, bir daha bakmayacağım... Ne geldiğin belli, ne gelmediğin. Yollar gözümü yordu, sabrımsa tükendi. Yollardan çektim gözümü. Artık yollara bakmayacağım…

İYİ Kİ TANIDIM

İyi ki seni tanıdım, iyi ki sevdim seni. İyi ki dünyalar dolusu duygu yaşattın bana; iyi ki varsın! İyi ki Mevlâm gözlerini, yüreğini bana emanet etmiş, bana bagışlamış; yoksa ne yapardım yapayalnız bu yalancı dünyada! Felekten mutlu anılarımı çaldım ve sana tapındım. Hayatımın sır dolu gerçeği ve gerçeğimin hayat dolu mucizesi sensin! Hikâyemin başlandığı günün sebebisin; iyI ki varsın!

UYKULARIMIN MİSAFİRİ SENSİN

Ne güzel ki bu uykular var. Ne güzel ki uykularıma misafir oluyorsun… Dertleşiyorum seninle, hasretten söz edip hicrana yol alıyorum, endişeleniyorum senin için. Seninle ağlıyor, seninle gülüyorum. Seviliyorum, seviyorum. Dünyanın en bahtiyar sevdalısı oluyorum. Sırlarla dolu bohçaya benzeyen kalbimin kapılarını açıyorum sana. Ne güzel ki uykular var. Gerçekte çok ama çok uzakta olsan da kıymetlim, bunu artık anlıyorum, ama uykularımdasın, benimlesin. Ne güzel ki uykular var ve uykularımın misafiri sensin!

HABERİN VAR MI?

Yıllardır bana olan sevgini unutmak isteyip bensiz düşüncelere gark olanım, haberin var mı halimden? Öldüm artık sensizlikten, yaşamıyorum artık. “Yeter ki sen mutlu ol!” diye bana bir mektup göndermişsin; ama cevabını istememişsin. Senin haberin oldu mu, yıllar sensiz geçtikçe, seni geçmişimle, umutlarımla, kızgınlıklarımla, şikayetlerimle baş başa bıraktım… Şimdi ne yazsan ancak kalp

kırılır; ama sana bir daha inanmaz, asla bağışlamaz. “Haberin var mı halimden?” diye bir mektup yazmışsın; ama cevabını istememişsin…

HATIRALARIM SİLİNDİ

Gözümün pınarında gözyaşlarım bulandı, gözüme karanlık çöktü, dünya birdenbire sise büründü... Düşüncelerim o sisin içinde karanlığa sürüklendi... Kirpiklerimde rüzğarlar esti, gözlerimden dert döküldü. Rengi, adı, sözü olmayan bir dert… Hatıralarım tek tek hafızamdan silindi, gözlerim acıyla doldu.

İSTANBUL

İstanbulum, aziz şehrim benim, hatıralarımın, duygularımın boynu bükük olan mekânı… Mavi gözlüm, Marmaram benim, seni ne çok özledim biliyor musun? Sahillerin duygularımın beşiği oldu. Ve bu beşik, mezar oldu duygularıma. Arzularım gözlerimde kök salamadan, bin acıyla doğdu. Sana misafir olduğumda uyuyan acılarım uyandı, seninle başbaşa kaldığımda, canımdan can gitti. Gözlerimden dert döküldü. Sevdalı ümitlerimi

sende yitirdim ve şimdi onu, yine sende arıyorum… Ayrılık böyleymiş; ne adı, ne rengi varmış. Adı olmayan sevdamın tek şahidi İstanbulum, memleketim… Seninle dertleşmeye geldim, dertleşmeye. Kabul et aziz misafirini dünya kadar derdiyle… Hiç kimsenin bilmediği sırlarımı sana söylemeye geldim. Arkadaşım sensin, sen! Senden başka dert sırdaşım olmadı ki… Acım kalbimde, hislerim görünmez sonsuzlukta gizli. Çaresiz kalıp seninle dertleşmeye geldim, dertleşmeye. Aziz misafirini, dünya kadar derdiyle kabul et İstanbulum!

SEVGİLİM, SEN GÜNEŞİM OLDUN!

Birbirimizi nasıl fark ettik, birbirimize ne kadar ihtiyacımız olduğunu nasıl duyduk, nasıl buldu ruhlarımız birbirini, nasıl gözlerimizle ısındık, alıştık birbirimize? Nasıl? Sözlerimiz yüreğimizde sussa da gözlerimiz birbiriyle konuşuyordu. Seni bulutların arkasına gizlenen güneşe benzettim ama sıcaklığını duydum; seni başı dumanlı dağlara benzettim ama gözlerinin ışığında o dağlara uzanan yolları gördüm; seni yüreğime benzettim ve yüreğimin çırpınışında: “Sen benim güneşimşin!”

seslenişini duydum… Umut ve hicran dolu gözyaşlarım yanaklarına, suskun dudaklarına dokundu, silmedin… Ve yavaşça dedin ki: “Kalbinin pınarının şeffaf damlaları, hayatımın yeni sayfasında sana uzanan yollar açtı; bu müthiş bir güzellikti. Hoş geldin hayatıma azizim… Hoş geldin!”

SENİ SEVMEDİĞİM İÇİN BAĞIŞLA

Ne yazık ki senin için bahar güneşi, çiçek kokusu olamam. Ne yazık ki ateşinle yanan bir ocağın alevi olamam. Olamam… Bağışla, heyecanlı kalp atışını duymak için hazır değilim! Gönlünün arzularına, hislerinin ve bakışlarının yangınına, feryadına karşılık veremem. Kaygılı çehreme dikilen kara gözlerine, söylediğin güzel sözlere, sevgine samimi duygularla cevap veremem… Niye sana yalan söyleyeyim? Yalanların koyu sisinde senin ayak seslerini duymak istemem. Yalanlarla dolu bir aşk gerçeğine mi ihtiyacın var? Yok, asla yok. Bu ne sana, ne bana lazım!

Düşünüyorum, sonsuz sessizlikte seni düşünüyorum! Seni sevemeyeceğimi anlıyorum. Yüce duygularına ne kadar yürekten karşılık verebilirim? Söyle…

Hiç kalpsiz sevmek mümkün mü? Bağışla, benim gönlüm, senin alevlenen kalbine ocak ola-

madı! Tesellin olamadım. Ey, kaderime geç kalmış aşkıyla ayak basan el değmemiş, saf duygulu aşığım!

Endişelerimi ve gönül yaralarımı kendimden başka birine söyleyemiyorum. Buna cesaretim de yok. Benim karışık yollara benzeyen sevdam, sevgimden haberi bile olmayan başka birisinin hasretine yazılmış! Başka birisinin…

.

UNUTAMAYACAKSIN

Geçmişine "Elveda!" diyemeyeceksin; duyguların boşalıp fikirlerin başını alıp gidecek. Hatıralarından beni silmek isteyeceksin; geçen günler için bir defa teşekkür etmeye çalışacaksın ama gücün yetmeyecek. Yalnızlık ve kızgınlıkla savaşarak hayatında kalan hayal boşluğunu doldurmak için en azından bir an, benimle olmak isteyeceksin! Bana dair düşüncelerin, duyguların seni öldürecek, kalbin beni isteyecek, kendinle baş edemeyeceksin. Geceleri yarı uykulu ızdırap, gündüzleri uykulu olacaksın. Nefesinin yavaş yavaş nefesimin kokusuyla dolduğunu zannedeceksin. Beni düşüneceksin ve bu düşünceler seni yalnızlıktan kurtarmayacak. Beni unutamayacağını içinin ta derinliklerinde hissedeceksin, duyacaksın bu hissi… Kavrulacaksın…

Geçen her güzellin gülümseyen gözlerine bakacaksın. Sana tanıdık gelen, nazik bir bakış arayacaksın; donacaksın, üşüyeceksin, küçüleceksin diğer insanların bakışlarıyla. İhtiras dolu gözlerimi özleyeceksin, beni unutamayacaksın.

Yorgun olduğun gecelerde başını dizlerime koyup tatlı hayallere dalmak isteyeceksin. Her zaman geniş göğsüne yaslanan titrek omuzlarımın sıcaklığını ile iyileşmeyi özleyeceksin.. Unutmak isteyeceksin; hafızandan, hislerinden beni silmeye çalışacaksın; başaramayacaksın! Hicrana dönme arzusunu kalbinden söküp atmak, adımı kalbinden silmek isteyeceksin ... Yanaklarında dudaklarımın alevini, sıcaklığını duyacaksın ve bunun için kendini suçlayacaksın. Beni unutmak için kendini de unutmak isteyeceksin ama başaramayacaksın. Sen beni unutamayacaksın!

Sana incinip kırıldığımda birbiri ardına inci taneleri gibi dökülen küskün gözyaşlarımı ellerinin zarif dokunuşuyla silmek, beni avutmak için yanıp tutuşacaksın.

Bir gece aklına düşeceğim ve dünyan hatıralar içinde tutuşup yanacak, düşüncelerinin girdabında boğulacaksın…

Bana dair duygularını içinde boğup yüreğinin küçücük bir köşesine gömeceksin. Sana dönmeyeceğimi anlasan da, gelmeyeceğimi bilsen de her

zaman yollarımı gözleyeceksin. Sesim içli şarkılar gibi kulaklarında yankılanacak. Senin için bir peri masalına dönüşeceğim. Soracak, haber bekleyeceksin

Sen beni unutmak isteyeceksin, ama başaramayacaksın!

SEN UNUT DEMİŞTİN

Sen unut demiştin, ben de unuttum. Ama büyük bir acı olan bu ayrılık, inkar etmiyorum, çok zor ve canımı yakıyor! Unut demiştin… Göğsümdeki aşkın ahını, beni inciten kalbimin hıçkırık yüklü ağlamasını boğdum...

Ruhuma hayat veren duygularım söndü. Unuttum seni! Deli kalbimin sönmez tutkusuyla, sessiz hıçkırıklarımla, anılarımda gizli kalan acı gözyaşlarımla unuttum…

Bana kalbini açtığın zaman gözlerin yaşlıydı. O günlere ne oldu? Belki rüyaydı, belki de… Belki serap dolu bir efsane… Hayatımın baharına hazan getirdin; en asil duygularımı rüzğarlara saldın! Sen unut, demiştin; ben de unuttum…

Hayal kuruyorum ve hayalimde senden şikâyet ediyorum. Gönlümün tellerini heyecanlandıran arzu denilen mızrap, keşke senin kalbinin tellerini de titretse, heyecan verseydi!

Ormandan çok çok uzakta, yüksek çölde bir ağaç, orman özlemiyle, çayır özlemiyle nasıl yanarsa; sana inandığım ve seni sevdiğim için varlığımın öyle yandığını, dahası bu yanmaya alıştığını hissedebiliyor musun? Yazık!

Dindirme beni gönlüm, beni teselli etme; derdi içine sığmayan bir feryadım var! Sakince gel, ağlayıp inleme; çünkü hicranım beni yordu. Hasretimin boynu bükük kaldı.

Benim için silik bir hatıraya dönüştüğünü bil. Ve içimde, için için bir sevda ağlıyor; yana yana gözyaşlarımı silen biri de yok… Ne yapayım?

Kalbin hatasına çok yanacak, seni de yandıracak! O zaman beni tamamen kaybettiğini anlayacaksın. Kaybın her zaman yürek burkucu olduğu söylenir, bırak olsun! Bu da kader; sen unut demiştin, ben de unuttum…

GÖRÜŞMEYE ÇAĞIRMIŞSIN BEN DE GELDİM GÜLÜM

Kalbim göğsümün içinde kafesteki kuş gibi çırpınır. Öyle bir kuş ki enginlerde kanat çıpmak için sonsuz bir mavilik arar uçmaya… Ben de bir kuşa dönüşür, o buluşma yerimize, senin seçtiğin o büyülü ve mucizevi mekana ulaşmak için acele

ederim. Duygularımızı birbirimize teslim ettiğimiz o buluşma yeri için acele ederim. Bu öyle bir seven kalbin ateşidir ki onun sıcaklığından bütün cihan ısınır, canlanır. Bu düşüncelerle beni mutlu eden o buluşma yerindeyim. Gelişini bekliyorum. İçimde senin hayalinle dertleşip konuşuyorum. Gönül mülkümsün, açılan her sabahımın tan yerisin; hicranımın sonu, ömrümün sefasısın. Duygulu zamanlarıma esen hazin rüzğarımsın, tesellimsin, her şeyisin, her şeyim… Bunu biliyor musun?

Gönlümün hasret dolu inleyişini işiterek kavuşma yüklü hayallere dalıyorum: “Yüreğini bana ver, onsuz yapamam. Çığlığıma ses ver, sesin ulvi hislerimin sırdaşıdır, sırdaşı!”

Görüşmeye çağırmışsın, ben de geldim gülüm! Gelirim, gecelerin karanlığında, kışın ayazında, soğuğunda, yağmurunda, boranında…Yeter ki sen çağır!

SENDEN AYRILDIĞIM GÜN

Sevdanın azabına doyamam. Aksine her geçen gün kalbimin ateşi alevlenir, alevlendikçe hiddetlenir, coşar da coşar… Anlıyorum ki bir deli istektir sana duyduğum sevda!

Ne güzeldir aşkının ateşiyle yanıp tutuşmak, gözlerinin büyüsüne kapılıp erimek, canının içinde

arzu pınarı olup akmak… Kalbini kandırmak ve oraya yerleşmek için seni takip eden çeşmeye dönmek istiyorum! Sen olmayınca yüreğime bir gariplik çöküyor. Ayak sesini, lapırtını, ayak izini özleyen bir yol gibi hissediyorum kendimi! Senden ayrı düştüğüm gün… Düşüncelerim de garipleşti sen olmayınca. Kalbim çarpıyor, gönlümdeki duygular küsmüş ve söz dinlemiyor; seni özlüyorlar. Her şey senin için! Dilime, sözlerime çöken hasretin, satır satır beyaz kağıtlara dizildi. Senden ayrı düştüğüm günden beri, ilhamım da tabiatım da bana küstü; onlar da sensiz garipleşti. Sensiz azizim, sevdam ömürlük uykuya daldı. Duygularım yarını beklemekten uyanmıyor sensiz…onu biliyorum, iyi biliyorum! Sensiz halim çok yaman!

Ateşli kalbimin gücüyle, senin yüzünden, gözlerimden yanaklarıma akan iki damla hasret gözyaşı da sensiz perişan azizim! Bu aşkı gururla kök salmış bir çınar ağacına benzetirim. Sevgimin direncinde, yalçın ve sert kayaların ağırlığını duyarım. Umudu yıkmak cesaret mi? Yapmak mümkün mü?

Senden ayrıldığı günden beri sevgilileri görünce utanan, biraz çılgın bakışlarla seni geziyorum, yüreğime doluyorsun, zihnimde canlanıyorsun... Kırılganlaşıyorum, bir çocuk gibi ağlamaklı bir halde senin göğsüne sığınmak istiyorum. Bir dolu fırtınasını anımsatan kızgınlık gözyaşlarını gözle-

rimden akıtmak, ağlamak, doyunca ağlamak; sen beni avutuncaya kadar, gönlümü alıncaya kadar ağlamak istiyorum.

Senden ayrıldığım günden beri bana her zaman söylediğin: "Kara gözlerinin muhteşem bakışlarını, bir sır gibi herkesten sakla, onları ömür boyu çaldım, hiç kimsenin o kömür gözlerine bakmasına izin verme! Seni benden ayırırlar!" deyişin, hatıralarımdan fırlayıp ince yağmur damlaları, çiğ taneleri gibi gelir aklıma

Senden uzaklara, garip düşüncelerimin derinliklerine gidip geçmişime döndüm. Mevsimleri karıştırıp günlerimi kaybettim, o günlerde seni aradım! Senden ayrı düştüğüm günden beri yokluğuna dayanamadım! Hala ayrıldığımız o mevsimde, o ayda, o günde, o saatte, o andayım...

Yavaş yavaş yok oluyorum, kendimi tanıyamıyorum!

SEVGİSİZ SAADET OLMAZ

Uykusuz gecelerimin tek arkadaşı, tatlı hayalim, yüce arzum benim.

Sana söylenecek bir sözüm vardı, yalnız sana söylenecek. Nasıl söyleyeyim? Söylemeye cesaretim yok!

Sevgilim, gözlerine bakıp kalbimin feryadını,

çırpınışını gözlerimle anlatacağım sana. O gözlerim ki senin hayalini ömür boyu koruyup saklayacak; o gözlerim ki seni her zaman, her yerde arayacak, arayacak, arayacak... Kaderin baba bağışladığı mucizeye, tesadüfe inanmazdım sevgilim! Seni bana bağışlayan tesadüfleri çok seviyorum, hem de çok... Kaderimin sonbahar mevsimine bahar getirdiği için tesadüflere minnettarım, çok minnettarım. Sonbahara da minnettarım, beni bana getirdi, seni bana bağışladı.

Birtanem, gözlerinin şevkinde, büyüsünde yürek çırpınışlarımı, özlem dolu bakışlarımı, titrek duygularımı gördüm; beni benden alan sıcacık bakışlarının derinliklerinde kendimi buldum.

O, anlamlı gözlerinin derinliklerindeki sihrin sıcaklığında, sevdiğim, kendimin bildiğim, beni bana getiren, kaderimi değiştiren, anlamsız hayatıma anlam bağışlayan, hayatı sevmeyi öğreten o gözlerinde, ben kendimi gördüm, kendimi...

Yanan kalbimi tutuşturan, kırık ve yaralı yüreğime merhem olan o gizemli gözlerinde neleri görmedim: ılık bir şefkat, sadelik, sıcaklık ve bir de sadık sevgi.

Azizim, tatlı sohbetlerin koynunda uyuyup onun hoş etkisini hissetikçe kendimi dünyanın en şanslı insanı olarak görürdüm. Hayatımın güzelliği, ruhumun gıdası, canım... Ben isterdim ki yüreğimize

çöken kederi de yürekten gelen sevinci de bölüşelim.

Canım sevgilim, bana öyle geliyor ki rüyalarımda gördüğüm, hayallerimde canlandırdığım o insan sensin. Seni uzun zamandır, çok uzun zamandır tanıdığımı düşünüyorum ve sen de beni çoktandır tanıyorsun.

Tanıdık, hoş, tatlı nefesinle gönlümün neşesi, arzusu, isteği güler; yüreğim sevinir... Varlığıyla canımı yakan, yaşatan bu sevdan, yıllarca hoş hayallere, kırılgan duygulara dönüşmüş hislerimi uyandırdı. Beni, sen olmaya çağırdı.

Azizim, canım sevgilim, her an seninle görüşmeyi bekliyorum. Ve senin merhem göğsüne sığınıp yıllar boyu çektiğim acıları unutmak istiyorum. Günlerimi seninle yaşayayım, arkama bakmayayım; sadece seninle!

KEŞKE SEN OLSAYDIN

Sonu bilinmeyen, temkinsiz, öfkesiz, beni benden alan hayallerimin, düşüncelerimin tesellisi sen olsaydın. Dilimde fısıltıya dönen yüreğimin sözü, gizli kelimesi, hoş sırrı sen olsaydın, ala gözlüm, keşke sen olsaydın!

Yalnızlığın girdabında yoldaşım olaydın. Kapanan gözbebeklerimden hasretinle süzülüp yanak-

larımda donan gözyaşlarım, sen olaydın keşke, sen, ala gözlüm!

Perişan saçlarımı sıvazlayan, ellerimi sıcacık avuçlarında ısıtan, ıslak kirpiklerimin arasından dökülüp yanaklarımı yakan hicran damlalarını silen sen olaydın! Merhem nefesiyle vücudumu ıtırlayanım, keşke sen olaydın, sen!

Senin ala gözlerinin tek ben olaydım isteklisi, seven kalbimle kalbine hakim olan, keşke ben olsaydım.

Nazla dolu tatlı işvemi yalnız sen çekseydin, sadece sen sözünü tutup ahde sadık kalsaydın, ilhamını yalnız benden alsaydın, tutuşsaydın, benim için yaşasaydın keşke, sadece benim için yaşasaydın!

Geceleri sızlayan kalbimin ağrısının melhemi, gündüzleri sana hasret gözlerimin nuru sen olsaydın, sen!

Hasretinden çatlayan dudaklarımın susuzluğu, çırpınan kalbimin sıcaklığı, ateşi olaydın! Çatık kaşlarımın altında üzgün üzgün bakan gözlerimin n eşesi, sevinci olaydın!

Gizli gizli yari ararken bahtıma düşenim, samimi düşüncelerimin sıcak kucağında avunmak isterken bana kavuşma bahşedenim, keşke sen olaydın ala gözlüm!

Beni özleyen, yalnızlığa dayanamayan ve beni

deli gibi seven tek kişi sen olaydın. Bedeninde, varlığında, arzularla dolu hayallerinde yurt tutan yalnızca ben olaydım, ala gözlüm! Yalnızca ben...

UYKUSUZ GECELERİMİN TEK ARKADAŞI

Ne kadar sakinsin deniz? Yoksa yanan kalbimin sessiz çığlığını mı duyuyorsun? Gözlerimi bağlayan, kalbimi kapatan ve aklımı karıştıran bu anlamsız aşktan habersiz misin? Yoksa sen de benim bu yalnız, ıssız halime mi acıyorsun? Belki kıskanıyorsun beni, delişmen dalgalı, sırdaşım deniz... Öyle düşünüyorsan seni sevmeye devam edebilir miyim? Evet. Seni de seviyorum, kalbimi beraberinde götüreni de... İkinizi de seviyorum!

Bunu kalbimle yapamam. Hayatıma, sevgime sonbaharı getiren, aşkını benim sandığım gönül ustalığımı seviyorum. Sevdikçe ona daha çok bağlanıyorum. O ise sırlı, sihirli bir alem gibi benden uzaklaşıyor, görünmez oluyor. Ömrümün güzelliği bildiğim, ruhumun ışığı sandığım kim bilir nerededir, kiminledir, hiç beni hatırlıyor mu? Sessizsin, ne yapıyorsun, ne diyorsun!

Ne kadar sakinsin deniz? Dalgalanan deniz! Senin güzelliğin dalgalanmaktır. Seni hareketsiz, heyecansız görmek istemiyorum. Hiç olmazsa sen benim bu arzuma duyarsız kalma. Uykusuz gece-

lerimin tek arkadaşı, son ümidim, tatlı hayalim, yüce arzum zannettiğim saf duygularıma, sevip sevilmek aşkıyla yanan yüreğime sonbaharı getirdi, sonbaharı... Yüreğime sonbaharın ardından kışı getirecek ve bu kıştan sonra bir daha bahar gelmeyecek...Gelmeyecek!

Gözlerin daldı, düşüncelisin, inatçı dalgaları sahillere vuran mavi gözlü denizim. Dayanıklılığına hayran kaldım. Ben huzursuzum, çok huzursuz. Yüreğimdeki sonbahar yüzünden...

Sana bakıp düşünüyorum, hiçbir zaman seven yüreklere sonbahar gelmesin!

GÜLÜM, AYRILIĞA ÇOK ACELE ETTİN

Düşünceliyim, düşüncelerin kollarında hayallere dalıyorum. Hayallerim beni senin yanına, senin nefes alıp verdiğin muhite götürüyor. Hayallerim ancak orada kendine yer buluyor, orada çabalıyor, o garip sahilin kenarında.

Denizden gelen akşam meltemi beni hayal gücümün pençelerinden alamıyor. Sadece, mehtaplı bu gecede gözlerim ve dikkatim yıldızlar arasındaki hilal aya çekiliyor. Onun kıyıya yansıması bana senin varlığını, şimdiye kadar açıklayamadığım,

kendime de sırlı görünen hislerimi ve yaşadıklarımı anlatıyor. Ay ışığı bana çok şeyleri hatırlatıyor...

Sıkılıyorum, başımı kaldırıp gökyüzüne bakıyorum. Yıldızlar arasında yeni gelin gibi süzülen ayı görüyorum ve bir de... bir de ayın güzel çehresinde yansıman görünüyor. Bir de ilk buluştuğumuz yerde ellerimi ellerinin içine alıp gözlerimden öptüğün anı hatırlıyorum... Yanaklarımı sıcak gözyaşları yalayıp yakıyor. Hayallerimden uzaklaşıyorum. Sahilde yalnızım, garibim, kimsesiz akşamların birinde garip garip dalgalanan denizin göğsünde seni bana hatırlatan ay ışığını arıyorum. Kara bulutlar ayın güzel çehresini gizlemiş benden. Belki de yüreğimin yana yana sızlayan sessiz feryadını işiten ay, kendi gizlenmiş...

Orada, o yerde söylediğin son söz kulaklarımda yankılanıyor: "Gülüm, ayrılığa çok acele ettin!"

Acele ettim, doğrudur, itiraf etmeliyim ki acele ettim. Yüreğinde bana dair bir duygunun olmadığını gözlerinden okuduğum için acele ettim. Acele ettim, ömrümün ne zamansa gelecek olan baharı için acele ettim.

Bu ayrılık için sen, soğukluğunla acele ettin ...

AYRILAMIYORUM

Senden ayrılamıyorum. Ne yapsam nafile! Sensizliğe katlanamıyorum, sensizliğe dayanamıyorum, sensiz kalamıyorum.

Yalvarırım, terk etme gönül evimi, yalnız koyma beni, ıssız bırakma sana olan hislerimi. Senden ayrılamıyorum canım, ayrılamıyorum!

Tatlı rüyam, gerçekleşmesini istediğim hayalimsin; güzel duygularım ve varlığımda yaşayan bensin, ben! Kavuşma arzusuyla yanıp tutuşan ben!

Sen benim sabrımsın, sen benimsin, sensiz yaşayamıyorum canım, senden ayrı yapamıyorum! Beni sensizliğe mahkum edip ayrılık adında sonu bilinmeyen bir sefere çıkarsan da bu ayrılığa susadığını, bunun senin için gerekli olduğunu biliyorum. Yine ayrılamıyorum, yine ayrılamıyorum!

Canım, duygularıma yabancılaşma, sevdamızı boynu bükük menekşe gibi imkansız aşka mahkum etme. Avut, dinle beni, gözü yaşlı koyma...Endişeli gözlerimin ürkek bakışları yollardaki izlere takılıp kaldı. Bana dikilmiş hasret dolu bakışlarından ayrılamıyorum!

Sonsuz feryadıma tek, bir tek bakışın yeter.

BAĞIŞLA

Kalbimin atışlarını heyecanla dinlediğim bir âlemde kendimi duydum. Düşüncelerim beni uzaklara, çok uzaklara götürdü. Ulaşılmaz, anlaşılmaz büyülü bir yerdeyim ve bir ben varım, bir de yaralı bir av gibi gözlerimden akan yarım kalmış aşkım. Azizim, beni suçlama! Senin mutluluğun için ben, kendi saadetimi kurban ettim.

Gözümün nuru, güneşim! Suçlama beni, değersizsin deme. Ben, aşkımızın kurbanıydım. Yalnız senin için...

Nazik, ince kalbini, billur cama benzeyen gönlünü kırdığım için bağışla beni! Ümidini, benimle yaşayacağın saadeti elinden zorla aldığım için bağışla beni!

Bağışla beni, seni görmeye gelemiyorum. Seni gördüğüm zaman yeni yetişen çocuk gibi naziktim. Değer verilmek, sevilmek istiyordum. Seninle buluştuğumuzda ellerimi tutan sıcak ellerin güzel günler müjdelerdi. O müjdeler benim için gönül dolusu hediyeydi, hem de çok... O hediyelerin en kıymetlisi sendin ve senin bana duyduğun ama herkesten gizlediğin sevgin... Sevgini sakladığın gibi beni de herkesten korudun.

Beni, kendinden de kıskanırdın; çünkü benim seni, senin beni sevdiğinden daha çok sevdiğimi

bilirdin. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de ne vakitse bu ayrılığın doğacağından korkardım. Kalbimize doğan, başımıza geldi; beni benden çok seven hevesli yarim!

Kıymetlim, seni yalnız hayallerimde görüyorum, yüreğimin kederini, sevincini yalnız rüyalarımda seninle paylaşıyorum. Kalbimin sesini, seslenişini, kimsesiz hislerimin feryadını seninle bölüşüyorum.

Hoş bir duygu olarak kalbime giren tek kişi sensin. Gözlerimi kör eden, kalbimi kapatan ve aklımı karıştıran aşk, bana ayrılığın acısını tattırdı.

Bu ayrılığa ikimizin de ihtiyacı vardı, ikimiz için de gerekliydi. Ölüm kadar ağır olan bu adımı atmaya senin gücün yetmedi. O adımı ben atmalıydım. Bir ömür boyu sürecek, zehir gibi acı olan ayrılık şerbetini, ben kendi elimle sana da kendime de içirdim. Yavaş yavaş, damla damla...

Ayrılığı ben yarattım, ben sebep oldum bu ızdıraba. Ayrılık ne kadar ağır olsa da onun gelişini ikimiz de çabuklaştırmalıydık, ikimiz de... Bu ayrılık bütün vücudumu, gam yüküyle ve seninle dolu yüreğimi titretti!

HER SÖZÜN YALANMIŞ

Görüştük. Vedalaştığımız, senin sevip seçtiğin salkım söğüdün altında bana: “Sensizlik bana azap verir. Nasıl ki dünya güneşsiz, göz ışıksız, insan kalpsiz yaşayamazsa, ben de sensiz bir hiçim, ey benim gözlerimi aşkıyla bağlayan ve kalbimi göğsünden söken meleğim! ” dedin.

O buluşma yerinde, mehtaplı ve yıldızlı akşamın büyülü ışığı altında beni yalanlarınla büyüledin. O gece, sevdalı ruhumu okşayan ve kalbimi dile getiren sevgi dolu bir geceydi. İnandım sana. Nerden bileyim yalan olduğunu? Yürekten gelen sevincimizi, yüreğe çöken kederimizi beraber bölüşeceğiz; günlerimiz sevdamızın sıcaklığıyla şenlenecek, sevgimizin baharında soğuk rüzğarlar esemeyecek, diyordun. Kasırgalar, fırtınalar bu yüce sevgimizin yakınına bile sokulamaz... İnandım! Nerden bileyim yalan olduğunu?

Görüştük… Vedalaştığımız zaman salkım söğüdün yanında, aylı yıldızlı bir geceydi. O gecenin huzurunu, yalanlarınla bozdun. Bu gece farklıydın, tamamen farklı... Neler söylüyordun, İlahi! Ben neler duydum, neler! “Sen benim için bir gönül oyuncağıydın.” İnanmadım, senin söylediğin gerçeklere inanmadım! Şaşkınlıktan büyüyen gözlerimde yaşlar dondu, buza döndü!

Tatlı bir yalan olduğunu anladığım acı gerçeği duymak ne kadar zor, ne kadar acı vericiydi. İlahi…!

Bana, sadece bu gece yalan söyledin gibi geldi. Bana söyleme ... Her kelimen yalanmış!

Yalanlarla dolu o buluşma yerinde, bu gece salkım söğütün dallarının solduğunu, tazeliğini yitirdiğini gördüm ve gecenin büyüsünün birdenbire kaybolduğunu hissettim.

Ah! Kalp ocağının közünde yanan bir alev oldum, ateşimden haberin yok. Haberin de olmayacak; çünkü kalpsiz insan bir kaya, bir taş parçasıdır.

YALVARIYORUM KEDER SANA

Günahım nedir ki beni bu kadar yakıyor, küle döndürüyorsun? Niye?

Yalvarıyorum sana keder, benden elini çek, yoksa bensiz yaşayamaz mısın? Özür dilerim keder, elini çek üzerimden... Uzak ol benden, unut benim varlığımı! Sevgimi elimden aldın, canımı canımdan kopardın, kalbimi mesken tuttun. Gözümün yaşını sele, kalbimin ateşini küle döndürdün; arzularıma soğuk rüzgarlar estirdin, gönlümü don-

durup taşa çevirdin, yetmez mi? Ümitlerime göz dikmen, dertlerini sineme çöktürmen yeterli değil mi? Ateşimi, ocağımı söndürüp küllerimle oynama. Yalvarıyorum keder sana, elini çek benden, çek! Goncaya benzeyen arzularımı soldurdun! Yüreğimin yüce duygularını dağıttın ve yok ettin! Gündüzümü gece gibi karanlık, gecelerimi ise karmakarışık ettin. Tatlı rüyalar için özlem duyan o geceler, uyumak için nazik bir okşamaya muhtaçtır, muhtaç...

Düşüncelerimi de yalnız bıraktın. Bu yalnızlıkta tek başımayım. Senden tek başıma uzaklaşmaya çalışıyorum, kaçıyorum ama yollar bitmiyor, bitmiyor. İçimde sevdam ağlıyor... Hasretimin boynu bükük kaldı, feryadım sinemi deldi, dağladı yetmez mi?

Doymuyorsun beni incitmeye, doymuyorsun! Uzaklaş benden keder, çek elini üstümden! Bırak, ulaşılamaz, umutsuz hayallerim beni kollarına alsın, belki teselliyi orada bulurum. Kurtul benden, çek elini, yeter! Verdiğin azaplar yüzünden iradem de aciz kalıp zayıflıyor. Bir söz bile söylemeye gücüm yok. Acizim senin karşında, aciz...

Dayanacak gücüm olmadığı için verdiğin acılara gözlerimi yumarım; o an yaşlı gözlerimde umut ışığı azalır ve dünya gözlerimde küçülür, küçülür... Sonra yine seninle başbaşa kalırım. Senden uzak-

laşmak isterim. Uzaklara, çok uzaklara gitmek isterim. Kaçarım. Ama sen, orada da varsın, orada da! Yalvarırım keder, ellerini üstümden çek!

UNUTAMIYORUM

Güneşin gurup vaktidir... Özledim. Niçin böyle özledim? Bunu kalbimle yapamam, beceremem! Bir daha adını anmayacağım; bir daha onun için yüreğime toz dolu bir duygu yükünün yaklaşmasına izin vermeyeceğim!

Asıl, akıttığım gözyaşlarına üzülürüm.! O damlalar yüreğimin nuru, közü, merhemi, tesellisidir.

Yok, bunu kalbimle başaramam, o beni dinlemiyor. Ben seni neden unutamıyorum, ey bahtıma düşen uğursuzum! Unutamıyorum, delice aşık, ateşli sohbetlerini; heyecanla çırpınan kalbimizdeki güzel hislere acıyarak hassas duygularımıza kol kanat geren, bizim için büyülü bir âlem sandığımız o buluşma yerini ve hazin bir fısıltıyla: “Gözlerini çok seveceğim; çünkü beni sana sevdiren o kara gözlerin oldu.” deyişini. Unutamıyorum!

İnanmıştım vefana, sadakatine. Ama…

Keder, sevgimin kapısını çok çabuk çaldı. Talihimi görmüş, bütün dertlerini, acılarını, sarsıntı-

larını kalbime yüklemişti. Yaralı bir ceylan gibi çırpınan kalbimi, billur köşkümü elemle, hüzünle doldurmuştu.

Güven beklemiştim senin gibi vefasızdan. Vefasızlığın, güvenilmezliğin yıldırdı beni; hassas duygularımı yerle bir etti.

Yangın yerine dönen kalbimin atşı sanmış, okşamanla çırpınan yüreciğim bilmiştim seni. Duygularımda mevsimleri vakitsiz değiştirenim benim, sevgini kendimin bilmiştim, kendimin. En çaresiz anlarımda, yalnızlığımda sana dair duygularım, düşüncelerim teselli etti beni; aşkının ateşiyle ısındım, avundum. Kalbim, kalbinden sıcaklık ummuştu. Hatta aynanın karşısına geçip gözlerime, senin gözlerinle, ihtiras dolu bakışlarınla bakardım. Ne yazık ki… Keşke hayatım için bir anlık göz kamaştırıcı ışık olduğunu o zaman hissedebilseydim!

Güneşin gurup vaktidir. Yine günbatımı. Buluşma yerimizde yalnızım. Yalnız büyüyen, zamansız açan boynu bükük menekşe gibiyim. Yokluğunu hissediyorum, artık benim değil, başkasının aşkısın! Sensizlik bütün vücudumu sarsıyor ve sensizliğin dayanılmaz ağırlığında eziliyorum. Ağlıyorum…

Üzgün gözlerimdeki hüzün gözyaşlarını maalesef tutamıyorum. Unutamıyorum! Seni unutamı-

yorum. Kendim de bilemiyorum niye, niçin! Son kez, kimsesiz kalmış buluşma yerimize sönük bir ruhla bakıyorum ve sonsuz feryad tufanının bir ömür boyu süreceğini anlıyorum.

YOLLAR

Acım, yol arkadaşım, sırdaşım yollar; beni bana getiren yollar, beni senden ayıran, senden uzaklaştıran, beni sensizleştiren yollar.

Yollar, ne söyleyeyim size: Sizin gögsünüzden, nice kederler taşıyan, gam çeken gönüller; seven, kalbi sevgiyle çarpan, döğünen insanlar geçip gider. Siz bunların şahidisiniz. Kimine ayrılık kimine kavuşma bağışlayan yollar… Benim kaderime ayrılık düştü. Ayrılık, sonu görünmeyen, bilinmeyen hiçlik…

İnandım... Sevdim... Yanıldım... Ayrıldım!

Ayrılığa nefretim sebep oldu. Sevgiden nefrete bir adımlık yol vardır, derler. Nasibim, bu yolu geçmek oldu… Sevgi yüce bir histir, parlaktır, inkar edilemez. Bunu seven yürek gayet iyi duyar, gayet güzel bilir. Lakin seven kalbin sesine kulak asmayanlar sonunda yalnız, sevgisiz ve duygusuz kalır.

Biliyorum, sensizlik benim için çok zor olacak.

Suya hasret toprak gibi, nazlanmaya hasret gönül gibi, karanlıklara gömülmüş ve ışığa hasret göz gibi, alevlenmeye can atan köz gibi… Sadece keder dolu gözlerimden akan gözyaşlarında teselli ararım. Nasibimin ne olduğu belli değil, arkadaşım yollar, dert ortağım yollar... Beni senden ayıran, beni senden alan, sensizleştiren yollar…

BENİ ARAMA DEDİN

Öyle soğuk, öyle sessiz, öyle sakince: "Arama beni, arama!" dedin. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu sözü senden hem bekliyordum, hem beklemiyordum. Seni sevmekte tereddüt ettim. Aydınlıkla karanlık arasındaydım. Ne sana “Elveda!” diyebiliyor, ne de senden uzaklaşmak istiyordum. Bakışlarından da bir şey anlayamıyordum. Ancak bana karşı ilgisiz olduğunu duymuştum. Neticede, seven yürek hassas olur. Ayrılacağımız günün sonbahara denk geleceği yüreğime doğmuştu. Öyle de oldu. Kederimin şiddetlendiği ve dertlerimle başbaşa kaldığım bir sonbahar sabahı karşıma çıktın. Çıktın ve acılarımı damla damla unutmamda destek oldun. Ama sonra…

Sonuçta, nereden bilebilirdim soğuk tavırlarınla acılarıma, dert yüküme yeni sancılar ekleyeceğini?

Bu sancı bana öncekilerden daha fazla acı verecek. Nereden bileyim senin böyle olduğunu?”Arama beni, arama!” dedin. Yüzüme çarpan kara talihli, kilitli kapılara benzeyen sözlerine hem inandım, hem inanmadım. İnancım, inancıma karanlık getirdi, beni utandırdı; kaybettim, inancımı sonsuza kadar kaybettim. İlahi, bundan sonra inançsız mı yaşayacağım, inançsız mı?

“Arama beni, arama!” dedin, öyle bir söyledin ki hiç ruhun sızlamadı. Neden sızlasın? Sonuçta, kalbin neden kahırlansın, kirpiklerin nemlensin, gözlerin devrilsin, göğsünde atan kalbin kararsız kalsın? Sen o sözü şöyle söylemeliydin: “Arama beni, arama! Artık sana ihtiyacım yok. Sen bir güldün, ama kokuna doydum!”

Sözlerinle irademi uykudan uyandırdın, uykudan. Kahır içinde uyandım. Karanlıkta yolunu bulamayan bir insan gibi yalnızdım, yalnız! Madem duygularıma sonbaharın gelişi gibi gelecektin, niye girdin hayatıma? Aşk ateşiyle yanan bir yürek vermiştim sana, yazık, sevemedin, ihtiyacın olmadı!

Yazık, bir kızıl goncaydım, senin için yapraklanıp çiçek açmıştım; kokumu duyamadın. Dallı budaklı ağaçtım, gölgemde dinlenemedin. Varlığı sevgiyle yoğrulmuş bir göğüstüm, sen ona da sığamadın.

ÖYLE DÜŞÜNÜYORUM Kİ

İçimdeki tüm karanlıkları senin aydınlattığını düşünüyorum. Kendimden bağımsız olarak çırpınan yüreğimi sakinleştirmeye çalışıyorum; öfkemi ve sabrımı kontrol edemiyorum. Seninle karşılaşıncaya kadar küskün, dağlanan kalbimin bir daha sevdalanmayacağını, kalbime giden yolların kapalı ve geçilmez olduğunu düşünmüştüm. Kaderin hükmüne bak! Yeni bir sevda nasip etti, yeni bir buluşma. Ama sevgi, ama aşk… Tanrım bütün kederleri demek ki bana emanet etmiş. Üzüldüm. Dağ üstüne dağ yığanım!

Ağrılar, acılar içerisinde sarsılan yüreğim feryad ediyor. Bu çığlık senin için, çığlığı duyuyor musun? Beni sarsan günahkarım…

Aydınlık dünyamı karartmaya, sevinçli günümü azaba çevirmeye senin ne hakkın var, söyle! Beni ağlatmaya, soldurmaya ne hakkın var, bir söyle, niye susuyorsun, niye? Söyleyecek sözün yok ki… Göğsünün içinde yay gibi gerilen kalbin, keman gibi dillenmemiş ki! Gönlün yaralı değil ki… Hiç keder vurgunun olmamış ki… Kederlendiğinde, kederin seni dünyadan alıp götürmemiş ki…

Sonuçta benim çektiğim acılar sana yabancı. Talihim beni çok sınadı. Acılar içinde yaşadığım yeter, kafidir!

Yeter, kaderin sınavlarına nokta koyuyorum; irademi, gücümü topluyorum ki seni unutayım ve tıpkı senin gibi soğuk, ilgisiz olayım. Aman Allahım, başaramıyorum, keder beni boğuyor, nefesim daralıyor. Hiç olmazsa bir defa sıcak dudaklarından buz gibi sesini duymak, sözlerini işitmek ihtirasıyla yanıp tutuşuyorum. Alışmışım sana bir kez, alışmışım! Bu ne azaptır Ya Rabbim, bu ne azaptır?

Niye çıktın karşıma, söyle? Niye, niye beni benden aldın? Ben artık ben değilim, sen olmuşum! İçin için sararıp soluyorum, bakışlarım yanıyor, eski yeni dertlerim alevleniyor içimde; kavuşma umudum yorgun düşüyor. Kalbimin köz tutmuş yarası kanıyor. Ah, ne yaptım sana ben?

Deniz gibi coşup çağladım, bulutlar gibi dolup boşaldım. Senden bir şeyler ummam boşunaydı. Hasretin her şeyimi elimden aldı, seni arzulamaya doydum, vallahi doydum. Ama neden seni kalbimden, düşüncelerimden silemiyorum, neden? Ey Rabbim, yürek ağlarken göz güler, gülen o gözlerin acı damlaları kalbe sızar, kalbe akarmış. Sen benim sevincime ortak olan kederim, ayrılığımın günahı oldun!

Sonbaharı çok severdim. Hem de çok... Biliyor musun niçin? Çünkü seni bana sonbahar bağışlamıştı, sonbahar. Şimdi de mevsim sonbahar… Hem sevgimin hem ömrümün sonbaharı, hem

kaderimin hem dünyanın sonbaharı… Seni sonbaharda kaybettim. Sonbahar seni benden aldı!

Gözümün yaşına, kalbimin feryadına, sana uzanan ellerime aldırmadan seni zorla kopardı, ayırdı benden, ayırdı…

Sana taptığı için gözlerimi azarlıyorum, ancak gözlerimi! ...

AĞLAMA

Çok geç, artık çok geç! Bu yolculuğa geri dönmek için çok geç. Yaşayamıyorum seni sevmeden, anlıyor musun? Ayrılığının acısından hastalandım, yıllarca hastalandım, soldum, solgun çiçeklere döndüm. Kurudu, çatladı dudaklarım, içim yandı, yüreğim sızladı. Soğukluğun yaktı beni, öyle yaktı ki ne söz söylemeye ne de adım atmaya gücüm kalmadı.

Hayatıma gelişini beklemediğim gibi gidişini de beklememiştim. Donuk bakışlarını, soğuk gözlerini, buz gibi dudaklarını, duygusuz yüreğinin unutkanlığını hiç aklıma getirmezdim…

Gözlerimin sıcaklığıyla birlikte kalbimi de çaldın, hem de ilk görüşte. O zaman böyle değildin. Sıcak nefesinle, sevginle beni çok yücelttin. O zaman böyle değildin!

Şimdi, yalnızlık benim için her şeyden kıymetlidir, diyorsun. Gönlüm sadece yalnızlığa vurgundur, yalnızlığa… Senin o sözlerin bana, ömrümün

sonu gibi geldi; kalbimi, yüreğimi yaktı…

Senden nefret etmek, senden uzaklaşmak için ne kadar çaba harcasam da nafile! Olmuyor, olmuyor… Neden böyle bağlandım sana, ey benim bahtima düşen bahtsız sevgim!

Bir dakikalığına unutmak istiyorum seni ama hayalim, sessiz telefona baka baka beni sana götürüyor ve istemeden numaranı tuşlarken buluyorum kendimi. Telefonda, ilgisiz, donuk sesini duyuyorum: “ Evet, sen misin?”

Seni, Yaradan’a şikayet ediyorum. Sabır istiyorum, güç istiyorum, seni unutmak için yardım istiyorum.

Ey vefasız, sevgini sadaka olarak istemiyorum, sadece sıcaklık istiyorum, sıcaklık. Ey adı saklım, madem böyle soğuk davranıp yakıp yandıracaktın niye kalbime girdin? Sonunda yalnız bıraktın beni; arzularıma, temiz duygularıma ölüm kabusu yaşattın. Sevginin tükendiğini, kalbinin olmadığını nerden bileyim? Bütün hayat senin için basit bir oyunmuş. Aşağılanmış duygularım, bu oyunun oyuncusu oldu.

Ağlama gözlerim, ağlama; sana yüreğim daha çok yanıyor. Neticede, görüp sevdiğin, sevip seçtiğin ala gözlünün, seni hiçbir zaman sevmediğini nereden bilecektin?

O, yüreksizmiş, yüreksiz!

İNANDIM

Kendi kendime düşünüyorum, hey! Sonuçta seni neden sevdim, neden? Acım, heyecanım, cevapsız duygularım, yanan kalbim, acımam için üzülüyorum!

Ne yapsaydım? O güzel sinsi siyah gözler bana dünyayı unutturdu. İnandım. Bu melek yüzlü güzel beni büyüledi. Bana öyle geldi ki tüm dünyanın inancı, bağlılığı ve büyüklüğü bu güzellikte tamamlanmıştı. Ona inandım. Işığının doğru olduğunu sanıyordum. Tatlı yalanları beni bana unutturdu. Onu ve sevgisini hissettim ve başka hiçbir şey benim için daha ilginç, daha çekici, daha baştan çıkarıcı değildi. O melek yüzlü karanlığın sevgisinden etkilendim, hey. Onu kendi varlığım kadar sevdiğimi hissettim. O bendim. Kendim.

Keşke o yağmurlu günde onu gören gözlerim kör olsaydı, kör. İlahi, ben neler gördüm, neler… Onu başkasıyla!

İlgisine inanıp, sadakatine güvendiğim, aşkının ateşiyle yanıp ısındığım o güzel, başka birinin kollarında! İlahi, ne kadar ağır, korkunç bir manzara! Kör olaydım, görmeyeydim keşke… Keşke o gün hiç yaşanmasaydı; onu group seven gözlerim gölgelenip ümitlerim gama boyanmayaydı. Ne diyeyim Allahım, gözümde yaşım, yüreğimde

sözüm dondu.

Yalanlarla dolu bir aşk neyime gerekti, neyime?

Cevapsız sorularımın girdabındayım…

Sevdiğin kişinin seni değil başka birini seçmesi ve sevmesi dayanılmaz bir acıdır. Onu sevdiğim ve ona inandığım için kendime, garip kalan sevgime acıyorum… Yalancının aşkı da yalanları gibi sahtedir. Bu sahtekarlık bir gün açığa çıkacak. Bak, asıl felaket, fırtına o zaman kopacak.

HİSLERİMİZİ ZAMAN SINASIN

Kısa süreli bir ayrılığa ihtiyacımız var, dedin.

Dedim: Ama ben sensiz ne yaparım?

Birbirimize karşı duyduğumuz yüce hisleri, bırakalım zaman sınasın, dedin.

Dedim: Ben sensiz ölürüm, hiç olurum sonunda. Suya hasret dudaklar gibi, narin bir eli özleyen çiçekler gibi…

Dedin: Gözümün nuru, kalbimin ateşi. Susuzluktan çatlamış toprak yağmura nasıl hasretse ben de sana öyle hasretim. Duygusal, sevgi dolu kalbim, birbirimize olan ihtiyacımız ve muhtaçlığımız bu ayrılıkta kendini haklı çıkaracak. Bu ayrılıkta közden alev de doğabilir, alevden hiçbir iz de kalmayabilir. Kıymetlim, canım benim, isterim ki sevgimiz bu sınavda çöldeki seraba ya da yağmur

sonrası birdenbire gökyüzünü süsleyen gökkuşağına dönmesin, onlar gibi aldatıcı olmasın.

Bir teselli olarak beni sınavlardan geçirenim! "Kısa bir ayrılık" teselli kelimesidir. Bu kelime beni bütün sınavlardan geçirecek. Bana irade, tahammül ve sana karşı duyduğum sonsuz sevginin büyüklüğünü anlatacak.Senin varlığında beni, sen olmaya çağıracak.

Varlığımı, sonunda, bütün hislerimi kalbinin sıcaklığına teslim edecek, teslim. Bütün bunlara, sana duyduğum sevginin, tatlı ve samimi duyguların sıcaklığı sebep olacak.

Bu sözleri bir kış akşamı söylemiştin. Bu akşamsa, etraf sessiz ve tüm dünya uykuya dalmışken sadece ben ve huzursuz kalbim uyanık.

Acı dolu yüreğimde, duyduğum bir söz yankılanıyor: Sevgi güçlüleri alevlendirir; zayıfları ise sarsar, yoldan çıkarır.

Bu kısa süreli sınavda, sana öyle ateşli bir sevgi diliyorum ki sıcaklığı hayatımız boyunca bizi ısıtsın, sonbaharın soğuk rüzğarlarından bizi korusun!

YALNIZ SEVGİMİ ÇEYİZ OLARAK GÖTÜRÜYORUM

Kenarda bu üzgün halimi kederli kederli süzüyorsun. Ne yapacaksın canım? Elinden ne gelir? Ne yapsan da hava ve su kadar senin için kıymetli olan kalbinin sahibini götürmesinler, elini elinden koparmasınlar, gönlünü gönlünden ayırmasınlar? Koparırlar sonunda, ah götürürler!

İstasyonda düdükler çalınır. Sevinir bütün misafirler. Sadece ikimiz sevinmeyiz: Sen ve ben. Yalnız bir kavak gibi, çölde kaybolmuş çaresiz bir gezgin gibi bu neşeli dünyadan ayrılırız.

Ben de senin o çok sevdiğim kederli, bulut gibi dolu gözlerine hasretle bakarım. Ne yapayım azizim, elimden ne gelir? Nasıl yapayım ki karanlık sinsi bulutlar, sevgiyle çarpan kalplerimizin üstüne inmesin?

İstasyonda düdükler çalınıyor. İstasyon sanki derdimize ağlıyor. O da üzülüyor bizim ayrılığımıza. Bizi bir tek o anlıyor ve derdimize ortak oluyor. İstasyon, ağlaya ağlaya teselli ediyor, ümit veriyor, kurtarıyor bizi.

İstasyonda düdükler çalıyor azizim, artık ayrılık vakti gelip çattı. Duygu selinin önünü kesmeye gücün yetmedi, ağladın. Canım, senin gözyaşını görmek istemezdim. Keşke, gözyaşlarını yüreğine

akıtsaydın sevgilim! O gözyaşlarını görmek bana ölümdür, ölüm!

Ne kadar acı, ne kadar dehşet verici bir şeydir, sevdiğin bir adım ötendeyken onu teselli edememek, ona yaklaşıp kalbini yakan sözleri söyleyememek… Yüreğine çöken kederi onunla bölüşememek…

İstasyonda düdükler çalınıyor. Seven kalbimi, dövünen yüreğimi, bütün varlığımı sana emanet ediyorum, sadece sana! Sadece buna gücüm yetiyor, sadece buna. Yeni kuracağım yuvaya kendimle beraber kederimi, yalnız sevgimi çeyiz olarak götürüyorum

Istasyonda düdükler çalınıyor. Onun da benim gibi kederden, acıdan çatılmış kaşlarının altındaki bulut gibi dolu gözlerinden solgun yağmurlar yağıyor ve gözyaşları yavaş yavaş yüreğine sızıyor.

AYRILIĞA NE YAPABİLİRİZ?

Ayrılık, gelişin yamandır, titretir, soldurur. Beklenmedik bir şekilde gelmek senin için zor mudur?

Canım, sana bakan gözlerim dolup boşalıyor; kalbim yanıyor, yanarak feryad ediyor; ağlamaya ve kalbimin gizli iniltilerini ifade etmeye cesaret edemiyorum.

Sen unut demiştin. Unutmamı söylemiştin.. Bense… Lakin bu ayrılık ağırdır bana, çok ağır. Sen unut demiştin... Beni acıtan kalbimin imdat çığlıklarını ayrılığında sakladığı için, senin sevdanla gizli gizli yandığı için sinemdeki sevdanın ahını gizledim. O acı sözlerin gönlümü parça parça etti.

Unut demiştin sen. Bu sözlerin kalbimi delerek onulmaz yaralar açtığını, göz göz olmuş bu yaraların çırpınan kalbime işkence ettiğini sen nereden bilecektin?

Ruhumu besleyen duygularım söndü. Çılgın kalbimin sönmez tutkusuyla alevlenen aşkımı bilerek çiğneyen senin gibi duygusuza, insafsıza boyun mu eğeyim?

Unut demiştin, gönlüm dertlerimin esiri oldu, bulutlar gibi kararıp doldu; yağmura, sağnak yağmuruna döndü.

Sevinçsiz, arzusuz yaşadım. Dik bir uçurum gibi yoğun sisin sürekli misafiriydim. Sensiz dünya benim için hiçbir şey değil, bana unutmamı söyledin... Bülbülün gül bahçesine vakitsiz gelen sonbahar gibi gençliğimi alevlendirip sonra hiçe çevirdin. Ömrümün baharına hazan getirdin.

Sen, unutmamı söylemiştin, bense…

Sana: "Aşkımıza geri dön, geri gel canım" demeye cesaret edemedim. Artık soluk bir hatıraya

döndün benim için. İçimde sessiz bir feryatla katıla katıla sevdam ağlıyor. Sen unutmamı söylemiştin, bense…

Benim başı belalı sevdam hasret denizidir, orada dalgalar coşar, şaha kalkar, nihayet birgün sakinleşir ve sessiz hıçkırıklarla usulca feryad eder.

SENİNLE SENSİZİM

Sahildeydik. Ben ve mavi gözlü bir Hazar'ım.

– Hayır, hayalin incinmesin. Üç kişiydik. Bir ben, bir deniz, bir de senin hayalin.

Deniz de benim gibi çok huzursuz. Hissediyorum. Kararsız dalgalar kıyıyı özlüyor, dokunuyor, ancak orada tutunamıyor. Sahil de dalgaların bu nazlı işvesine ziyadesiyle karşılık veriyor; çünkü sahil, denizi seviyor, hem de çok seviyor ve onsuz yaşayamıyor.

Ey benim sevgimden habersiz gülüm, ben de seni seviyorum. Sana olan sevgimi, toprağın derinliklerinden güneşe doğru uzanan çaresiz, büyülü tohumlara benzetiyorum. Sana olan sevgim bana hayat, yaşama azmi, heves ve ruh veriyor. Anlamsız geçen yıllarıma, günlerime anlam, duygularıma ve düşüncelerime serinlik getiriyor.

Sevginin mucizesine hiç inanmazdım. Seni yüreğimde keşfettikten sonra tüm üzüntülerimi ve

ıstıraplarımı unuttum. Damla damla, yavaş yavaş unuttum. Bunun için minnettarım sana, şifa pınarım, sevdalı gönlüm!

Üzüm tanesi gibi kara gözlerini kaldır da bir etrafına bak. Senin ateşinle yanan bir pervanen var. o, senin sevgini kazanmak için bütün zorluklara, azaplara katlanmaya hazır.

Büyülü kara gözlerin, hafif gülüşün, ince görünüşün gözümün önünde ve bir şelalenin nağmeleri gibi sesin her daim kulaklarımda. Özlüyorum seni, çok özlüyorum!

“Sıcak nefesinle açılan bir kızıl gül oldum; ama sen kokumu hiç duymadın. Bakışların gönlümde bir ocak yaktı; ama sen ateşinde ısınmadın.”

Gülüm, sen benim için yaşamak demeksin; ancak bilirim ki seninle sensizim! Sensiz seninle!

BİR SEVGİ

Gözlerinden akan damlalarda sevdim yağmuru, titreyen kirpiklerinde sevdim rüzğarları, nur dolu çehrenin ışığında sevdim güneşi, gözlerinin renginde sevdim dünyanın bütün güzelliklerini…Ama senden bana kalan, sadece bu gurbet dolu sevgi oldu… Sisli yollarda ulaşılamaz bir sevgi...

ÖYLE MEKTUPLAR VAR Kİ…

Öyle okunmamış mektuplar, cevaplanmamış çağrılar, dile getirilmeyen özlemler var ki kalpte kaldı ve karanlığa gömüldü. Şehidimin…Şehit askerimin hayalleri, ruhu ile beraber göklere, Rabbin sevgisine, derğahına kavuştu. Mekanın cennet olsun şehidim, cennet olsun! Gün gelecek ruhun sevinecek, şad olacak şehidim! Tez zamanda Azerbaycan bayrağı Karabağ'da, bütün Azerbaycan'da dalgalanacak. Sen rahat uyu şehidim, rahat uyu!

BERABER GÖTÜR

Gitmeyi göze almışsan, unutmayı da göze almalısın, kaderin oyunlarına susmayı da… Ayrılığın karşılığı olmayan kuralını öğrenmeli, ezberlemelisin. Gitmeyi göze almışsan, ömrünün sonuna kadar sana yük olacak, taşıyamayacağın hatıralarını da beraber götür. Gitmeyi göze almışsan…

HER ŞEY GEÇİP GİDECEK!

Bütün olanlar, her şey geçip gidecek; sen üzülme, sen ağlama! Elvedalara yürek yangınıyla “elveda” diyen ellerin, vakitsiz misafiri gözyaşı olan endişeli gözlerinin yaşını daima silsin. Ağlama! Her şey geçip gidecek; sen ağlama! Ağlama!

- Yaşam sevgisi, kalbin sesiyle başlar, ancak akıl ve düşüncelerde analiz edilir.

-Kaderimden ömür bahçeme yağmur yağdığında, onu içimde saklandığım an, özlem dolu endişeler yüreğimi yaktı. Bu endişeler gözyaşlarına dönüştü ve yanaklarıma "keder" kelimesini yazdı ve bu yazı asla bozulmadı…

-Gözyaşlarında bir sevgi can verdi Yanlış adreste unutuldu bir aşk. Bir sevda üşüdü yalanlar okyanusunda. Bir sevgi bitti yabancı bakışlarda… Bir sevgi…

- Keder öyle boğuyor ki insanı, sözler yüreğini, gözyaşları ellerini yakıyor. O zaman ellerini kalbini üstüne koyuyor, yüreğinde toprak özlemiyle yanıyorsun.

-Bütün yollar yüreğimden, pınarlarsa gözlerimden geçip gidiyor. Duygularım…onlar ruhumun yüreğinden!

- Mevsimler, yıllar geçtikçe yaşlandım; genç

kalan sadece dertlerim oldu.

- Hatıralarıma minnet borçluyum seni bana getirdi ve bağışladım, iyi ki bağışladım… Çünkü, yüreğimi ruhuma geri getirdim azizim…

-Kirpiklerimin perişan halini gören gözyaşlarım, yüreğimi ayıpladı.

- Hatıralarım parça parça söküldü, yerinde üşüyen yüreğim kaldı.

- Yüreğime doldun bu gün; sadece seni yazmak istedim, seni…

- Çok konuşanlardan susmayı öğrendim… Gerçekte çok bilenlerin az konuştuğunu sakince, sessizce izledim ve şahit oldum. Başkalarının karater ve davranışlarını taklit etmeden, kendim olmayı seçtim her zaman… Kıymet bilmeyen insanlara değer vererek ruhuma ne kadar büyük bir darbe vurabileceğimi anladım ve yeniden kendim olmak için acele ettim.

- Yağmur, kirpiklerimi gözyaşlarına bulayarak ıslattı; yeller üşüttü, rüzgarlar titretti hayallerde gezen gönlümü. Elbette, dilsiz sorular dillenecek bir gün, elbette…

-Düşmanın her an darbe vuracağı bellidir; ancak dost bildiklerinin ne zaman, nereden darbe vuracağı belli olmaz. (Anamın söz bohçasından.)

– Zamanla insanları tanıyorsun; çünkü zaman kendi yardım ediyor insanları tanımana.

-Ne yazsam içime sinmiyor… Kalbim bana öyle uzak; yabancıdan daha yabancı olmuş ki…Ne sözümü dinliyor, ne dünyama geliyor ne de duygularıma can veriyor. Sadece yanımda sakin sakin yürüyor. Fısıltıyla onu hatırlatıyor bana, ne yazsam da içime sinmiyor. Duygularımın gözü yaşlı, içimden ağlamak geçiyor…

SABRIMI

Sabrımı hayallerin, acıların üzerine örttüm; buladım sabrımı duygulara… Sabretmek; Kabullenmek, razı olmak ve imkansızlıkla barışmaktır. Sabır, kaderin karmaşık ya da hoş yazısının açığa çıkmasını beklemek demektir. Beklemek, bir umut köprüsüdür. Sabrımı umut parçacıklarına sardım, hayallerimin üstüne örttüm.

* * *

Gittin, menekşe gözlü ruhumu da yanında götürdün… Geride sadece sana olan bağlılığım kaldı; onu benden almaya da gücün yok artık…

* * *

Senin gözlerini okuyorum…Duygularıma kış geldi, kar yağdı, buz tuttum… Başlamamış bir hikâyenin sonu, aydınlanmamış sabahı oldum.

* * *

Hasretle yola beraber çıktık.

* * *

Toz pembe hayaller, kaderin yelkenindeki rüzgarların umuduna sığındığında, hayatın siyah beyaz sayfası çok çok uzaklarda kalır…

* * *

Seni dünümde bıraktım, bugünüme gelmen bir dert olurdu…

* * *

Yüreğim çok üşüyor… Esen sıcak rüzgarlar, aslında bir ömür boyu sürecek olan sonbaharmış…

* * *

Senden daha değerli olan var mı bu dünyada, yakınıma gel! Yabancı gibi uzak durma; gözlerine hasretin resmini çizeyim, duygularına umutlarımı, küskünlüğümü anlatayım. Senden aziz var mı ki bu dünyada?

* * *

Ana yüreğini, ellerini öperim… Dualarınla, gözyaşlarınla ısınırım… Sesinle, sözlerinle sakinleşir, yüzünün nurunda kendimi, yaşımı unuturum; çocuklaşırım. Bakışları dualı gözlerini öperim ana! Ana!

* * *

Keşke, keşke gözlerimden hasretini, hatıralarını silebilseydim. Kayıtsızlığın acısıyla kavrulan ellerim o kadar yoruldu ki, uykuya dalmış bir anıya dönüşen o hasreti bile silmeye gücüm yok ...

* * *

Ayrılığın gözyaşlarını silmedikçe, saçınızı okşayan ellerin gölgesine bile inanmayın. Bu sevgiden çok, sıcak çölde serap dolu bir yansımayı hatırlatır.

* * *

Acı, dert hakkında yazmak çok zordur; çünkü dünyalar dolusu acıyla baş başa kalırsınız.

* * *

Dilek ve duygularımın bittiği yerde geldin, bittiği anda... Silinmeyecek satırlarla sen kalbime, gözlerime yazdım. Gözlerimden uzağa gitme ne olur! Bana gelmemi söyle, sen söyle ey sevgili!

* * *

Bu sabah bir koku duydum. Bu sabah bir hasret yordu beni. Bu sabah gözlerimi yollar yordu, zaman yordu. O koku, dünyanın en güzel kokusu, anamın saçlarının, ellerinin, nefesinin kokusuydu. Hasretse…

* * *

Mutluluğumu çaldın, söyle bana mutlu musun?

* * *

Seni unutmak için sevmedim ki azizim, seni baş tacım olman için sevdim. Şımarık sevgini, yanar döner hislerini daima zamanın sınavından çökmüş omuzlarımda taşıdım ve sonuna kadar taşımaya da gücüm yeterdi… Ama seni kalbimden gözlerime giden yollarda kaybettim.

* * *

Anamın yüzü hiçbir zaman gülmüyor, gönlünü almak mümkün olmuyordu. Çehresinde daima hüzün vardı. Yazdığı ve bizden sakladığı manilerde

bir annenin hasret ateşi, kederi vardı. Meğer, benim onu özlediğim gibi anam da anasını özlüyormuş. Gönlüm anamı istedi.

* * *

Beni unuttuğuna, beni inandır; sonra da beni unuttuğundan emin olduğuna, kendini inandır. Daha sonra da kadere razı olup herkes kendi yoluna! Biliyor musun sevgiler, aşklar insana acı çekmeyi, üzülmeyi öğretir ve bu gerçektir… Biz bu gerçeği, birbirimizde doya doya yaşadık!

* * *

Neden, neden? Yine, Arap saçına dönmüş duygularım kanat çırpıyor… İsimsiz bir adrese...

* * *

Bir cümle, tek bir cümle, bir kabus gibi gözlerimin önünden gitmiyor. Dolaşıp duruyor, gözlerime doluyor. Bu yazı, pişmanlığımı geri çevirme girişimi mi yoksa derin bir üzüntünün rengi mi bilmiyorum. “Aslında seni unutmak istememiştim...”

* * *

Kendimi, duygularımı sana getirdim.

* * *

Gözümün pınarında gözyaşlarım bulandı, gözüme karanlık çöktü, dünya birdenbire renksizleşti. Kirpiklerimde rüzğarlar esti, gözlerimden dert döküldü. Rengi, adı ve tarifi olmayan bir dert...

* * *

Yüreğim sevinçli bu sabah... Gözlerim sevinçli bu sabah... Güneşin şafağı güldü gözlerimde bu sabah. Gözlerim güldü bu sabah. Ah, bu sabah...

* * *

Seni görmemek için gözlerimi yorgun bakışlarla kapatabilirim hasretim; ama kalbimin sana karşı duygu dolu olan küçük evinin kapısını nasıl kapatayım?

* * *

Kendini duygularımda, kalbimin bir köşesinde arama; gözümden akan yaşa karıştın, gittin. Kalbimdeki bahara, kış geldi ne yazık ki... Yıllarımı bana geri veremezsin. Ümit verdiğin, gözlerime yük olan bir ümit verdiğin için yüreğime borçlusun, bunu bil! Ne yazık ki!

* * *

Gözlerim seni benim olmadığım yere götürdü. Bu gidiş, benden ne aldı ve neyle sonuçlandı? Bir kalbi kaybettiğini hissedecek yürek yok ki sende. Kalbimden kalbine giden köprüleri bir sonbahar fırtınası gibi söktün, dağıttın ve bittin!

* * *

Senin başka, bambaşka olduğunu düşünmüştüm. Sen hiç kimseye benzemiyordun. Senin ışık, nur dolu dünyam olduğunu sanmıştım. Öyle düşünmüştüm ki sen benim her şeyimsin, her şeyim... Ama senin dünyanın insanı olamadım, ben senin hiçbir şeyinmişim, hiçbir şeyin...

* * *

Bir sevgi can verdi gözyaşlarında. Yanlış adreste bir sevgi unutuldu. Bir sevgi eridi eridi, bitti, hiç oldu yabancı bakışlarda. Bir sevgi...

* * *

Seni, satır satır hayat hikâyeme yazdım. Elimde olsaydı, gücüm yetseydi seni kısmetime, talihime yazardım. Ama…

* * *

Senin gülümsemeni kara bulutların arkasından doğmak için mücadele eden güneşin şafağına benzettiğimi biliyor musun?

* * *

İlahi, öyle bir hasret, öyle bir perişanlık, öyle bir ağırlık doldu ki gözlerime, gönlüm hiç açılmıyor…

* * *

Daha verdiğin çiçekler bile solmadan, gönlündeki bana ait bahar ne çabuk geçti, ne çabuk soldu?

Yıllar aldığını geri vermez ki… Kaderi suçlamak boşuna… Yüreğimiz bir, yollarımız ayrı yazılmış.

* * *

Alacakaranlıkta parça parça dağılan kimsesiz bir aşk, bir garip sevda sessizce ağlayarak gözyaşlarında can verir.

* * *

Bu sabah aynada yılların yorgunluğunu ferinde taşıyan gözlerimi uzun uzun seyrettim. Bütün dünyanın ayrılıkları gözlerimde kavuşuyor sandım… Ve sözlerim, bütün ayrılıkların mekânı. Ayrılıklar!

* * *

Gözlerime bakma! Bakışların beni ağlatabilir. Kırılgan duygularım küçük bir dokunuşa, bir kelimeye, bir nağmeye bağlı ...

* * *

Hayat yüzüme gülmese de ben ona daima gülümsedim.

* * *

Yollar beni yordu; duygularım da dayanma gücümü…

* * *

Sen uzaklarda değil, gözlerimdesin; seni kırılgan duygularımla, hatıralarımla kalbime yazdım. Sensiz bu dünyayı neyleyeyim ben?

* * *

Keşke dünyalar kadar büyük bir kalbin olsaydı ...

* * *

Düşüncelere dalıp gökyüzüne bakarken, kendinize seslenirsiniz. Bulutların son bir varış noktası olup olmadığını merak edersiniz Cevap vermekte zorlanırsınız. Peki ya hayaller... Hayaller asla bitmez ve son durağı yoktur...

* * *

Yüreğim seninle geçirdiğimiz sabahları özledi ve gözlerimde saklanan hatıralar da beni avutamadı. Belki de hatırladığım bu renksizlik bir hatıra değil, sadece geçmişin gölgesinden kopmuş ve her an silinmeye hazır soluk izlerdi. Bilmiyorum ki…

* * *

Hayat, beni ayrılığın kabusuyla korkuttun; ama yılların ağır mihnetinden katılaşmış irademin, o kabustan çok daha güçlü olduğunu hesaba katamadın…

* * *

Şayet gönlünü ısıtan hatıraların yoksa, çok üşüyeceksin!

* * *

Öyle bir an geliyor ki hatıralarım da gözümden düşüyor…

* * *

Bakışlarım geldiğin yollarda süründü, Nerdesin? Yalnızlık ve sensizlikte, sessizliğe boğuldum!

* * *

Bir gün rüzğarlara karışıp gideceğim…

* * *

Bir yanımda soğuk hatıralar, bir yanımda anlamsız hayat şartları ve tekdüzelik… Gerçeğe giden yolda bir çıkmazın içinde hayrete düştüm ... Neden, niçin sorusunun kendisi de sorularla cevaplanıyor...

* * *

Duygularımın gözü yaşlı... Yüreğimden ağlamak geçiyor…

* * *

Çocukluğumu yaşamadan, kainat kadar büyüyen dertlerine sarıldım ... Sarıldım… Ne ayrılıkların adı var ne sevginin ispatı; ne merhametin izi var ne de sadakatin, vefanın ilk adı… Yalnızlık korkunç ve dayanılmaz!

MÜNDƏRİCAT

Kövrək duyğular (*Ön söz əvəzi*)............................3
Dönmək olarmı! 6
Ovutsun gülüm 6
Vətən və həsrət... 6
Dostum 8
Külək 9
Soyuq ürəklər... 9
Dost bildiklərim.. 10
Nöqtələr... 14
Gülüşlərimdə gizləndim 15
Bir mən yox idim... 16
Yarıda qaldı.. 16
Səhvlərimlə sev 17
Yorğun düşmüş 17
Səndən başqa.. 18
Gərək bu sevgini... 19
Bu gecə hicrandan danışmayacağam.................... 20

Əmin idim 21
Pozulmadı 21
Keçən ömrün əlindən tutdum.............................. 22
Yadıma düşürsən 23
Bu gecə anam qonaq gəlmişdi! 24
Əgər sən olmasaydın.. 25
Beləymiş gülüm.. 26
Titrədi 27
Bir ana istəmişdin… 27
Bu həmin məkan, bu həmin yer 28
Hər bir insanın ihtiyacı vardır............................. 29
Kor yağışlar.. 30
Dostum 31
Bilirsənmi 31
Anama bənzəyən
bir ana gördüm!!!.. 32
Səndən öyrəndim.. 34
Yaralandım gizlincə... 34
Səndən sənə! 35

Axı, sən mənim baharımsan! 36
Əlinin sığalına möhtacam, ana............................ 37
Mənim sevgi dünyam.. 38
Gözlərim yol çəkdi!!! 40
Göz yaşları 41
Xatirələr 42
Bu gün bir yazı yazmaq istədim…........................ 42
Səni sevmək… 43
Bir çiçək istəmişdim... 44
Qayidacaq 44
Özü də!!!.. 45
Hər gün bir addım! 45
Sevgimi itirməkdən.. 46
Gözü yolda qalan var 46
Ay ana... 47
Qəlbimə yatmır.. 47
Ona deməyin 47
Qayıt gəl 48
Sənin daha çox…... 48

Bu səhər 48
Ürəyinlə al.. 49
Bir gün 49
Ay üzü dönüyüm... 49
Övladim 50
Sən elə bir gündə gərəyim oldun......................... 51
Səndən başqa kimim var mənim 52
Ayrılıq 53
Hələ gec deyil... 54
Yalan danışma 55
Möhtəşəm əsərim “Ana” 55
Sence unuta bilirmiyim 56
Sən gələn yolara 56
Sevmemisin... 57
Unutmaq 58
Bilirsənmi! 58
Mənə yuxularından danış 59
Səni unutmaq istəməmişdim............................... 59
Heç bezmədim ki.. 60

Öyrənəcəyəm 60
Əllərinin istisi yox 61
Tənha ana... 61
Qəmini sil.. 62
Yetişməyən məktubum 63
İndi gördüm gözlərinin sözünü 63
Yağışın səsi 65
Ürəyin bilmədi kimi itirdi.. 65
Həsrətin rəngi 66
Sənə qal deyə bilmərəm ki… 66
Kövrək könlü üşüdü.. 66
Gözlərim yol çəkdi bu gün 67
Nə tez dəyişdin … 68
Göz yaşlarımı görmədin.. 68
Keşke.. 68
Unutdum səni 69
Hiçmi haqqım yok? 70
Ürəyim qəribsədi 70
Əlvida deyən 71

Unudardım əzizim 71
Görəsən yadına düşürəmmi heç... 71
Bahar gəlmədi bağrı yaralı Qarabağıma... 72
Kiminsə.. 73
Yollarımız ayrıdır deyərsənmiş........................... 73
Görəsən... 74
Hər şey keçib gedəcək! 74
Dönmək olarmı! 75
Tənha anaların hekayəsi 75
Ana 76
Yollar... 76
İyiki tanıdım.. 76
Yuxularımın qonağı sənsən 77
Xəbərin varmı.. 77
Xatirələrim söküldü 78
İstanbul 78
Sevgilim sən günəşim oldun............................... 79
Xatirələrim... 80
Səni sevmədiyim üçün bağışla............................ 80

Unuda bilməyəcəksən 81
Sən unut demişdin 83
Görüşünə səsləyirsən, mən də gülüm, gəlmişəm... 85
Səndən ayrı düşən gündən.................................. 86
Sən elə bir gündə 88
Məhəbbətsiz səadət yoxdur 89
Kaş sən olaydın 91
Yuxusuz gecələrimin yeganə həmdəmi 93
Gülüm, ayrılığa yaman tələsdin 94
Ayrılammaram 95
Əlinin sığalına möhtacam, ana! 96
Bağışla... 97
Hər sözün yalan imiş..99
Yalvarıram qəm sənə...101
Unuda bilmirəm…………………………….....102
Yollar…………………………………………....104
Axtarma məni dedin………………………......105
Mənə elə gəlirdi ki………………………….. 107

Ağlama………………………………………….... 109

İnandım………………………………………......111

Hisslərimizi zamanın sınağına verək…………....113

Yalqız sevgimi cehiz aparıram……………….......114

Neyləyə bilərik ayrılığa……………………….....116

Səninlə sənsizəm...117

Gözü yoldu qalan var……………………….....119

Bir sevgi..119

Elə məktublar var ki… 119

Soyuq ürəklər...120

Özünlə apar 120

Hər şey keçib gedəcək................................. 121

İÇİNDEKİLER

Kırılgan Duygular (*Ön söz*)………………….. 137
Çevirmənin notu......................................140
Dönmek Olur Mu?......................................142
Avutsun Gülüm...142
Vatan ve Hasret……………………………..143
Hoş geldin ömrüme.................................144
Rüzğar……………………………………145
Soğuk Yürekler…………………………..146
Geceler dert bölüşür...............................146
Noktalar..151
Gülüşlerimde Gizlendim..............................152
Bir Ben Yoktum...152
Yarıda Kaldı...153
Hatalarımla Sev...154
Yorgun Düşmüş...154
Senden Başka..155
Bu Aşka Asla Başlamamalıydık...................156
Bu Gece Ayrılıktan Bahsetmeyeceğim.........157
Emindim...158
Bozulmadı……………………………………..158

Geçen Ömrün Elinden Tuttum…………….....159
Sen Gelirsin Aklıma………………………....160
Bu Gece Anam Misafir Gelmişti!..................161
Eğer Sen Olmasaydın………………………162
Böyleymiş Gülüm…………………………..163
Titredi…………………………………………164
Bir Ana İstemiştin…………………………..164
Aynı Mekân, Aynı Yer……………………....165
Bir Kadını Olmalı Her Erkeğin!....................166
Kör Yağmurlar……………………………....167
Bilir Misin?...168
Anama Benzeyen Bir Ana Gördüm………....169
Senden Öğrendim…………………………..170
Yaralandım Gizlice…………………………171
Seni Sana!..172
Çünkü Baharımsın!.......................................173
Elinin Okşamasına Muhtacım Ana!...............174
Benim Sevgi Dünyam………………………175
Gözlerim Gitti!... 177
Gözyaşları...178
Hatıralar..179
Bu Gün Bir Yazı Yazmak İstedim.................179

Seni Sevmek……………………………..180
Bir Çiçek İstemiştim..................................181
Geri Dönecek..181
Kendi De!..182
Her Gün Bir Adım!..................................182
Sevgimi Kaybetmeden……………………..183
Gözü Yolda Kalan Var……………………..184
Ay Ana……………………………………..184
İçime Sinmiyor……………………………..184
Ona Demeyin!..185
Geri Gel……………………………………185
Senin Daha Çok……………………………185
Bu Sabah…………………………………186
Yüreğinle Al!...186
Bir gün……………………………………186
Ay Hainim!..187
Evlâdım……………………………………..187
Sen Öyle Bir Günde Gereğim Oldun……….188
Senden Başka Kimim Var Benim?................190
Ayrılık………………………………………191
Henüz Geç Değil..191
Yalan Söyleme………………………………...192

Muhteşem Eserim “Ana”……………………..193
Sence Unutabilir Miyim?.............................194
Sevmemişsin………………………………..194
Unutmak…………………………………....195
Biliyor Musun?...195
Bana Rüyalarından Bahset…………………196
Seni Unutmak İstememiştim………………..196
Hiç Yorulmadım Ki.....................................197
Öğreneceğim………………………………..197
Ellerin Sıcak Değil…………………………198
Yalnız Bir Ana..198
Kederini Sil…………………………………199
Gönderilmemiş Mektup……………………200
Şimdi Gördüm Gözlerinin Sözünü…………200
Yağmurun Sesi……………………………..202
Yüreğin Kimi Yitirdiğini Bilmedi………….202
Hasretin Rengi………………………………203
Sana Kal Diyemiyorum Ki………………….203
Gözlerim Daldı Bugün................................203
Ne Çabuk Değiştin?.....................................204
Gözyaşlarımı Görmedin…………………….205
Keşke………………………………………..205

Unuttum Seni……………………………….206
Hiç Mi Hakkım Yok?..................................206
Yüreğim Garipsedi………………………….207
Elveda Diyen Ellerin………………………..207
Unuturdum Canım…………………………..207
Acaba Hiç Aklına Geliyor Muyum?.............208
Bahar Gelmedi Bağrı Yaralı Karabağıma......208
Birisi……………………………………….....210
Yollarımız Ayrıdır Diyormuşsun…………...210
Acaba...210
Yalnız Anaların Hikayesi…………………..211
Ana...211
Yollar……………………………………….212
İyi Ki Tanıdım………………………………212
Uykularımın Misafiri Sensin………………..213
Haberin Var Mı?...213
Hatıralarım Silindi…………………………214
İstanbul……………………………………...214
Sevgilim, Sen Güneşim Oldun!....................215
Seni Sevmediğim İçin Bağışla……………...216
Unutamayacaksın…………………………...217
Sen Unut Demiştin………………………….219

Görüşmeye Çağırmışsın, Ben De Geldim Gülüm!..220
Senden Ayrıldığım Gün……………………….221
Sevgisiz Saadet Olmaz...................................223
Keşke Sen Olsaydın.......................................225
Uykusuz Gecelerimin Tek Arkadaşı..............227
Gülüm, Ayrılığa Çok Acele Ettin..................228
Ayrılamıyorum..230
Bağışla...231
Her Sözün Yalanmış......................................233
Yalvarıyorum Keder Sana.............................234
Unutamıyorum………………………………...236
Yollar…………………………………………238
Beni Arama Dedin……………………………239
Öyle Düşünüyorum Ki…………………….....241
Ağlama………………………………………...243
İnandım………………………………………..245
Hislerimizi Zaman Sınasın.........................246
Yalnız Sevgimi Çeyiz Olarak Götürüyorum..248
Ayrılığa Ne Yapabiliriz?..............................249
Seninle Sensizim……………………………251
Bir Sevgi……………………………………..252

Öyle Mektuplar Var Ki……………………253
Beraber Götür……………………………...253
Her Şey Geçip Gidecek……………………254
Sabrımı……………………………………256

İradə Əlili
İrade ALİLİ

VƏ BİR GÜN
VE BİR GÜN

Texniki direktoru: İlqar Tamoyev

Yığılmağa verilmiş: 15.03.2021
Çapa imzalanmış: 22.12.2021
Kağız formatı: 60x84 1/16
Şərti çap vərəqi: 9
Tiraj: 200

"Ləman nəşriyyat poliqrafiya MMC", 2021Texniki direktor: İlqar Tamoyev

Baskıya Veriliş: 15.03.2021
Basım Onayı: 22.12.2021
Kağıt Formatı: 60x84 1/16
Koşullu Baskı Sayfası: 9
Tiraj: 200

"Leman Neşriyat Poliqrafiya MMC", 2021